ATENTAT ASUPRA PAPEI

GERARD DE VILLIERS

EDITURA TIMPAMA

Cuprins

Capitolul I
Capitolul II
Capitolul III
Capitolul IV
Capitolul V
Capitolul VI
Capitolul VII
Capitolul VIII
Capitolul IX
Capitolul X
Capitolul XI
Capitolul XII
Capitolul XIII
Capitolul XIV
Capitolul XV
Capitolul XVI
Capitolul XVII
Capitolul XVIII
Capitolul XIX
Capitolul XX

Gérard de Villiers

Atentat asupra Papei

în românește de Mihaela Stoicescu

SAS 142

2001

Capitolul I

Ca în fiecare dimineață, între ora 8 și 9, două șiruri lungi de mașini se găseau față-n față, pe aleea centrală a străzii Dolly Madison, de o parte și de cealaltă a intersecției Saville Lane. Această străduță, perpendiculară pe marea șosea cu șase benzi de circulație și care traversa Langley de la est la vest ducea spre intrarea principală a domeniului Central Intelligence Agency, de circa 30 hectare, între Dolly Madison Road și George Washington Memorial Park, ce se prelungea spre Potomac.

Șirul de mașini care parcurgea sensul Dolly Madison Road, ce venea dinspre vest, era mult mai lung. Majoritatea angajaților C. I. A., locuind în Virginia.

În mod sigur, era cea mai mare concentrație de spioni pe metru pătrat, din lume.

Rock Donaldson, șoferul unui Ford bej și care se afla în această aglomerație, se întreba dacă să treacă pe culoarea galbenă a stopului. El se hotărî în final să respecte legea, observând cu coada ochiului, privirea dezaprobatoare a celuilalt ocupant al mașinii, membru al serviciului de securitate internă a C.I.A., pe care nu-l cunoștea decât după prenumele său – Greg. Acest înfumurat îi putea face raport! Oricum, nu era în întârziere. Aveau la dispoziție 45 de minute pentru a ajunge la Washington, unde Kent Longfellow, membru al Diviziei Operaționale, trebuia căutat la hotelul *Four Seasons*.

Acesta din urmă, scund spre bondoc, cu o mustață stufoasă, cam grăsuț, nu scosese un cuvânt până în fața clădirii *Washington Post*. Poate doar din prudență. Cu toate că lucra la Agenție, Rock Donaldson nu era decât un subaltern, care nu avea acces la informațiile secrete. Soția sa, care lucra ca secretară la Departamentul de Stat, aflase într-o zi că se caută un șofer la C I.A., și-l bătuse la cap să se angajeze. Ajuns în acest post, se bucura de multe avantaje. Înalt, brunet, sportiv, nu-l interesa decât baschetul și pescuitul. Astăzi, trezit de la ora 6 dimineața, se grăbea spre cafeneaua unde lua și micul dejun.

Din nou, mașinile din coloana din față întoarseră sub nasul lui. La volanul unei alte mașini, el observă un coleg și-i adresă un surâs discret. La această oră, aproape toate mașinile care se deplasau pe Dolly Madison, dinspre Washington sau Virginia, erau pline cu „spioni” C.I.A. De multă vreme, localnicii din Langley nu le mai acordau nicio atenție, „spionii” părânduli-se oameni obișnuiți.

Stopul se schimbă pe culoarea „roșu”, iar Rock Donaldson apăsă pe frână. În spate, Kent Longfellow se hotărî să deschidă gura:

— În curând vei putea bea un ceai!

Plecaseră atât de rapid de la *Four Seasons*. Încât nu avuseseră timp să ia micul dejun. Fără a răspunde, acesta își ascunse un zâmbet sub mustața neagră.

*

* *

Jane Hautefeuille, arhivară-șef la C I.A., calmă, la volanul mașinii sale Subaru, se gândea că în câteva săptămâni nu va mai fi nevoită să parcurgă acest traseu: va ieși la pensie, după treizeci de ani de muncă cinstită și loială. După asta, se va ocupa de creșterea pisicilor ei siameze, a doua sa pasiune, după spionaj. În acest ultim domeniu de activitate, îi trecuseră prin mână mii de documente, de dosare încărcate de secrete, pe care nimeni nu i le-ar fi putut ascunde. Nu spera să obțină medalia *Distinguished Intelligence*, dar știa că-și servise bine țara. Pensionarea ei îi permitea să-și păstreze mica sa cabană din pădurea Merrywood, iar vânzarea pisicilor i-ar fi adus un venit în plus.

Ea suspină. În această dimineață, așteptarea i se părea mai lungă. Din torpedou, scoase un pai din plastic și-l duse la gură. Acționând în același timp un buton. Imediat, gustul delicios al ginului îi umectă gura, iar ea închise ochii de plăcere. Ginul constituia păcatul ei minor. Seara, când se întorcea acasă, ea își turna un pahar mare cu gin, punându-și cuburi de gheață și-l savura îndelung, cu pisicile pe genunchi.

Brusc, ea tresări: o mașină o dubla pe stânga. Bănuind că aparține poliției, abandonă paiul! Apoi, observă că e o mașină obișnuită, cu cineva care probabil că se grăbea.

*

* *

În sfârșit, apăru culoarea „verde”. Rock Donaldson ridică piciorul de pe frână, dar în momentul în care se pregătea să apese pe accelerație, observă o mașină apărând brusc în stânga sa. În mod normal, ar fi trebuit să cotească la stânga pentru a o lua spre sud. În loc de asta, aceasta depăși Fordul bej și întorsese spre dreapta, efectuând o magnifică mișcare în „coadă de pește”, lângă Rock Donaldson! Acesta din urmă zdrobi frânele evitând astfel la timp coliziunea, dar proiectându-și pasagerii spre scaunele din față. Confuz, el spuse:

— I am sorry, sir!

„Motherfucker” înjură el în sinea lui. Pregătindu-se să demareze. Dar, vehiculul care-i tăiase calea, se oprise chiar în fața lui, împiedicându-l să înainteze. Orbit de furie, pierzându-și cumpătul Rock Donaldson apăsă pe comanda electrică a geamului său, chiar în clipa în care pasagerul BMW-ului deschise portiera și ieși din mașină. Era un bărbat tânăr, cu păr negru tuns scurt, îmbrăcat într-

o vestă de piele și având trăsături aspre. Câteva secunde, Rock Donaldson crezu că BMW-ul rămăsese în pană.

În timp ce tânărul se învârtea în jurul capotei BMW-ului, Rock Donaldson scoase capul pe fereastră și avu impresia că inima îi stă în loc: bărbatul brunet ținea în mână un pistol – mitralieră cu amortizor.

— *My God!* bolborosi el.

*

* *

Teama pe care o simțea Jane Hautefeuille o făcu să analizeze mai bine mașina ce o dublase. Ea o văzu cum iese din șirul de mașini și cotește la dreapta. Pentru început, crezu că e o lipsă de civilizație din partea șoferului, dar apoi văzu un bărbat ce cobora, ținând în mână o armă. Inițial, crezu că era vorba de un bodyguard ce proteja o personalitate. Curioasă, îl urmări cu privirea.

*

* *

În Fordul bej, nimeni nu remarcase încă nimic Greg, bodyguardul, reacționă primul atunci când necunoscutul se rezemă de portiera stângă din față, amenințând pasagerii cu arma. Paralizat la început, el băgă mâna pentru a scoate arma din dotare. Liniștit, la o distanță de doar un metru, ucigașul dădu drumul primei rafale, nimerindu-i capul, gâtul și pieptul.

Din afară, se auziră doar câteva detunături înfundate, grație amortizorului armei. Bărbatul ațintise deja pistolul-mitralieră spre Kent Longfellow. Mustăciosul se repezi spre portieră, încercând să fugă. Dar fu oprit de o altă rafală. Cu fața pe jumătate desfigurată, el se ghemui în scaun, paralizat de violența neașteptată a agresiunii. Rock Donaldson, neînarmat mai încercă încă o dată să iasă din mașină.

Ucigașul se dădu cu un pas înapoi, descărnând și restul cartușelor în corpul lui Rock. Atins la cap și în stomac, acesta se rostogoli în mijlocul drumului. Cu un gest scurt, asasinul își încărcă cartușiera. Kent Longfellow avu doar timp să-și spună că va muri și primi mai multe gloanțe, dintre care unul îi intră deasupra nasului, traversându-i creierul. Ucigașul făcea deja cale-ntoarsă, urcându-se calm în mașina sa.

Masacrul nu durase nici 30 de secunde.

Doar ocupanții mașinilor din spatele Fordului văzuseră ceva. Șoferii celorlalte mașini claxonau de zor furioși că vor întârzia.

Oripilat, la vederea corpului lui Rock Donaldson întins pe șosea, șoferul mașinii oprite în spatele Fordului, coborî și se repezi spre acesta. Vacarmul circulației estompase zgomotul, oricum foarte slab, al împușcăturilor. Imediat ce se urcă în BMW, ucigașul efectuă

o întoarcere bruscă, luând-o în direcția Washington.

*

* *

Necrezându-și ochilor, Jane Hautefeuille văzuse cum ucigașul își golise cele două încărcătoare asupra ocupanților Fordului bej, care erau în mod sigur funcționari ai Agenției, deoarece strada Savlile Lane nu ducea decât spre intrarea principală a C.I.A. Cu geamurile mașinii închise, ea nu auzise focurile de armă dar îl văzu pe ucigaș reurcându-se în mașină și luând-o spre Washington.

Bătrâna arhivară înțelese rapid că mașina ucigașului încerca să se piardă în circulația din Dolly Madison, deci luă rapid o „măsură activă".

BMW-ul ajunsese în dreptul ei. Dar pe banda opusă, îndreptându-se spre est. Fără a ezita, Jane Hautefeuille ieși din șirul de mașini și cu curaj, se îndreptă ca un taur cu micul ei Subaru, direct în BMW.

Șoferul BMW-ului, în pofida unei schimbări a direcției din volan, nu avut timp să evite complet coliziunea. Cele două mașini se ciocniră într-un zgomot infernal de fiare contorsionate. Subaru, mai ușoară, suferise un șoc mai mare: capota îi zbură, parbrizul se sfărâmă, iar mașina se învârti de trei ori. Jane Hautefeuille, proiectată în față, se izbi de volan. Ea nu purta niciodată centura de siguranță, atunci când parcurgea distanțe scurte. BMW-ul executase o giruetă și se oprise la mijlocul șoselei, cu capota și aripa stângă serios avariate. Șoferul claxonă. Întoarse mașina pe șosea, scoțând un scârțâit de pneuri și demară iar spre est în direcția Chain Bridge Road.

*

* *

Sergentul Patrulei de Control, Léo Tillman, tocmai ieșea din cafeneaua *Dunkin Donut's,* unde, împreună cu colegul său, Lee Kirby, mâncaseră câteva felii de cozonac, îndreptându-se spre locul lor de patrulare exact în momentul impactului celor două mașini.

După ce văzu mașina Subaru imobilizată pe șosea, observă fuga celuilalt vehicul. El se întoarse spre colegul său și-i spuse:

— Hei, Lee, ai văzut?! Lașul o șterge!

Din Subaru ieșea un fum albicios. El distinse totuși corpul prăbușit peste volan. BMW-ul se depărtase cu câteva sute de metri.

Colegul său remarcă puțin mai departe un corp întins pe șosea și oameni ce se înghesuiau spre locul accidentului.

— *Sarge,* spuse el, s-ar părea că acolo s-a întâmplat ceva grav!

Sergentul Tillman se afla deja la volan, de-a dreptul intrigat. Aparent, accidentul părea a fi fost provocat de Subaru, ce părăsise șirul de pe șosea. Totuși, celălalt vehicul, adică *victima* accidentului,

fugise de la locul faptei?

— *Bullshit!* urlă el. Întâi să-l ajungem pe cel tamponat.

Dintr-o mișcare, el ilumină girofarul, dădu drumul sirenei și luă microfonul, anunțând:

— Aici *Cruiser* 24, cod 50. Repet, cod 50. Ne aflăm pe Dolly Madison, direcția est.

Codul 50 însemna că urmăreau o mașină suspectă, dar fără prea multe detalii.

Pentru orice eventualitate. Lee Kirby scoase arma dintre scaune și introduse un cartuș. Câteva minute, ei rulară în zigzag printre mașini, cu sirena urlând.

— Îl vom ajunge la intersecția cu 695, spuse Lee Kirby. Acolo, semaforul stă mult pe „roșu”.

— E în interesul nostru! bombăni sergentul Tillman. Altfel, nu-l vom mai prinde niciodată.

Acesta nu comunicase numărul mașinii suspecte, dar după câteva minute, ajunseră la intersecția 695, în care staționau mai multe mașini. Sergentul Tillman întrerupse sirena și începu să verifice cu atenție mașinile.

După 30 metri observă un BMW cu aripa stângă zdrobită.

— Aia e, spuse Lee Kirby

Léo Tillman reactivă sirena și ajunse lângă BMW, îl depăși și opri. În fugă, îi observă pe ocupanți: erau doi bărbați extrem de bruneți. În clipa în care Léo Tillman coborî din mașină, BMW-ul dădu brusc înapoi, blocând celelalte vehicule din spate, ieșind din șir, luând-o spre dreapta și accelerând spre Alexandria.

Cei doi polițiști demarară imediat, în sunetul sirenei.

— Aici Cruiser 24, anunță din nou Kirby, cod 50, cod 50. Un BMW argintiu cu doi bărbați se îndreaptă spre Alexandria. Blocați toate ieșirile, începând de la Francis Kay Bridge.

Circulația era extrem de aglomerată, dar acum aveau timp, nu mai exista nicio ieșire mai departe de 10 km. După câteva minute, văzură BMW-ul în fața lor. Mașina rula cu viteză mare, împiedicată de camionetele mari, care nu-i făceau loc pentru a circula mai rapid.

În momentul în care Léo Tillman se pregătea să declanșeze sirena, vocea dispecerului anunță prin radio:

— Apel către toate echipajele! Grav incident la Langley. Niște necunoscuți au tras asupra unei mașini oprite la intersecția Dolly Madison, Saville Lane. Sunt patru morți. Suspecții au fugit cu un BMW argintiu. Atenție! Sunt înarmați și periculoși! Apel către… reluă vocea dispecerului.

— *Son of bitch!* explodă Léo Tillman.

El luă microfonul și anunță:

— Aici *Cruiser* 24. Ne aflăm în urmărirea suspecților pe George Washington Parkway și încercăm să-i interceptăm.

Lee Kirby avea deja arma pe genunchi și era foarte palid. Tatăl său fusese ucis acum câțiva ani, în timp ce aresta un suspect, în Texas. Era pentru prima dată în care el se găsea într-o astfel de situație periculoasă. Se consolă, gândindu-se că toate mașinile din Fairfax se îndreptau spre George Washington Parkway, fără a mai ține cont de poliția din Washington și de șerifii din Alexandria și din Arlington.

După câteva secunde, ei se aflau în spatele BMW-ului. Cu o mașină interpusă între ei. După ce se priviră, Léo Tillman spuse:

— Hai!

În același moment, el puse girofarul și dădu drumul sirenei, aflându-se acum exact în spatele mașinii suspecte. Lee Kirby luă microfonul și urlă prin porta-voce:

— *Police. Pull to the right and stop immediatly**[1]**!*

Acum văzură și plăcuța de înmatriculare a BMW-ului: era un număr din Washington DC. Lee Kirby îl comunică imediat dispecerului. BMW-ul încetini viteza și docil, trase pe dreapta. Imediat, *Cruiser* 24 îl depăși și opri. Cei doi polițiști comunicară prin radio poziția lor și coborâră în același timp, apropiindu-se de o parte și de cealaltă a mașinii. Sergentul Tillman urlă prin porta-voce:

— Coborâți ușor din mașină, cu mâinile în sus.

Câteva secunde nu se întâmplă nimic. Apoi, brusc, BMW-ul demară, trântindu-l la pământ pe sergentul Tillman. Acesta nici nu mișcă. Ținând în mână Colțul Python, trase spre mașină, făcând să-i explodeze parbrizul, dar nu mai văzu ceea ce urmă Aripa dezmembrată îl aruncă în mijlocul șoselei, unde, un camion nu putu frâna la timp și trecu peste corpul lui.

Lee Kirby văzu mașina țâșnind pe lângă el ca un bolid și apăsă pe piedica armei sale. Avu timp să mai observe o față crispată și țeava unei arme. El primi mai multe gloanțe în piept, deschise gura și apoi căzu în genunchi, cu aorta sfârtecată.

BMW-ul era deja departe, pierdut în circulația din George Washingon Parkway.

*

* *

Celik Osbey rula ca un nebun, cu sângele curgându-i pe față, neștiind nici măcar în ce direcție se îndreaptă. Gloanțele îi pătrunseră adânc în gât, smulgându-i o parte dintr-o ureche. El se întoarse spre vecinul său:

— Ehmet. E-n ordine?

Ehmet nu răspunse: el nu mai avea cap. Aerul intra în BMW, prin

parbrizul spart. Celik Osbet se gândea cum să iasă din această situație Uitându-se în oglinda retrovizoare, văzu o mașină a poliției. El încetini și încercă să oprească sângele cu o batistă. Trebuia neapărat să găsească o ascunzătoare pentru a ajunge apoi în centrul Washingtonului. În sfârșit, văzu un panou ce anunța ieșirea din Potomac și direcția – Washington.

După ce o luă spre dreapta, observă mașinile poliției, dispuse ca un baraj. El continuă să ruleze, dar o altă mașină a poliției apăru în spatele lui, cu sirena urlând și îl blocă. Ca un automat, el smulse rapid arma MP 5 a lui Ehmet și deschise portiera cu o lovitură din umăr. În picioare, nu avea nicio șansă să scape. Parcurse zece metri târându-se. Dar cei doi polițiști din spatele lui traseră asupra sa. Descărcându-și complet cartușierele. Detunăturile se mai auzeau și după ce el murise deja.

Capitolul II

Omer Ugurlu, prăvălit pe extremitatea banchetei tapisată cu o țesătură gen panteră, rezervată doar *buyuk-babas**[2]***, fixa pista de dans din *Havana,* discoteca cea mai în vogă din Istanbul. Vreo șase fete și băieți își beau liniștiți consumația, stând în picioare în jurul unei mese înalte, plasate bizar, chiar în mijlocul pistei. Băieții beau rachiu, iar fetele bârfeau cu voce tare, ca să acopere muzica, în afară de una brunetă, tunsă scurt, îmbrăcată cu un pulover și o fustă mini, purtând cizme. Aceasta se desprinsese de grup și dansa singură, la câțiva metri de Omer Ugurlu. Ea purta un șal alb în jurul taliei și se mișca precum o dansatoare orientală. Cu o impudoare totală, ea mima actul sexual, aruncându-și pântecul în față, ori întorcându-se, cu mișcări sugestive din fese. Toți o admirau. În Turcia, oamenii dansau rareori, în afara celor de la sat, cu ocazia manifestărilor folclorice.

Omer Ugurlu o fixa pe fata ce se ondula în fața lui, simțind cum necunoscuta începe să-l excite puternic. Îi adresă întâi un surâs, apoi, cu un gest poruncitor, o trase spre el. Dacă reușea s-o ducă până la toaletele pictate în negru, poate ar fi reușit să facă sex – chiar și oral – cu ea.

Din nefericire, mafiotul nu avea nimic dintr-un Don Juan. El semăna mai degrabă cu un urs urât, aproape tot atât de înalt cât și lat, chelia sa fiind ascunsă sub o perucă importată din China. Singurul lui atu era bogăția lui și siguranța de sine. Puloverul negru din cașmir, vesta de piele bine croită și enormul său inel cu sigiliu, constituiau cartea sa de vizită, fără a mai pune la socoteală Mercedesul 560 care-l aștepta împreună cu șoferul, în parcarea de la *Havana.* Fantezia sa se termină brusc, dansatoarea solitară se retrase la masa sa, fără a-i arunca nici măcar o privire, dar după ce îl încălzise bine.

Decepționat, el scoase telefonul mobil și formă numărul lui Nilufer Bostani, metresa sa cu care era de 20 ani, care câștigase în perversiune, exact ce pierduse din inocență. Era singura femeie care *ghicea* mereu care erau dorințele lui.

— *Evet?*[3]

Vocea joasă și răgușită a lui Nilufer, îi ridica încă procentul de adrenalină din artere.

— Eu sunt, urlă Omer, pentru a acoperi muzica din bar. Sunt la *Havana.* Te aștept aici.

Nilufer râse răgușit și spuse.

— Credeam că te afli la o întâlnire de afaceri..

— Aveam una, dar prostul a întârziat.

— Bine! Mă găsești când termini, conchise liniștită Nilufer. N-am

chef să ies.

— Ok! mormăi Omer Ugurlu. Dar fă-te frumoasă.

În codul lor, asta însemna: îmbracă-te cu ceva care să mă scoată din minți.

— Promit! răspunse languros Nilufer. Oricum, te rog adu-mi Marlboro, căci nu mai am țigări.

Liniștit de această stratagemă, Omer Ugurlu închise telefonul și-și continuă fanteziile. În erotism, Nilufer era o maestră. Imaginația ei debordantă putea învia și un mort. Omer Ugurlu o înșelase adesea, dar nu regăsise niciodată aceeași complicitate sexuală. Cu părul ei blond și bogat, cu fruntea înaltă, ca și pomeții, cu gura sa roșie, cărnoasă, nu era o ducesă, dar era un magnific „animal" sexual. Era implicat în criminalitate încă de la o vârstă fragedă, alternând cu escrocherii, omoruri și trafic de toate genurile. Gusturile lui erau simple: sexul și dolarii… cât mai mulți dolari pentru a-și putea oferi cât mai multe femei, impresionându-și astfel prietenii și trăind cum nici nu sperase, adică „pe picior mare". Acum avea prieteni în mai multe țări și oameni pe care-i plătea, fiind angajații lui. Nu mai avea nevoie să-și rezerve masă în cele mai reputate restaurante din Istanbul, ca să nu mai amintim de cele câteva milioane de dolari aflate în diverse conturi secrete.

Un ospătar se apropie de el și după ce se înclină în fața lui, îi șopti:

— Ugurlu *bey,* un oarecare Bagsi va așteaptă la intrare…

— Bine, bolborosi Omer Ugurlu. Să urce.

Era cel pe care-l aștepta. Când termina cu el, se va putea duce la Nilufer. După câteva minute, în fața lui se înclină un bărbat tânăr, obosit, neras și cu o privire lipsită de vlagă.

Tipul era un gen de haimana ce ar fi fost în stare de orice pentru banii mafioților. Arestat pentru un obscur trafic cu arme, Ugurlu îl eliberase, grație relațiilor sale, și de atunci, Bagsi îi purta o admirație copleșitoare…

— *Yalniz misun?* [4]

Celălalt aplecă trist capul.

— *Evet, Ugurlu effendi*…[5]

Cu voce scăzută, chiar dacă era acoperită de muzică, el relată ceea ce se petrecuse la câteva mii de kilometri de Istanbul. Omer Ugurlu nu se tulbură, ba se comportă ca și cum ar fi spusele lui Stalin: „cu cât mai puțini oameni, cu atât mai puține probleme" Făcu totuși un efort pentru a afișa un aer plin de tristețe și spuse:

— Erau băieți curajoși. Va trebui să ne ocupăm de familiile lor.

Asociind cuvintele sale cu un gest, scoase din buzunar un enorm teanc de bancnote de câte 10 milioane de livre. Rapid, realiză ridicolul gestului său: cu inflația galopantă, fiecare hârtie

reprezenta în jur de 20 $. El băgă teancul la loc în buzunar și spuse tânărului:

— Vino la mine la birou, mâine dimineață. Ne vom ocupa de toate.

Înțelegând că discuția se terminase, Bagsi se ridică, făcu o plecăciune și plecă. Omer Ugurlu nici nu-i oferise ceva de băut. Acesta se ridică și el, lăsând pe masă un teanc de bancnote, îndreptându-se spre ieșire, salutat respectuos de ospătari.

Nici nu ieși bine, că șoferul său parcă Mercedesul în fața uneia dintre intrările *Havanei.*

— Mergem la *Akmerkez,* ordonă Ugurlu.

El se grăbea să vadă ce surpriză îi pregătise Nilufer.

*

* *

Mercedesul opri în fața intrării de la *Akmerkez,* reședința cea mai scumpă din Istanbul, aflată în cartierul Etiler. Era un colos cu 22 de etaje, în care cel mai mic apartament costa 5000 de dolari pe lună, într-o țară în care cel mai mic apartament costa 200 de dolari. La parter se găsea unul dintre restaurantele în vogă din Istanbul – *Papermoon* – frecventat de „mai marii" politicii și afacerilor.

Omer Ugurlu traversă holul de marmură, salutat respectuos de un funcționar în uniformă, apăsând pe butonul liftului ce ducea la etajul 22. Apartamentul lui Nilufer Bostani îl costa 15.000 de dolari pe lună. El locuia într-o vilă luxoasă, situată pe partea asiatică a Bosforului, unde se mai aflau soția și cei trei copii ai săi.

Nilufer aprinsese lumânările, avertizată fiind de sosirea lui Ugurlu, iar când acesta intră, îi adresă un surâs senzual. Părul ei lung și blond fusese strâns într-o voaletă, care îi acoperea fața până în dreptul buzelor umflate cu silicon. Cercei lungi, verzi, îi încadrau fața, asortându-se cu corsajul verde, singurul ei veșmânt, în afara ciorapilor negri, care-i scoteau în evidență coapsele subțiri, dar bine formate.

— Ce părere ai despre o văduvă? întrebă Nilufer, cu vocea sa răgușită. O văduvă care n-a mai sărutat de mult timp și care dorește să fie consolată de un mizerabil ca tine…

Omer Ugurlu nu mai asculta. El se năpusti în apartament ca un buldozer, trânti ușa cu piciorul și o lipi atât de violent pe Nilufer de un perete, încât un tablou se desprinse și căzu..

— Dezmățată ce ești! Vreau să te sărut!

— Așteaptă! murmură Nilufer. Întâi mângâie-mă pe dedesubt. E mai excitant..

Omer se execută, plimbându-și degetele pe chilotul verde și simțind cum se umezește. Tot ce-l excitase mereu la Nilufer era că ea nu simula nimic. El începu să se frece de pântecul amantei sale,

scoțând ușoare țipete de plăcere. Nilufer îl încuraja, cu vocea ei răgușită:

— Da! E bine! Îmi place să-ți simt penisul!

Delicat, ea îl dezbrăcă, scoțând la iveală un sex gros, dur și roșiatic, pe care-l înconjură cu degetele sale, în același timp ciupindu-l pe bărbat ușor de sfârcuri. La rândul lui, Omer își băgă mâinile între sânii ei, malaxându-i, ca și cum ar fi modelat un lut. Nilufer închise ochii de plăcere: adora să-i fie maltratați sânii, putând chiar să juiseze astfel. Cu bazinul în față, ea se frecă ușor de sexul lui excitat, apoi se lăsă pe genunchi și i-l cuprinse cu gura. Omer gemu. Voaleta îl gâdila plăcut, dar el începu să manevreze mișcările capului femeii, înfundându-și sexul și mai adânc. Nilufer era capabilă să-l excite, mult, mult timp.. Omer o obligă să se ridice. Din clipa în care ea se ridică, el o făcu să se onduleze.

— Ia-mă acum! șopti Nilufer.

Omer Ugurlu, cu genunchii flexați, o pipăi puțin și apoi se afundă în sexul ce i se oferea, dar o făcu atât de violent, încât trânti femeia pe jos. Atunci el se degajă și spuse:

— Hai în dormitor!

Nilufer îl urmă.

În această încăpere, totul era conceput în ideea de erotism: un pat mare din piele, pe care ea îl comandase unui reputat decorator parizian, Claude Dalle, o iluminare cernută ca printr-o sită și oglinzi în toată camera, chiar și pe plafon.

Ajunsă în fața patului, Nilufer se întoarse, privindu-l pe sub voaletă.

— Ce pofte ai?

— Îngenunchează! ordonă Omer Ugurlu.

Docilă, Nilufer îngenunche la marginea patului. Omer contemplă câteva secunde crupa rotundă, apoi se apropie și își înfundă lent sexul în cel al lui Nilufer, ținând-o de șolduri. În picioare, el începu să o posede vârtos. De fiecare dată, când sexul lui gros ajungea la capătul sexului ei, Nilufer scotea câte un țipăt. Ea dorea ca asta să dureze toată noaptea. Intuia cum va simți plăcerea și aluneca, turtindu-și torsul pe șatenul cuverturii patului, cu fundul din ce în ce mai sus, arătându-i lui Omer crăpătura de culoare închisă a spatelui ei.

El nu mai putu rezista. În oglinzile ce acopereau pereții, o vedea pe Nilufer din profil, cu fața înfundată în pat, cu sânii ieșiți din corset, precum și propriul său sex, ce părea a o țintui de pat.

El se retrase și imediat se repezi spre anusul ei încă contractat, împingând cu toată forța. Membrul său gros penetră câțiva centimetri, apoi se opri.

— Ah! Astăzi nu pot..

Omer Ugurlu nici n-o auzi. Împingându-se, gata să-și rupă sexul, modifică puțin unghiul de atac. La început, el crezu că nu va reuși, simțind apoi cum sfincterul cedă. Nilufer scoase un țipăt de durere și gemu.

— Ah! Mă violezi!

Sexul lui gros dispăru dintr-o mișcare între fesele ei, iar Omer Ugurlu o strivi sub greutatea lui, afundându-se în ea până la capătul sfincterului. Acum simți plăcerea. Simțea cu adevărat că o violase.

Observându-se în oglinzi, o sodomiză lent, privindu-și sexul care intra și ieșea. Spre sfârșit, Nilufer era atât de deschisă, încât el nici nu mai știa în care orificiu se afla. Femeia debita obscenități, cu vocea sa răgușită.

El juisă, înfundat în ea, scoțând un țipăt sălbatic, în timp ce ea își încorda fesele, protejând membrul lui care o devorase. Stătură apoi mult timp încleștați. Nilufer juisase și ea, înnebunită de plăcere.

Omer Ugurlu se simțea în al nouălea cer. Nilufer îi atrase atenția:

— Sună telefonul tău portabil.

El îl lăsase în vestă.

— Nu-mi pasă! mormăi el.

El se simțea atât de bine, cu sexul încă strâns de fesele lui Nilufer, încât lumea se putea prăbuși, și lui nu-i păsa.

După câteva minute, telefonul portabil sună din nou De această dată, Nilufer se degajă și se duse să i-l aducă.

— *Evet?*

— Omer! Nu te deranjez?

Era vocea tunătoare a prietenului său Sadun Demirsoy, numărul doi în MIT. Serviciile turce, unul dintre intimii săi, atât în afaceri, cât și în plăceri. Cu ajutorul lui, Omer Ugurlu nu prea se temea să încalce legea. Era suficient ca acesta să-i dea un telefon lui Demirsoy pentru a regla orice problemă delicată. Sadun Demirsoy participa și el la orgiile cu rusoaice, organizate într-o vilă discretă. De la închiderea tuturor cazinourilor din Istanbul, de către ex-prim ministrul Tansu Ciller, locurile de distracție erau reduse. Cele mai de vază se aflau în micile hoteluri din cartierul Bayazid, iar simple apartamente se găseau în Taksim.

— Nu, nu, mormăi Omer Ugurlu.

— Ești singur?

— Nu.

— Îmbrățișeaz-o pe Nilufer din partea mea, continuă Demirsoy E la fel de frumoasă?

— Da, răspunse el, privind spre fundul lui Nilufer. Ai vreo problemă?

— Nu, nu! îl asigură Sadun Demirsoy, Voiam doar să știu dacă

putem dejuna împreună mâine, la birou. Vreau să-ți prezint pe cineva și să-ți mulțumesc. Ai fost foarte eficace, ca de obicei.

Biroul lui Sadun Demirsoy se afla într-o modernă și elegantă clădire de pe Etiler, cu vedere spre Bosfor, înzestrat cu canapele luxoase și cu o colecție impresionantă de arme. Turcul nu ajunsese din întâmplare pe acest post. Vechi responsabil al „Lupilor cenușii" din Istanbul, prin anii 80, adusese multiple servicii în purificarea extremei stângi și fusese recompensat cu o înaltă funcție politică în subdirecția MIT, însărcinat cu aflarea inamicilor aflați în interiorul Turciei. Între timp, el își formase o societate de import de telefoane mobile, care-l îmbogățise considerabil..

— Cu plăcere, acceptă imediat Omer Ugurlu. La ora unu e bine?

— Atunci, pe mâine! conchise înaltul funcționar, care nu se prea sinchisea că se aflau în Ramadan[6].

Ugurlu aruncă telefonul pe pat și o înlănțui din nou pe Nilufer, începând să se joace cu unul din sânii ei. Femeia zâmbi:

— Ești insațiabil! Nu vrei un pic de șampanie, înainte de a reîncepe?

— Ba da! De ce nu?

Ea se strecură până la bucătărie, legănându-se senzual și reveni cu o sticlă de șampanie Blanc de Blancs 1995, importată fraudulos, întinzând-i-o amantului său pentru a o deschide. Acesta se execută, vizând-o cu dopul, care ateriză între sânii ei. Nilufer turnă șampania în două cupe și-i spuse:

— M-ai făcut să juisez foarte bine!

Omer Ugurlu ridică și el cupa, dar brusc, rămase imobilizat, ca paralizat.

— Ce se întâmplă? se neliniști imediat Nilufer. Nu te simți bine?

El avusese deja câteva mici atacuri cardiace, iar ea nu dorea să-l piardă.

Ursuz, violent, imprevizibil, câteodată brutal, infidel, mincinos și haimana până-n ultima sa fibră, el avea totul pentru a o seduce. În plus, „săruta" bine. Asta ca să nu mai amintim de bijuteriile, de apartamentul pe care i-l cumpărase, de mobilele comandate la Paris de la Claude Dalle, de blănuri, dar în special de reputație: ea era amanta unuia din cei mai puternici oameni din Istanbul.

— Nu am nimic, mormăi Omer, golindu-și paharul cu șampanie.

Totuși, întreaga sa dispoziție se volatilizase. De ce oare îl sunase Sadun Demirsoy la această oră târzie? Putea s-o facă a doua zi dimineață. Își spuse că acesta vrusese doar să se asigure unde se află.

Numai că lui Omer Ugurlu nu-i plăcea deloc acest lucru.

*

* *

Dezbrăcat complet, Omer Ugurlu se uita pe fereastră.

— Stinge lumina! o rugă el pe Nilufer.

Ea se execută, fără a discuta. În mod vizibil, distracția se terminase. Amantul său ieși pe terasă, examinând șoseaua pustie la acea oră, văzând doar mașinile care staționau ca și a sa. Brusc, realiză inutilitatea gestului său.. Atât de multe lucruri puteau fi ascunse de întunericul nopții. El reintră în cameră, fără nicio dorință de a mai face sex și cu membrul atârnându-i trist, bălăngănindu-se între smocul de păr negru.

— Ce se întâmplă? întrebă neliniștită Nilufer.

— Sper că nimic, suspină Omer Ugurlu.

Efectiv, el nu avea nimic concret pentru a fi speriat, ci doar o alertă în al șaselea lui simț.

— Rămâi să dormi cu mine?

— Nu, răspunse Omer Ugurlu, cu toate că nu simțea nicio dorință să se reîntoarcă la domiciliul conjugal.

El se îmbrăcă rapid și o întrebă pe Nilufer:

— Se întâmplă să ai un pistolet?

Tânăra femeie deschise un sertar înțesat de lenjerie și scoase un pistolet automat Tokarev, pe care Omer i-l lăsase mai demult. Acesta verifică încărcătorul care era plin și introduse un cartuș, înainte de a-l strecura sub cureaua pantalonilor trăgându-și puloverul pe deasupra.

Neliniștită, Nilufer îl întrebă:

— Pot să te ajut?

— Nu, răspunse sec Ugurlu.

În Turcia, femeile nu erau amestecate în afaceri. Totuși, Nilufer era la curent cu o parte din secretele lui și îl însoțea peste tot, de peste 20 de ani. Înainte de a pleca, mafiotul o luă de talie și o strânse în brațe. Parfumul ei – ea folosea *J'adore* de la Christian Dior – îi aminti de momentele frumoase petrecute în cursul serii…

— Pe mâine, promise el. După dejunul cu Sadun, voi veni să ne revedem.

— E foarte bine! Vei avea parte de o surpriză, spuse Nilufer, frecându-se puțin de el.

Dar imediat ce el închise ușa, ea se întristă. De obicei, Omer nu se impacienta atât de ușor. Își turnă restul de șampanie și-și aprinse o țigară.

*

* *

În ascensor, Omer Ugurlu trecu pistoletul, de sub centură, în buzunarul vestei sale de piele. El traversă holul, salutat de un paznic și se opri o clipă sub acoperișul din fața intrării. În stânga sa, un grup zgomotos ieșea de la *Papermoon,* iar în dreapta, strada era

pustie. Șoferul său îl văzu, urcă în mașină și îi veni în întâmpinare, sărind și deschizându-i portiera dreaptă din spate.

— Treci în locul meu! îi ordonă Omer.

Cuprins de o bruscă inspirație, îl împinse pe șofer spre locul pe care de obicei îl ocupa el însuși, după care se așeză la volanul Mercedesului, demarând cu farurile aprinse și cu pistolul la îndemână. Pentru moment se calmă, dar asta nu dură mult. În clipa în care se puse în mișcare pentru a intra pe șosea, observă o mașină garată pe partea opusă, care făcu aceeași manevră. El apăsă pe accelerator, dar șoferul celeilalte mașini luă și el viteză, demarând în trombă, tăind șoseaua în diagonală.

Ugurlu frână brusc pentru a nu-l tampona. Cealaltă mașină, un BMW, îl imobiliza, blocând șoseaua și doi bărbați coborâră, fiecare înarmat cu câte un pistol-mitralieră Uzi sau Skorpio. Ei se îndreptară spre Mercedesul lui și, lipiți de portiere, deschiseră focul spre scaunele din spate. Timp de câteva secunde, nu se auzi decât bubuitura armelor șocul proiectilelor în caroserie și zgomotul geamurilor sparte, din care zburau cioburi.

Omer Ugurlu nu încercă nici măcar să pună mâna pe armă. El dădu înapoi și apăsă pe accelerator. Bara din față a Mercedesului lovi aripa din față a BMW-ului și îl făcu să se rotească, eliberând șoseaua. Mafiotul, ghemuit în scaunul său, îi văzu prin oglinda retrovizoare pe cei doi bărbați alergând spre mașina lor. El coti imediat la dreapta, înconjurând *Akmerkez* și ieși pe marele bulevard pustiu, luând-o spre nord. Nu încetini decât după ce traversă trei stopuri, apoi întoarse.

Șoferul lui zăcea imobil, întins pe scaunul din spate, între cioburi de sticlă și sânge, care se amestecau pe fața lui masacrată.

Omer Ugurlu își spuse că putea fi el în locul acestuia, arătând ca o zdreanță însângerată. Timp de câteva minute, conduse ca un automat, asigurându-se doar că nu era urmărit. Ajuns la înălțimea celui de-al doilea pod, el parcă într-o fundătură întunecată, stinse farurile și începu să reflecteze.

Mirosul fad de sânge se răspândea în Mercedes și el coborî geamul. Vântul proaspăt al nopții îi mângâie plăcut fața și se simți ceva mai bine. Dacă nu ar fi avut ideea cu schimbarea locurilor, acum ar fi fost mort. În întunericul nopții, ucigașii nu-și dăduseră seama de înlocuire.

Pericolul imediat fiind îndepărtat, el trebuia să supraviețuiască. Avea însă impresia că este o moluscă lipsită de carapacea sa. Cei care comandaseră atentatul asupra lui erau tocmai cei care-l protejau, adică cei mai puternici oameni din Turcia. Singurul lucru bun pe care-l putea face, ar fi fost să plece din țară. Dar, navigând pe Bosfor, n-avea nicio șansă de a supraviețui. Imediat ce Sadun

Demirsoy ar fi aflat că trăiește, ar fi lansat o vânătoare implacabilă. În concluzie, Omer Ugurlu nu se putea duce nici la el acasă și nici la metresa lui. Aeroporturile nici nu intrau în discuție, cu toate că avea pașaportul la el. În plus, trebuia să se debaraseze rapid de mașina lui și să-și găsească o ascunzătoare sigură, câștigând astfel timp. Din momentul în care primise telefonul de la „prietenul" său, Sadun Demirsoy, înțelesese totul. Trebuia să dispară, la fel ca cel ce-i aranjase lichidarea în Statele Unite. Crezuse, în mod naiv, că acceptând „contractul", îi reîntorcea un serviciu prietenului său atotputernic, fără a-și da seama că astfel se sinucidea: condamnat din rațiuni de stat.

Supărat și amărât, el turba de mânie că o afacere atât de veche putuse să iasă la suprafață și că-i punea viața în pericol. Dar așa se întâmpla mereu: toți martorii și actorii acestei istorii trebuiau să dispară, apărând astfel onoarea Turciei. Unei asemenea decizii luate la cel mai înalt nivel, el nu i se putea opune. Un monstru rece, anonim și orb îl va lichida pur și simplu.

Omer se concentră câteva secunde, luă arma Tokarev, o băgă în buzunarul vestei, coborî din mașină și se îndepărtă, fără a se mai uita înapoi.[7]

Capitolul III

La Roma, vremea era superbă, un soare de iarnă luminând cerul albastru imaculat, în simbioză cu acest sfârșit de an al Jubileului. Puteai crede că Papa Ioan-Paul al II-lea avea cu *adevărat* o legătură directă cu cerul.

Malko ridică privirea: un băiat de serviciu intra în salonul cel mai frumos al *Hotelului de la Ville,* liniștit precum biblioteca unei mănăstiri, unde el aștepta de câteva minute.

— *Sua Altessa Serenissima,* anunță băiatul, sunteți căutat la telefon.

În Italia, exista respectul față de funcții. Malko se ridică și-l urmă până la recepție, unde un angajat îi întinse receptorul.

— Ascult, spuse Malko.

— Bun venit la Roma! îl salută cu căldură șeful stației C.I.A., Rick Peretti.

Malko ajunsese la miezul nopții, venind direct de la Viena, după ce părăsise castelul Liezen la ora cinci. El îl cunoscuse pe Rick Peretti cu doi ani în urmă, dar nu-l mai revăzuse de atunci.

— Doi cardinali s-au omorât unul pe celălalt? întrebă Malko.

Fapt de necrezut la Vatican, unde asasinările erau rare, folosindu-se în special otrava și nu armele automate... Rick Peretti râse politicos.

— Nu, nu, negă el. Nu există nicio dramă la Vatican. Vă trimit o mașină, dar deoarece nu poate parca pe via Sistina, să fiți pregătit în câteva minute.

— Mulțumesc, spuse Malko.

Când ieși din hotel, un Ford argintiu se opri chiar în fața lui. Un bărbat tânăr, cu părul blond tuns scurt, părăsi volanul și-i deschise portiera, prezentându-se ca trimis al Ambasadei Americane. După zece minute se opriră în fața clădirii, care era un minunat palat roman cu fațada de culoare ocru, aflată pe via Veneto.

Biroul lui Rick Peretti se găsea la etajul III. Șeful stației îi ieși în întâmpinare chiar în fața ascensorului și-i strânse mâna cu căldură. El nu se schimbase, arătând tot atletic, blond, semănând mai mult cu un suedez decât cu un american de origine italiană.

— *Welcome back to Rome!*

Malko îl urmă în biroul său, unde un om mai în vârstă, cărunt, corpolent, bine îmbrăcat și cu o privire vie, se afla deja instalat într-un fotoliu. El se prezentă:

— Thomas Ray. Sunt adjunctul lui George Tenet[8], care m-a însărcinat să vă asigur de toată considerația sa pentru extraordinara activitate care o desfășurați pentru Agenție, de atâția ani.

Malko mulțumi, spunându-și că acest înalt funcționar nu

traversase Atlanticul numai pentru a-l felicita pentru activitatea sa. Prezența lui la Roma era neașteptată, iar felicitările lui George Tenet riscau să fie ultimele din acest an, în care în S.U.A. aveau loc schimbări prezidențiale.

Cei trei bărbați se așezară în jurul unei mese rotunde, iar Rick Peretti turnă cafelele. Câteva minute, ei schimbară considerații asupra vremii de afară, excepțională pentru luna decembrie. Malko se întreba din ce motiv C.I.A. îl convocase la Roma, cu toate că după atâția ani, se obișnuise cu surprizele.

După ce-și bău și ultima înghițitură de cafea, Thomas Ray i se adresă:

— Domnule Linge, ați auzit vorbindu-se de un incident recent care a avut ca urmare trei morți din personalul Agenției?

Malko citise ceva în ziarul *Kurier* apărut la Viena. Niște necunoscuți trăseseră asupra unei mașini în care se aflau angajați ai C.I.A.

— Da. Am auzit vorbindu-se de acest „incident". Un atentat, nu-i așa? Este legat de istoriile Ben Laden?

Acesta din urmă era inamicul public nr. 1 al C.I.A., aflat în Afganistan.

Thomas Ray înălță capul.

— Nu! Agresorii erau doi bărbați cu pașapoarte turcești. Ei au fost uciși la puțin timp după atentat, de poliția din Fairfax. În schimbul de focuri decedând și doi polițiști.

— Turci? se miră Malko. Oameni ai PKK[9]?

— Nu! I-am identificai și erau niște mici gangsteri, cunoscuți de poliția turcă.

Ciudat. De ce niște răufăcători turci să atace C. I. A.?

— Vreau să vă fac un rezumat asupra a ceea ce știm, continuă Thomas Ray. Mașina mitralieră era ocupată de patru persoane: trei membri ai Agenției și un colonel turc ce aparținea MIT, Sultan Rezit. Ultimul, venise la Washington, după ce fugise din Turcia, fiind inculpat pentru trafic cu droguri. El se afla în drum spre o ședință de „informare", la cererea sa. Noi bănuim că în acest atentat, el a fost cel vizat.

— L-au ucis deci, pentru a nu putea să vă vorbească, conchise logic Malko.

— Corect, confirmă Thomas Ray.

Malko ridică o privire inocentă. Erau în total șase morți. Colonelul Rezit trebuia să fi fost purtătorul unui mare secret… MIT[10] era strâns legată de C. I A., iar traficul de droguri ținea mai mult de o altă agenție federală – DEA[11]. Era bizar!

— Aveți vreo idee despre ce dorea colonelul să vă aducă la cunoștință? întrebă Malko, prudent.

Fără a răspunde direct, Thomas Ray spuse:

— Să analizăm contextul. Colonelul Sultan Rezit fugise din Turcia și se afla sub amenințarea unui mandat de arestare. La sosirea sa la Washington, el a cerut azil politic la Departamentul de Stat. Pentru a-și justifica cererea, ne-a transmis că deține informații secrete pe care e gata să ni le furnizeze. Departamentul de Stat l-a trimis la Agenție, pentru a „evalua" spusele lui.

— Aparent, spuse Malko, această „evaluare" a fost efectuată în mod sângeros. Șase morți… Asta seamănă cu o confirmare.

— Plus o angajată a Agenției, grav rănită, completă trimisul lui George Tenet. Jane Hautefeuille era o arhivară ce se afla la două luni înainte de a se pensiona și care acum a ajuns tetraplegică. Ea s-a băgat voluntar cu mașina sa în cea a atacatorilor, încercând să-i împiedice să fugă de la locul faptei.

— Ce informație putea deține colonelul turc? întrebă Malko.

— Probabil ceva legat de atentatul asupra Papei Ioan-Paul al II-lea, din 13 mai 1981, răspunse Thomas Ray.

Malko se aștepta la orice, numai la asta nu! Bărbatul ce trăsese asupra Papei, Mehmet Ali Agsa, o haimana turcă, petrecuse 20 de ani în închisoare și fusese extrădat în Turcia pentru a executa o altă pedeapsă, consecința unui omor precedent, comis în țara sa. Bulgarii implicați în atentat fuseseră achitați.

— Explicați-mi, spuse el, surprins.

— Colonelul Rezit a declarat la Departamentul de Stat că MIT fusese amestecat în atentatul contra Papei!

Malko își ascunse stupefacția.

— MIT e legat strâns de C.I.A.! E surprinzător.

— Au consultat arhivele, replică Thomas Ray. În vremea atentatului, deoarece autorul acestuia era un turc, le-am cerut informații în privința sa. Dar ei au răspuns negativ. Dar MIT are mai multe ramificații. Una dintre ele a condus mereu lupta împotriva extremei stângi a PKK, de obicei prin acțiuni clandestine, manipulând răufăcătorii duri și extremiștii de dreapta, pentru eliminarea fizică a adversarilor lor. Colonelul Rezit a fost multă vreme în fruntea acestui departament. Aici l-a putut cunoaște și pe Ali Agsa.

— În perioada respectivă, s-a spus că avea legături cu „Lupii cenușii", organizația turcă de extremă dreapta.

Americanul făcu un gest fatalist.

— Totul avea legătură! MIT, „Lupii cenușii" și răufăcătorii. Se agitau unii pe alții. MIT trăgea anumite sfori și, câteodată se sprijinea pe „Lupii cenușii". Or, prima crimă, comisă în 1979 de Ali Agsa – cea asupra lui Abdi Ipecki, directorul ziarului „Milliyet" – era o „comandă" a „Lupilor cenușii" și MIT.

— Se poate, dar MIT nu a dorit niciodată să-l asasineze pe Papă! protestă Malko.

— În mod sigur nu, recunoscu Thomas Ray. Ei n-aveau niciun interes să comită acest atentat. Asta a declarat și colonelul Rezit la Departamentul de Stat, ceea ce MIT cunoștea: adică faptul că deasupra lui Ali Agsa, care nu era decât un executant, se aflau cei care organizaseră de fapt atentatul, adică turcii.

— Ce fel de turci?

— Haimanale manipulate de Serviciile Secrete bulgare.

Se revenea la faimoasa pistă bulgară, evocată după atentat.

— Bulgarii implicați în proces au fost achitați de către justiția italiană, obiectă Malko.

Thomas Ray surâse stânjenit.

— Evident. Ei erau inocenți! Dar trebuie să ne întoarcem puțin în timp. În primul proces, Ali Agsa a fost condamnat de către un tribunal italian la închisoare pe viață, după ce comisese prima sa crimă, în 1979. Sponsorii săi turci l-au ajutat să evadeze după cinci luni de detenție. Se pare că cei care l-au racolat pentru a comite asasinarea Papei Ioan-Paul al-II-lea, i-au promis același tratament. Numai că Italia nu este Turcia. După doi ani de la crima sa, Ali Agsa se afla tot în închisoare, hotărât să facă orice pentru a fi liber. Exact în acest moment, șeful secției noastre a avut o idee: să bage la apă Serviciile bulgare, printr-o acuzare făcută chiar de Ali Agsa.

Un înger, cu sufletul îngrozit, trecu prin încăpere.

Rick Peretti ieși discret din birou. Malko aștepta ieșirea lui și întrebă:

— De ce această manipulare?

— Știți doar că înainte de atentat, Ali Agsa petrecuse o scurtă vacanță la Sofia, în Bulgaria. Dar noi avem un alt motiv pentru a-i bănui pe bulgari. În 1980, Serviciile „Cousins”[12] au recuperat un pârât, un general al KGB, numit Mitroșin. După el, la începutul lui 1980, chiar după alegerea Papei, KGB-ul a cerut întregii *rezidentura* din Varșovia și de la Roma, de a procura toate informațiile asupra posibilităților de a se apropia *fizic* de Papă. Această cerere intra în cadrul unei operațiuni a KGB-ului, numită „Pagoda”, organizată în 3 noiembrie 1979. De altfel, Serviciile franceze, puse la curent cu operațiunea, au anunțat Vaticanul.

— Asta nu înseamnă în mod obligatoriu că KGB-ul dorea să-l ucidă pe Papa.

— Exact, recunoscu Thomas Ray, dar trebuie să așezi lucrurile în contextul epocii. Blocul țărilor satelite începuse să se fisureze. Veriga slabă a sistemului comunist era Polonia, datorită populației sale predominant catolice. Venirea unui Papă de origine poloneză reprezenta o catastrofă în ochii lui Leonid Brejnev și el avea

dreptate: din Polonia începuse dezintegrarea comunistă, grație Solidarnostului, ajutat considerabil de Vatican. Cu cât ajungeau mai mulți bani la Solidarnost, cu atât polonezii erau mai galvanizați de atitudinea Papei, combatant sălbatic al ideologiei comuniste.

— Dacă atentatul ar fi reușit și dacă Papa ar fi fost asasinat, întrebă Malko, credeți că ar mai fi durat?

— Nu pe termen lung. Dar căderea Imperiului sovietic ar fi fost cu mult întârziată.

— Deci, imediat ați fi pe deplin convins că KGB-ul se află în spatele acestui atentat?

— *It fecit cuid prodest*[13]*?* Sunt sigur că știți acest proverb. Nici turcii și nici bulgarii nu aveau vreun interes să se debaraseze de Papă, dar sovieticii, da! Numai că *noi nu aveam nicio probă* pentru a-i acuza. Era o situație care ne înnebunea. Din acest motiv Langley a primit cu entuziasm propunerea șefului secției din Roma, aceea de a ni-l apropia pe Ali Agsa, cu ajutorul foștilor lui colegi de închisoare și să-i transmitem următorul mesaj: dacă el îi acuză pe bulgari că l-au sponsorizat pentru a-l ucide pe Papă, va fi rejudecat cu infinit mai multă clemență.

— Și ați reușit?

— Perfect. Omologii noștri italieni ne-au ajutat. Bineînțeles, noi posedam un dosar asupra prezenței Serviciilor bulgare la Roma. A fost suficient să-i furnizăm lui Ali Agsa nume și detalii pentru ca el să facă restul. Trei bulgari au fost inculpați și unul arestat. Toți aparțineau grupării Dijurna Sigurnost[14] dar nu aveau nimic de-a face cu atentatul.

— Dar Ali Agsa a rămas în închisoare, în timp ce bulgarii au fost achitați, conchise Malko.

— Da, recunoscu Thomas Ray, fără a spune că astfel, operațiunea fusese ratată.

— Ce pretindea colonelul de la MIT, înainte de a fi omorât? întrebă Malko.

— Că MIT cunoștea omul ce servise ca intermediar între Ali Agsa și cei ce comandaseră atentatul.

— Unde se află astăzi Ali Agsa?

— În celula A12 a închisorii Kartal Metelpe, în apropiere de Istanbul. Este arestat în principiu pe 10 ani, dar în Turcia nu se știe niciodată…

— El îl cunoscuse pe acest om?

— Da, dar nu vorbiseră niciodată. El a vorbit doar pentru a-i îndrepta pe anchetatori spre piste false… Probabil din acest motiv se mai află în viață. Poate va beneficia de o amnistie. Oricum, el tace…

— El avea un complice, Oral Celik. A murit?

— Nu, e bine sănătos la Ankara, unde a devenit un afacerist prosper. E protejat de MIT… căruia i-a făcut multe servicii, cum ar fi infiltrarea PKK. Astfel, el a fost iertat.

Turcia era într-adevăr o țară frumoasă…

— Colonelul Rezit e mort, remarcă Malko, iar dumneavoastră sunteți iar în impas.

Thomas Ray se aplecă și scoase din servietă un plic maro, din care trase afară două pașapoarte și o foaie de hârtie.

— Iată pașapoartele celor doi ucigași, spuse el. Sunt noi, emise la Istanbul, doar cu 15 zile în urmă. Aparent, sunt autentice și poartă vizele eliberate de noul nostru consulat din Istanbul. Noi i-am interogat, dar ne-au spus că le-a eliberat un funcționar al Ministerului turc de Interne, în urma unei cereri speciale.

— Cu alte cuvinte, a fost o cerere lansată de MIT, care girează eliberarea unor astfel de pașapoarte.

— E adevărat, confirmă Thomas Ray. Probabil că nu se gândeau că vor fi prinși. Fără intervenția lui Jane Hautefeuille, ei ar fi reușit să fugă.

— Oricum, avem prea puține date pentru a începe o anchetă, spuse Malko.

Americanul îi întinse și foaia de hârtie pe care se găsea un nume și un număr de telefon: Bagsi 2699257.

— Unul dintre cei doi turci avea asta asupra lui. Noi ignorăm cine este acest Bagsi, dar numărul de telefon corespunde unei discoteci – *Laila* – din Istanbul. Poate că acolo lucrează acest om.

Malko puse pașapoartele și hârtia pe masă și-l privi pe Ray.

— Doriți *cu adevărat* să lansați o anchetă, plecând de la aceste elemente?

Thomas Ray îi susținu privirea.

— Dacă nu am fi avut patru morți, fără a-i mai număra pe cei doi polițiști și pe Jane Hautefeuille, n-aș fi relansat istoria. Dar, cred că în memoria lor, trebuie să-i găsim pe cei ce i-au omorât. Este o datorie de la care nu ne putem sustrage. Și apoi…

Gâtuit de emoție, se opri pentru a-și aprinde o țigară și reluă:

— Apoi, suntem convinși că la originea atentatului contra Papei se află echipa lui Brejnev. Chiar dacă nu avem nici cea mai mică șansă de a o dovedi, trebuie măcar să încercăm.

Malko suspină.

— Leonid Brejnev e mort. KGB-ul nu mai există, la fel nici Imperiul sovietic.

— E adevărat, recunoscu Thomas Ray. Dar există Rusia, care are în frunte pe Vladimir Putin, vechi membru KGB. Din anumite puncte de vedere fundamentale, interesele noastre sunt total divergente. Dacă vom putea dovedi implicarea U.R.S.S. în atentatul

împotriva Papei, care a bulversat o lume întreagă, asta ar însemna un mijloc de presiune potențială enormă asupra unuia din conducătorii actuali ai Rusiei.

Un înger trecu, zburând maiestuos, cu stele roșii pe aripi. Se revenea la vechea luptă: Est contra Vest.

— Vladimir Putin va spune că actuala Rusie nu este implicată.

Thomas Ray avu un surâs feroce.

— Stalin e cel care în 1945 l-a executat pe diplomatul suedez Raul Wallenberg, omul care a salvat mii de evrei din Ungaria. Rusia a recunoscut, dar după 50 de ani de minciuni... Rușilor nu le place să le punem cadavrele pe afișe.

— Să admitem! recunoscu Malko. Dar de la Istanbul la Moscova, drumul e lung..

— Și periculos! sublinie Thomas Ray. Există deja opt morți în această istorie… Dacă veți accepta, misiunea dumneavoastră e *extrem* de deosebită. Știu că Turcia vă este cunoscută și că aveți prieteni chiar în MIT. Numai că trebuie să uitați acest lucru. În această poveste, MIT trebuie considerat adversarul nostru..

— Dacă nu țin cont de MIT, ancheta va fi delicată, remarcă Malko.

— Avem pe cineva în Istanbul, care lucrează oficial pentru Boeing: Curtis Wood un NOC[15]. Dar înainte de orice, avem numărul de telefon al discotecii *Laila* și numele de Bagsi.

— Dacă îl găsesc pe acest Bagsi, și dacă ipoteza dumneavoastră se dovedește a fi exactă, MIT va fi la curent, iar eu risc s-o sfârșesc ca și colonelul Rezit.

— Este o ipoteză extremă, afirmă diplomatic Thomas Ray. Oamenii de la MIT știu că lucrați pentru C.I.A. Și că aveți imunitate, în plus, MIT are un șef nou, un civil, legalist, Senkal Atasagun.

— Deci, conchise Malko, eu sosesc discret la Istanbul și încerc să merg pe filiera ce trebuie să ducă până la Moscova, după 20 de ani de la încercarea unui asasinat. Credeți cu adevărat că voi reuși?

Obiceiul îi devenise cunoscut. Acum câteva luni, fusese rugat să rezolve o istorie veche de patru ani.

— Dacă martorii sunt în viață, nimic nu-i imposibil, remarcă Thomas Ray. Am recitit dosaru1 de acum 20 ani. Ali Agsa fusese ajutat de un oarecare Omer Ugurlu, traficant de arme. Acesta recunoscuse atunci că l-a întâlnit la Sofia, după ce părăsise Turcia, după evadarea din închisoarea Kartal.

— Acest Ugurlu n-a fost interogat niciodată?

— Au încercat italienii, dar în van. El trăiește între Turcia și Bulgaria.

— E în viață?

— După informațiile noastre, da. Curtis Wood vă poate ajuta să-l

găsiți. În plus, îl mai avem și pe funcționarul care ne-a adus pașapoartele la Ambasadă: Yilderim Gulta. El e ușor de găsit.

Malko privi pașapoartele de pe masă. Toată istoria era extrem de complicată. Chiar dacă MIT nu participase la complotul împotriva Papei, ceea ce se petrecuse la Langley proba că ei doreau să păstreze secretul până în cele mai mici amănunte. Dar atentatul împotriva Papei rămăsese cel mai mare secret al secolului.

— Nu veți intra în contact direct cu secția C.I.A. din Istanbul, decât în caz de extremă urgență. John Burke a fost anunțat de sosirea dumneavoastră, dar nu va încerca să vă caute.

Resemnat, Malko surâse. El își aminti de eficacitatea poliției turcești, din vremea ultimei sale misiuni din Turcia.

— Bine! conchise el. Cum e vremea la Istanbul?

— Frumoasă! afirmă Thomas Ray.

Era mai agreabil să mori sub soare, decât în ceață și frig. Cu siguranță viața îl readusese la Istanbul. El își spuse că fidelul lui Elko Krisantem i-ar fi putut da o mână de ajutor. Un turc în Turcia, nu poate fi prost! Dar C.I.A. nu cunoștea acest lucru.

Capitolul IV

— Aici e!

Curtis Wood se întoarse spre Malko, cu un surâs larg. Oricum, nu se putea să nu găsești ușor discoteca *Laila* datorită literelor enorme, puse pe o fațadă de piatră, ce se afla în fața unei *Yali*[16]. Bosforul curgea 30 de metri mai departe, de-a lungul unui chei, unde amaraseră pe timpul iernii câteva vaporașe fluviale.

Curtis Wood fu primit cu brațele deschise de cei doi oameni de serviciu de la *Laila.* Cu ochii săi mari, albaștri, părul lung și aspectul atletic, părea mai degrabă un playboy californian, decât un *field-officer al* C.I.A.

Malko ieși din Mercedesul condus de Elko Krisantem, încins cu o vestă de piele, gen turcesc.

Elko Krisantem radia de bucurie. Din clipa în care Malko îl anunțase că se vor întâlni la Istanbul, curățase „cu limba" parchetul castelului din Liezen. Fusese un an bogat și secolul se terminase cu bine: se întorcea pentru a doua oară în țara sa natală și la meseria sa de origine: ucigaș.

Malko ajunsese la Istanbul cu 2 zile înainte, venind de la Roma și se instalase la Hotelul *Marmara* din piața Taksim. Contactul cu Curtis Wood fusese ușor, datorită unui fax cifrat. Cei doi se întâlniseră la barul din *Pera Palace,* nu departe de Consulatul American, un sediu-antenă al C.I.A. din Ankara. Curtis Wood știa doar că trebuie să-l ajute pe Malko în găsirea filierei de vagabonzi, implicată în cvadrupla crimă din Langley.

Ei se înțeleseră rapid: singura pistă era *Laila* și numele de Bagsi.

De la sosirea sa în Istanbul, Malko nu luase legătura cu nimeni și nici cu Zeynel Sokik, colonelul MIT care colaborase la dărâmarea unei filiere islamice, cu câteva luni mai devreme. Pașaportul său, valabil în „spațiul Schengen", îl scutea de vize.

În discotecă muzica era asurzitoare și exista multă lume. Barul, la stânga intrării, dispărea datorită grupurilor de băutori. În fața lui se afla un mic ring de dans, ce se termina cu o scară care ducea spre o altă sală, cu plafonul în formă de voltă. Curtis Wood strigă către Malko:

— Este o veche pivniță cu vinuri. Pereții sunt groși și se poate face zgomot.

Instalați la o masă din sala boltită, mai puțin zgomotoasă, Curtis Wood scoase o sticlă de „Defender", deja începută ș: spuse:

— După ce am divorțat, am început să ies aproape în fiecare seară, luând câte o sticlă cu mine.

Nu departe de ei, se afla o masă ocupată de trei persoane: un tânăr nebărbierit, o femeie solidă și o blondă drăguță, vulgară și

sexy, cu sânii împinși în față, spre decolteul larg. Ea îi surâse lui Curtis Wood.

— O cunoașteți? întrebă Malko.

Curtis Wood zâmbi, aprinzându-și o țigară, cu o brichetă Zippo, cu însemnele *Boeing*.

— E o curvă! Bătrâna de alături e codoașa ei, iar tânărul e un mic traficant de droguri și arme. El le însoțește aproape peste tot și le găsește clienți.

Malko se ridică.

— A venit timpul să și muncim, se scuză el.

El se îndreptă spre toalete, exploră locul și apoi se pierdu prin mulțimea de la bar. În sfârșit, reperă ceea ce căuta: un telefon, montat lângă casierie. Se fofilă printre doi băutori și comandă un rachiu. La câțiva metri, câteva fete se agitau, în minijupe și pantaloni mulați, aproape indecent..

Dacă nu s-ar fi aflat lângă casierie, probabil că nici nu ar fi auzit telefonul. Unul dintre barmani răspunse și după ce ascultă mesajul, chemă un ospătar, care apoi se îndepărtă. Pulsul lui Malko se acceleră. Era prima victorie: Bagsi era prezent. După câteva minute, barmanul îi întinse telefonul tânărului bărbat ce stătuse lângă masa lor, așezat împreună cu cele două femei descrise de Curtis Wood.

*

* *

Tânărul bărbat – Bagsi – țipă puțin în receptor, apoi, dezgustat, i-l întinse barmanului, înainte de a se reîntoarce la masă. Evident, Elko Krisantem închisese, așa cum fusese prevăzut, după ce telefonase dintr-o cabină. Acum Malko îl identificase pe Bagsi, cel ce fusese contactat de câteva ori de ucigașii din Langley. Văzându-i înfățișarea, bănuise că nu era decât un intermediar. Numai *el* cunoștea sponsorul cvadruplei crime. Satisfăcut, Malko întârzie câteva minute la bar.

Când reveni la masă, surpriza care-l aștepta era divină: Curtis Wood conversa aprins cu prostituata ce stătuse la masa vecină. Ea îl privi pe Malko, aruncându-i o ocheadă ce ar fi înnebunit și un sfânt. Privirea ei insistentă, zâmbetul avid, arborau pe fruntea ei o declarație fără urme de îndoială: „Vreau să te posed”!

Curtis Wood făcu prezentările. Prenumele ei era Mimoza și se prezentă ca fiind manechin. Fiind la curent cu demersurile lui Malko, americanul știa că Mimoza și Bagsi sunt împreună. Ultimul revenise la masă și discuta cu bătrâna. După ce-i aruncă o privire lui Curtis Wood, Malko îi propuse fetei:

— Ar trebui să-i invitați și pe prietenii dumneavoastră să vină să bea un pahar cu noi.

Încântată, Mimoza se duse și se aplecă spre urechea lui Bagsi,

apoi reveniră toți trei. Ea spuse:

— Prietena mea se numește Soraya, iar el este Bagsi.

Privit de aproape, tânărul semăna cu un lup hămesit, cu obrajii scobiți și cu ochii de un negru intens. Malko comandă o sticlă de *Taittinger Comtes* de șampanie, îmbuteliată în 1995, fapt ce-i impresionă pe invitați. Sticla se goli rapid…

Bagsi, cu privirea strălucitoare, fascinat de Malko, calcula cam cu cât l-ar putea „ușura". Dacă ar fi știut… Malko se întreba dacă însă în sală nu se aflau și spioni de la MIT. În teorie, MIT era un serviciu de cercetări *externe*, dar statutul său preciza că el lupta împotriva *tuturor* dușmanilor Turciei, deci și asupra celor din interior.

Mimoza se fâțâia pe scaunul ei. În final, nemaiținând cont de nimic, se aplecă spre Malko.

— Vrei să dansăm? Ador această muzică.

Era o ocazie excelentă de a se documenta asupra lui Bags.

Pe ringul de dans, Mimoza se lipi de el, cu hotărârea sălbatică a unui crab ce se agață de o piatră, înainte de maree. Muzica era atât de asurzitoare, încât era aproape imposibil să schimbi câteva cuvinte, dar pântecul tinerei femei ținea loc de orice dialog. Totuși, ea îi urlă în ureche:

— Veniți des la Istanbul?

— Câteodată, răspunse Malko. Vând avioane.

Mimoza îi aruncă o privire excitată. Un comerciant de avioane nu trebuia să rămână încordat. Mișcarea pântecului ei deveni mai sofisticată. În timp ce alte cupluri dansau distanțați, ei erau lipiți ca timbrul de scrisoare. Când ea reveni la masă, se așeză în fața lui Malko și-și încrucișa picioarele atât de înalt, încât Malko îi putu vedea culoarea slipului.

Bagsi părea că se plictisește, iar Curtis Wood se străduia să nu-i fie gol paharul. Zgomotul făcea imposibilă orice discuție. Malko se aplecă spre urechea Mimozei:

— Ce-ai zice să mergem să bem ceva la Cazinoul Siragon? E mai multă liniște.

Mimoza cască ochii mari.

— Dar nu există niciun Cazinou! Tansu Ciller le-a închis pe toate! Vă place să jucați?

Privirea lui Bagsi se lumină și el îi spuse lui Malko:

— Cunosc un Cazinou clandestin! Putem juca tot ce avem și acolo există și…

Vrusese să spună și „fetițe", dar se opri la timp, împuns de privirile Mimozei.

Malko îl încurajă cu un surâs.

— Vom da o raită pe acolo și apoi vom încerca în altă parte.

Prioritatea absolută consta în a-l „obliga” pe Bagsi să-l dezvăluie pe cel ce ordonase omorârea colonelului Rezit.

*

* *

Sheherezada, aflată în vechiul cartier Bozkurt, era un ultim stabiliment de noapte de pe strada Dolapter, acum acoperită cu piese auto vechi. Intrarea evoca mai mult o cazarmă… Culoarul lung și sumbru ducea spre un bar colorat în verde-albăstrui, la capătul căruia era o scară păzită de un mustăcios. Jos se găsea o pivniță, sumar amenajată în tripou clandestin. Bagsi îi spuse câteva cuvinte mustăciosului și acesta îi invită să coboare. Vreo 20 de jucători erau așezați în jurul a două mese de ruletă și de „21”. Ei se dădură la o parte, făcându-i loc nobilului străin. Curtis Wood rămăsese sus, la bar Aici, jetoanele erau înlocuite de bancnote ce valorau câte 100 de franci. Din nefericire, Malko avea la el un teanc. Jucând, el pierdu în timp record, cam un miliard de lire, sub privirea consternată a lui Bagsi.

— Eu nu am decât dolari se scuză el, îndepărtându-se de masă…

Malko avea și el dolari, dar plecă totuși regăsindu-se pe strada Dolaptere, în afară de Bagsi, rămas în tripou. Dar afacerile nu așteptau… Malko își spuse că nu e cazul să piardă acest prețios contact și se hotărî s-o „cultive” pe Mimoza, care exact asta aștepta.

— Veniți să bem un pahar acasă? propuse Curtis Wood.

Discret, el se urcă la volanul Mercedesului, lăsându-i singuri pe Mimoza și Malko, pe bancheta din spate. În timp ce el urca pe malul Bosforului, mâna Mimozei se așeză mai întâi pe cea a lui Malko, apoi derapă pe pulpa lui, depărtându-și-le pe ale sale, ca o invitație mută și discretă. Când Mercedesul opri pe Aydenlik. Ei avansaseră mult cu explorările reciproce. Mimoza strângea cu o mână posesivă erecția născândă a lui Malko.

Curtis Wood îi însoți într-un living înțesat cu perne groase, aruncate pe jos și cu o măsuță scundă, acoperită de sticle. El îi oferi Mimozei un rachiu, lui Malko o votcă, iar lui își turnă șampanie Defender.

— Ultimul pe ziua de azi, anunță el, făcând cu ochiul. După asta, vă las, căci dimineață mă trezesc foarte devreme.

Nu la un astfel de plan se gândise Malko pentru a-și încheia seara, căci Mimoza era singura sa legătură cu Bagsi. După ce termină de băut, americanul puse muzică și se ridică.

— Fiți cuminți și trântiți ușa când plecați.

După nici cinci minute, Mimoza avea sexul lui Malko înfundat până la amigdale. Îngenunchiată pe o pernă, ea îl instalase comod pentru o felație extrem de orientală. Ea îl sugea cu o mișcare ritmică și abilă, aducându-l progresiv spre paroxismul plăcerii. Din

când în când se întrerupea și îl privea pe Malko.

— *You like it?*

— *Of course!* nu se putu abține el.

Un alt răspuns ar fi depășit marginile ipocriziei.

— Dacă vreți să continui, trebuie să-mi dați 100 de dolari. Sunt pentru fratele meu care actualmente nu are de lucru și trebuie să-și plătească chiria.

— Ce frate?

— Bagsi.

În timpul negocierii, Mimoza continua să-i întrețină erecția, prin abile mișcări ale palmei. Malko se hotărî să se amuze puțin.

— Credeam că sunteți manechin. În meseria asta se câștigă mulți bani.

— Bineînțeles! afirmă Mimoza cu răceală. Pozez în cele mai faimoase magazine turcești, numai că acum e iarnă și nu prea am mult de lucru. În plus, fratele meu a avut o problemă: cineva îi datora o grămadă de bani și a refuzat să-i dea înapoi.

— De ce?

— A dispărut exact când trebuia să-i restituie 5.000 de dolari.

Malko scoase două bancnote de câte 100 de dolari fiecare.

Cu mâna stângă, Mimoza înșfăcă banii, iar gura sa se aplecă vorace asupra sexului rămas în erecție. După câteva mișcări calculate, îl aduse la apogeu. Ea rămase sudată de sexul lui până ce el termină complet, dovedindu-i astfel o deplină conștiință profesională. Când se ridică, goli paharul cu rachiu.

Malko reveni cu picioarele pe pământ. La urma urmei acest interludiu nu fusese chiar inutil.

— Pot să-i sugerez fratelui dumneavoastră, dacă tot nu are de lucru, să-mi servească, mie, ca ghid?

Încântată, Mimoza surâse.

— Bineînțeles! Când?

— Mâine dimineață. Eu locuiesc la hotelul *Marmara.* Trebuie doar ca la ora 9 să fie la recepție.

Zarurile fuseseră aruncate. Hotelul *Marmara* era cu siguranță supravegheat de spionii MIT. Malko coborî în cușca fiarelor, cu riscurile și pericolele de neînlăturat. În fața evidentei satisfacții a Mimozei, el se decise să mai așeze câțiva pioni.

— E adevărată istoria cu cei 5.000 de dolari? întrebă el. Fratele dumneavoastră nu trăiește numai de pe seama câștigurilor pe care le obțineți?

— Bineînțeles că nu! protestă ea. Bagsi lucrează cu oameni extrem de importanți, iar eu sunt convinsă că Omer îi va restitui banii.

— Care Omer? încercă Malko.

Mimoza înălță din umeri.

— N-are importanță. Nu sunteți din Istanbul, deci n-aveți de unde să-l cunoașteți.

Malko nu mai insistă, simțind că brusc Mimoza intrase în defensivă. Era inutil să o alerteze. Pulsul său însă se acceleră când își aminti că bărbatul bănuit de a-l fi recrutat pe Ali Agsa pentru a-l asasina pe Papă, se numea Omer Ugurlu.

Capitolul V

Asigurată de viitorul fratelui său, Mimoza se ridică în fața lui Malko, după ce-și băgase banii în poșetă, și-l întrebă:

— *You don't want to fuck me**[17]**?*

— Sunt puțin cam obosit pretinse Malko. Ne revedem mâine.

Sida n-ar fi fost considerată niciodată un accident de muncă…

— Bineînțeles, aprobă femeia cu entuziasm.

Ușurat, Malko se ridică.

— Mă duc să văd dacă prietenul meu doarme.

El se îndreptă spre capătul apartamentului. Curtis Wood tocmai scria un raport amănunțit. Malko îl informă asupra proiectelor sale.

— Sper ca Bagsi să se confeseze, cu ajutorul lui Elko. Acest Omer, nu vă spune nimic?

— Nimic, afirmă Curtis Wood, dar mâine am o reuniune cu ocazia Iftarului[18], cu persoane care cunosc bine mediul și pe care le voi întreba. Seara, putem cina la *Somdan Park*. E un loc simpatic, cu femei frumoase și unde se mănâncă bine.

— Îl cunosc, spuse Malko, dar acolo putem întâlni spioni de la MIT. E cam plictisitor, nu?

Americanul ridică din umeri, fatalist.

— Ei sunt peste tot!

Malko reveni în living. Mimoza era gata și niciun bibelou nu lipsea. Ea spuse imediat:

— L-am sunat pe Bagsi pe mobilul meu. Mâine la ora 9 va fi la *Marmara*.

— Perfect, o asigură Malko, încântat de reușita sa.

Afară, Elko Krisantem făcea cei o sută de pași în jurul Mercedesului.

— Unde mergeți? o întrebă Malko pe Mimoza, după ce se instalară în mașină.

— Cred că mă voi duce la *Laila,* unde se află și prietena mea..

Ea se ducea să împartă cei 200 de dolari în părți inegale. Mergând de-a lungul Bosforului, ea se lipi de Malko și-i șopti:

— Mâine te voi satisface și mai bine. Iar tu mă vei poseda!

Engleza ei nu era academică, dar poseda vocabularul de bază. Ei se despărțiră cu un sărut posesiv și Malko, din politețe, îi mângâie pieptul. Înainte de a intra în discotecă, ea se întoarse cu un gest deșănțat, care-i scoase în relief fesele rotunde. Păcat că era doar o prostituată..

— Ne întoarcem la *Marmara,* îi spuse lui Elko. Bravo pentru telefon. Bagsi e tânărul care a venit cu noi.

Turcul se împăună: în mod sigur, calitatea de majordom pe care o avusese de-a lungul anilor la castelul Liezen era mult mai

plictisitoare față de adevărata sa meserie.

— Contesa Alexandra a sunat la telefonul meu portabil, în timp ce erați sus, spuse el. Dorește să-i aduceți un lănțișor..

Alexandra, eterna logodnică a lui Malko, locuitoare a frigului austriac, iubea bijuteriile. Înaintea plecării lui ea îi ceruse o noapte romantică în patul cumpărat cu câțiva ani în urmă de la Paris, produs Claude Dalle. În corset negru, cu părul strâns, ea se lăsase violată de bună voie. Fusese un fel de „Kiss me good bye", mai acid. Malko mai simțea încă mucoasele sale cele mai secrete strânse în jurul penisului său, care explodase înăuntru ei.

În comparație cu aceste jocuri sofisticate, prestația Mimozei părea fadă.

Elko se opri în fața hotelului *Marmara* și i se adresă:

— Alteța Voastră Serenissimă a sosit aici cu mâinile goale, ceea ce e imprudent Nu doriți să vă procur un mijloc de apărare?

— Ba da! Bineînțeles! Dar fi *extrem* de prudent. Mai ai contacte la Istanbul?

— Mai există oameni chiar din familia mea, punctă Elko vexat. Așa e mult mai sigur.

Salonul de ceai de la *Marmara* era încă plin, în pofida orei înaintate. Malko se strecură pe sub poarta magnetică ce apăra escalatorul ce ducea la recepție, la primul etaj Soneria se declanșă din cauza telefonului mobil, dar portarul, văzându-i aerul de gentleman, își dădu seama că nu e un vagabond.

*

* *

Bagsi jigăritul, mereu nebărbierit, cu o vestă din piele neagră jerpelită, care-i acoperea umerii slabi, se ridică cu o privire servilă, dar nu-i întinse mâna lui Malko. Părea slab. Nemâncat, hăituit, iar lui Malko aproape că îi inspira milă. Oricum, era satisfăcut: în câteva ore putea da de un fir al întregii istorii. Bineînțeles, turcul nu se va lăsa interogat cu ușurință. Era o haimana, un mincinos pișicher, dar nu prea inteligent.

— Caut un colier pentru soția mea, îl anunță Malko. Cunoașteți vreun bijutier bun?

Bagsi afirmă imediat că pentru el, comerțul cu bijuterii nu avea secrete. După nici cinci minute, rulau spre Kapalisarsi. Marele bazar așezat comod lângă Krisantem, cu care începuse o conversație în turcă. Manevra începea să dea roade. Bazarul era un imens caravanserai ce oferea orice produs îți doreai. Cu flerul unui câine de vânătoare, Bagsi îl conduse pe Malko la un mic magazin, al cărui patron era un bărbat solid, surâzător, cu ochelari și care le oferi imediat un ceai.

Privirea strălucitoare a lui Bagsi mângâia aurul. Malko își spuse

că i-ar fi putut îndeplini Alexandrei plăcerea. Tocmeala dură mai mult de o oră, pentru un superb lanț de aur și o panteră, copie după Cartier. Neliniștit, Bagsi privea schimbul ca și cum ar fi urmărit un meci de tenis. Dacă afacerea nu se perfecta, el nu încasa nimic… La a patra ceașcă de ceai, Malko scoase un teanc de dolari și-i scurtă astfel supliciul. Vânzătorul îi strânse mâinile, menționând că este primul lui client din acea zi. În luna decembrie, la Istanbul nu veneau prea mulți turiști.

— Mai doriți să cumpărați și altceva? întrebă imediat Bagsi.

— Aș dori să mă plimb puțin, dar nu am nevoie de dumneavoastră. Întoarceți-vă la mașină și așteptați-mă, răspunse Malko.

Bagsi nu aștepta să i se spună de două ori. Malko se îndreptă spre raionul cu pielărie, lăsându-i astfel timp lui Elko de a-l interoga pe Bagsi.

*

* *

Când Malko părăsi marele bazar, îi găsi pe Elko și pe Bagsi în plină conversație, pe o terasă a unei cafenele, cu câte un pahar de ceai în față, băutura tradițională a turcilor. Cu un surâs, el îi întinse tânărului 20 de dolari.

— Acum nu mai am nevoie de dumneavoastră. Aveți un telefon mobil? Vă voi suna.

Bagsi îi dădu numărul lui de telefon, se pierdu în mulțumiri și se îndreptă spre o stație de tramvai.

— Ei? întrebă Malko.

— Lucrează pentru un oarecare Omer Ugurlu spuse Krisantem, care l-a scos dintr-o afacere cu trafic de arme, nu cu mult timp în urmă. Poliția îl arestase, găsindu-l cu șapte pistoale prevăzute cu amortizoare, iar Ugurlu l-a eliberat.

— La ce trebuiau să servească pistoalele?

— Nu mi-a spus. E lăudăros, dar se teme. Pretinde că îi cunoaște pe ucigași, persoane aparținând MPH[19] care au lichidat mulți oameni de stânga.

— V-a spus de ce Ugurlu îi datorează bani?

— Nu, m-a lăsat doar să înțeleg că i-a făcut un imens serviciu, dar că nu e neliniștit, deoarece un astfel de om își plătește întotdeauna datoriile..

— Și nu se teme de nimic?

— Nu. I-am spus că eu am lucrat la Ankara, dar că patronul meu m-a obligat să vin aici pentru dumneavoastră. M-a asigurat că are relații cu o grămadă de prostituate ce provin din Rusia...

Lui Malko îi venea să sară-n sus de bucurie. Nu putea fi o simplă coincidență că omul care fusese complice în atentatul contra Papei,

să fie atât de *apropiat* de Bagsi. Acest ultim personaj își pierduse importanța. De acum înainte, Omer Ugurlu era persoana care-l interesa. Văzând o cabină telefonică, Malko se duse să-l sune pe Curtis Wood la birou.

Când acesta răspunse, el îl întrebă simplu, sperând că nu este interceptat:

— Omer se numește Ugurlu?

Revenind la Mercedes, îl rugă pe Elko să-l ducă la *Marmara*. Până seara nu avea nimic de făcut.

Când Krisantem opri în fața hotelului, Malko n-avea niciun chef să se închidă în camera sa.

— Vreau să mă plimb puțin prin Istanbul, îi spuse el turcului. Ne vedem curând!

— Așteptați, spuse Elko cu voce joasă. Am ceea ce vă trebuie. Îl vreți?

— Nu chiar acum, răspunse Malko.

El o luă pe Istikal, marea arteră pietonală, ce cobora până la Galata. Traversată de mici tramvaie roșii, strada era gălăgioasă, animată, invadată de vânzători ambulanți și de hamali. Nenumăratele străduțe ale cartierului Kuluglu traversau artera. Malko se plimba liniștit, când auzi brusc:

— Malko!

El se întoarse, cu pulsul accelerat, dând nas în nas cu Zeynel Sokik, colonelul de la MIT cu care colaborase în cadrul ultimei sale misiuni la Istanbul, cu câteva luni înainte. Înfășurat într-o manta de piele, surâzător, acesta îl îmbrățișă pe Malko și spuse:

— Mi s-a părut mie că v-am recunoscut! Tocmai ieșeam de la *Marmara*, când coborați din mașină. Sunteți la Istanbul și nu mi-ați dat de știre?

— Am sosit ieri de la Viena, se scuză Malko, ascunzându-și stânjeneala.

Această întâlnire era providențială.

— Totuși! Sunteți un bun mincinos!

El îi dădu lui Malko o palmă peste fund..

— Vă voi telefona.

— Luăm dejunul împreună? propuse turcul.

— De acord. Să mergem la *Urcan*.

Zeynel Sokik izbucni în râs.

— Nu mai există *Urcan!* Cei doi frați care erau proprietari, s-au omorât între ei! Dar cunosc un bistrou, chiar aici la colț.

Malko îl urmă pe ofițerul de la MIT, neștiind ce să creadă. Această întâlnire „din întâmplare” i se părea bizară. Dacă nu era un hazard, MIT lucra repede. Ei intrară într-un restaurant totalmente gol, în care patronul, amuțit de respect, îi duse să aleagă un pește

dintr-un pat de gheață.

Eternul batog, despre care puteai crede că ei îl fabrică… Malko alese un mic crap auriu și apoi ei se instalară la o masă. În fața a două pahare de rachiu. Zeynel Sokik îl ridică pe al său:

— Serinize[20]!

Ei băură împreună. Ochii albaștri ai colonelului Sokik nu-l părăseau pe Malko. El se aplecă peste masă și întrebă:

— Hai. Spuneți-mi adevărul! Ați venit să regăsiți o femeie? Izbucni în râs la propria-i ironie, iar Malko reuși să afișeze un surâs crispat. Trebuia să găsească rapid un răspuns adecvat. Zeynel Sokik nu era prost! În plus era un bun profesionist.

*

* *

Malko contempla salata pusă în fața lui, simțind privirea ofițerului MIT ațintită asupra lui. El spuse cât mai natural:

— Am venit să-mi revăd un prieten. Curtis Wood, care lucrează pentru compania Boeing. L-am invitat la Liezen pentru petrecerea de revelion. Nu rămân aici decât două-trei zile. După care voi pleca la Tel Aviv unde am de lucru. Totuși, mereu mi-a plăcut să fac o escală și la Istanbul.

— Ați făcut foarte bine, îl lăudă turcul. Doar știți că aici vă numărați printre *adevărații* prieteni, cum sunt și eu. După istoria din martie, F.B.I. m-a invitat la New York, prin Mr. O'Neill, directorul. Le-am ținut o conferință asupra islamului. M-au tratat ca pe un prinț și consider că New York-ul e formidabil.

Ei atacară peștele. Malko trebuia să se forțeze, stomacul lui fiind complet neasimilabil.

Când termină, în jurul orei două, Malko realiză că nu mai putea rămâne acolo fără a-i crea suspiciuni lui Zeynel Sokik.

— Astă seară voi lua cina împreună cu Curtis Wood, spuse el. Veniți și dumneavoastră la Somdan Park…

— Cu plăcere! răspunse turcul surâzând. Am să încerc să aduc și câteva femei frumoase.

Ei merseră pe jos până în piața Taksim, unde colonelul Sokik își lăsase șoferul. Malko se ruga ca Elko Krisantem să nu apară de după colț. Sokik îi cunoștea perfect rolul. Dacă l-ar fi văzut, născocirea lui Malko cu plimbarea de agrement s-ar fi năruit. Dar, mulțumită lui Dumnezeu, el nu apăru.

— Pe diseară! spuse colonelul, urcând în mașina sa.

Malko, perplex, îl privi îndepărtându-se. Al șaselea lui simț îi spunea că în meseria sa nu existau coincidențe. El se strecură într-o cabină telefonică și-l sună pe Curtis Wood. Americanul nu era de găsit, deci îi lăsă un mesaj prin care îi recomanda să treacă și să-l ia de la *Marmara,* înainte de a merge la restaurant.

*

* *

Colonelul Zeynel Sokik își puse ochelarii și începu să examineze listele pasagerilor tuturor zborurilor ajunse în ajun. Nu existau decât două ce veniseră de la Viena. Unul aparținând liniei austriece (Austrian Airlines) și celălalt, liniilor turce. Numele lui Malko nu se regăsea pe niciuna din liste. Trist, își scoase ochelarii. Prietenul său, Prințul Malko, îl mințise. Întâlnirea lor fusese într-adevăr întâmplătoare. El se dusese la *Marmara* pentru un „contract", când i se păru că îl recunoaște pe Malko. Povestea lui nu prea părea reală, deci el nu putea rămâne impasibil. Era adevărat că lucra cu americanii, dar țara căreia îi era pe deplin loial rămăsese Turcia.

Trebuia să afle de ce unul dintre cei mai buni șefi ai C.I.A. se găsea – clandestin – la Istanbul. Reluă listele și descoperi după o oră de cercetări, numele lui Malko într-un zbor al companiei Alitalia, ce sosea de la Roma. După câteva minute de reflectare, el apelă la telefonul său mobil.

— Dați-mi-l pe maiorul Semer, ceru el secretarei.

Maiorul Semer era responsabil cu contraspionajul în zona Istanbulului. El trebuia să afle de ce se găsea Malko în Turcia.

Capitolul VI

Salonul era plin de zgomotele conversațiilor care acopereau fondul de muzică orientală, toți ochii fiind ațintiți asupra televizorului în funcțiune pe care era înscris un verset din Coran. Imediat, acesta se șterse, lăsând loc unei alte inscripții: *Iftar*. 16. 49. Toți invitații se ridicară în același timp, cu exclamații de încântare și se repeziră spre bufetul ce se afla în fundul sălii. Puteai crede că ei nu mâncaseră și nu băuseră nimic de 8 zile. Totuși, postul nu începuse decât o dată cu răsăritul soarelui.

Curtis Wood îi întinse un pahar cu Defender „Success" bărbatului cu care discuta, Aktar Kerim, un mare avocat din Istanbul, care era la curent cu multe lucruri. Îl lăsă să bea și îl urmă până spre un colț mai îndepărtat. Americanul, în timpul ramadanului, era invitat în fiecare zi la astfel de întâlniri, iar câteodată, participa și la trei într-o singură zi! Era o ocazie de a întâlni diverse persoane, de a bârfi și a perfecta afaceri.

După ce Aktar Kerim înghiți jumătate din conținutul farfuriei sale, Curtis Wood îi puse în sfârșit întrebarea care-i ardea buzele:

— Cunoașteți un oarecare Omer Ugurlu?

Avocatul ridică o privire stupefiată.

— Ai contact cu acest mizerabil?

Prudent, Curtis Wood bătu în retragere.

— Nu, dar mi s-a spus că este bine plasat pe lângă militari și că m-ar putea ajuta să-mi plasez mărunțișuri.

Aktar Kerim ridică din umeri.

— Să nu te atingi de el! Este un hoț. De altfel…

Turcul făcu un gest evaziv.

— De o săptămână, el a dispărut! Ultima dată când l-am văzut era la *Havana,* o discotecă la modă. Poliția i-a găsit, două zile mai târziu, BMW-ul străpuns de gloanțe, la Eriler. Iar în interior pe șoferul său împănat cu gloanțe. Acesta se găsea pe bancheta din spate, loc ocupat în mod normal de stăpânul său.

— Și apoi?

Avocatul depărtă brațele într-un gest de neputință.

— Nimic! Poliția a interogat-o pe soția sa și pe amanta sa, o ex-Miss Turcia, Nilufer Bostani. Ea a mărturisit că Omer petrecuse seara împreună cu ea până spre ora 23 și că el plecase, pretinzând că se duce acasă. Neavând nicio veste de la el, ea l-a căutat fără a-l găsi și a tras concluzia că el plecase cu o nouă cucerire. Soția sa semnalase și ea la poliție dispariția lui. După toate astea, s-a lăsat o ceață totală. Nici ziarele nu au mai scris despre acest subiect. Oricum, el nu a reapărut.

— Ce i s-ar fi putut întâmpla?

Aktar Kerim surâse cu subînțeles.

— Orice! De douăzeci de ani el a fost amestecat în atâtea traficuri, omoruri și combinații de neimaginat. De câțiva ani părea a face afaceri legale, dorind chiar să se lanseze în politică, pentru MHP. Mai ales că vechii săi prieteni erau acum la putere.

— Ce vreți să spuneți?

— Timp de mulți ani, el a lucrat în contrabanda cu arme. I-a ajutat pe bulgari să-și procure arme. A vândut cargouri întregi palestinienilor. Toate acestea au tranzitat Turcia, grație relațiilor lui cu MIT. În schimb, camioanele transportau heroină, cu destinația – Europa…

— De ce îl ajuta MIT?

— Omer i-a făcut mereu o serie de servicii în lupta sa contra mișcărilor de extremă stângă și a kurzilor din PKK. El dispunea de oameni perfecți pentru un asemenea mod de lucru. Când a fost arestat i-a trimis să facă turul Europei. Între protecția MIT și cea MHP, el nu făcea mare diferență. Aici, la Istanbul, polițiștii care-l puneau să plătească o contravenție erau trimiși direct în fundul Anatoliei. Hai totuși să trecem la lucruri mai serioase.

În fundul sălii, se ridică o perdea din spatele căreia apăru o dansatoare, îmbrăcată doar într-un sutien cu paiete și o fustă cu franjuri ce nu ascundea prea mult din anatomia trupului femeii. Ea avansă spre sală, ondulându-se în ritmul unei orchestre instalate pe estradă, vocea sa răgușită fiind amplificată de un microfon. Toate conversațiile se opriră brusc. Cu privirea lipită de fesele care se mișcau în fața lui, Aktar Kerim nici nu-și dădu seama de plecarea lui Curtis Wood.

*

* *

Omer Ugurlu fixa absent un mare container ce era în curs de a descinde în Bosfor, frecându-se în trecere de un mic petrolier care pleca spre Marea Neagră. Un miracol făcuse să nu se producă un accident. Privirea lui Omer se îndrepta spre partea asiatică, mult prea îndepărtată. Era obsedat de o singură idee: cum să fugă?

El se duse în baie și se văzu în oglindă: semăna cu un urs de-abia ieșit din hibernare.. Cu barba sa cenușie, părul ciufulit și trăsăturile feței alungite, părea un tip care cerea de pomană.. El se așeză pe marginea patului, își luă capul între mâini, recapitulând faptele. Mai avea de mâncare pentru încă o săptămână, dar erau puține șansele de a fi găsit aici unde se afla. Problema era că nu putea comunica cu nimeni, toți apropiații săi fiind în mod sigur interceptați. În plus, telefonul său portabil era descărcat și el nu avea cum să-l reîncarce. Singura sa avere era pistoletul pe care i-l dăduse Nilufer și în care mai avea nouă cartușe, plus un teanc de

bancnote de câte zece milioane de lire. Tăcerea lăsată asupra dispariției sale îi confirmase bănuiala în legătură cu „sponsorii” execuției sale ratate. De acum înainte nu mai putea conta decât pe soția sa și pe Nilufer, în mod sigur atent supravegheate și una, și cealaltă. Trebuia să părăsească Turcia. Singura sa șansă consta în a-și face rost de un pașaport pe un alt nume decât al său, iar cei care i l-ar fi putut procura nu erau decât cei care îl trădaseră. Trebuia să găsească o altă filieră, ceea ce nu era imposibil dar necesita complici. Soția sa era incapabilă de a face așa ceva și numai Nilufer îl putea ajuta.

Viitorul său părea sumbru. El se gândi din nou la Nilufer care probabil credea că fusese acaparat de o nouă cucerire. Încetul cu încetul, în cap i se născu un nou proiect. El trebuia să ajungă în Bulgaria. Acolo, oamenii îl vor ajuta și îi vor face rost de acte. Apoi, va avea timp de negociat. Problema era că frontiera bulgară se afla departe, iar el trebuia s-o treacă, lucru imposibil pe la granița turcă.

*

* *

Pierduți în mulțimea cu capete acoperite de *ortusu*[21] Malko și Curtis Wood intrară în ceainăria de la *Marmara,* schimbând informații și pregătindu-se pentru dineul cu Zeynel Sokik. Ei stabiliseră să ajungă împreună la restaurant.

— După această întâlnire, conchise Malko. Nu mai vreau să rămân mult timp la Istanbul.

— Și eu mă întreb dacă acest lucru ajută cu ceva, replică americanul. Aparent, am aflat câte ceva despre Omer Ugurlu. Poate că a fost lichidat de către agenții MIT care au făcut să-i dispară cadavrul pentru a nu face valuri.

— Rămâne amanta și soția sa.

— Ultima nu juca un rol activ în viața sa. Iar Nilufer nu este o femeie pe care s-o determini să se confeseze cu ușurință.

În absența lui Omer Ugurlu, tânărul Bagsi rămânea interesant pentru moment, dar atenția lui Malko se canaliza spre cei care-l dirijau. Elko Krisantem nu se arătase, Bagsi aflându-se undeva, în natură. Ancheta lui risca să se împotmolească rapid dacă își prelungea sejurul la Istanbul, ceea ce ar fi dat de bănuit celor de la MIT.

Această seară risca a fi una dintre ultimele petrecute în Turcia.

*

* *

Puteai crede ușor că te afli în Europa: iluminație semiobscură, decorație discretă, bucătărie rafinată, balet cu băieți stilați, persoane bine îmbrăcate și multe femei frumoase. Patronul veghea cu grijă asupra oaspeților, trecând de la o masă la alta. Șeful de sală

desfăcu sticla de șampanie Blanc de Blancs 1995 oferită de Zeynel Sokik și umplu cupele.

— Pentru reîntoarcerea dumneavoastră la Istanbul! toastă ofițerul MIT.

Acesta avea o atitudine perfect normală, iar stomacul lui Malko se relaxă puțin. Ei se lansară într-o conversație asupra evoluției armatei turcești, în timp ce aperitivele soseau, însoțite de șampanie. *Somdan Park* începea să se umple de lume. Iarna, grădina era închisă și clienții așteptau în fața micului bar din stânga intrării. Zeynel Sokik întrebă cu o voce indiferentă:

— Malko, veți fi aici și în weekendul următor? Vreau să vă arăt noua mea casă, construită pe partea asiatică din Ushudar.

Malko reacționă după o clipă de gândire.

— Dacă pot să amân întâlnirea din Israel îmi va face mare plăcere.

Turcul îi aduse pe un platou de argint o mică amânare. Destinși, ei reluară discuția. Șampania se asorta minunat cu peștele prăjit, iar muzica plăcută făcea să domnească o atmosferă aproape vieneză. Patronul, care-l cunoștea bine pe Curtis Wood, se așeză la masa lor atunci când ajunseseră la cafea, după ce adusese o sticlă de coniac Otard XO. El începu să povestească marea aventură a vieții sale: raliul Londra-Sidney din 1977. După care îi părăsi pentru a întâmpina doi clienți, care trecuseră pe lângă masa lor. Blonda era absolut superbă și avea un mers maiestuos, precum al reginei din Saba. Când patronul reveni la masa lor pentru a-și termina coniacul, Malko remarcă:

— *Foarte* frumoasă femeie.

Patronul se aplecă spre el.

— Este Nilufer Bostani, metresa lui Omer Ugurlu, care vine foarte des aici, dar rareori fără el.

Zeynel Sokik izbucni în râs.

— Ar fi momentul să ne-o prezentați!

Patronul se întunecă la față.

— Nu știu dacă Ugurlu ar aprecia așa ceva.. Țin să-mi păstrez prietenii!

Lui Malko îi fu greu să rămână impasibil. Apariția acestei divine creaturi, amanta bărbatului pe care îl căuta, era o șansă neașteptată, pe care n-o putea scăpa. Zeynel Sokik nu reacționase atunci când se discutase despre dispariția lui Omer Ugurlu.

Paharele se goliseră iar Malko nu era deloc presat de a pleca, căutând un mijloc de a intra în contact cu metresa lui Omer Ugurlu. Poate că ea cunoștea locul în care se găsea acesta. Din păcate, prezența lui Zeynel Sokik îl bloca totalmente. Ei continuară să discute despre tot felul de lucruri, până ce turcul își privi ceasul.

— Oh la, la! E aproape miezul nopții, iar mâine am o întâlnire la ora 7 dimineață.

El își plăti partea sa, și ieșiră cu toții traversând grădina spre strada Mim Kemal Öke. Malko o luă înainte, coborând scările de piatră. Când ajunse la nivelul străzii, el observă imediat o siluetă în umbră, care înaintă spre el și astfel, îl recunoscu pe Bagsi.

*

* *

Tânărul se apropie de Malko cu un surâs lipicios și îi strecură, cu voce joasă:

— Am trecut pe la hotel și cei de acolo mi-au spus că sunteți aici.

— Dar nu v-am cerut să veniți aici! protestă Malko, uimit.

Zeynel Sokik ajunse în dreptul lor. Bagsi murmură, grăbit:

— A intervenit o ocazie excepțională. O tânără femeie de origine rusă pleacă mâine la Odessa, lipsindu-i ceva bani pentru a-și putea cumpăra biletul. Ea este foarte frumoasă.

— Nu mulțumesc, spuse sec Malko, nu mă interesează.

El îi întoarse spatele, lovindu-se de privirea incisivă a lui Zeynel Sokik.

— Vreo problemă? întrebă colonelul.

— Nu, nu, afirmă Malko. Ieri seară, la *Laila,* l-am întâlnit pe acest băiat care ne-a propus ca niște prostituate să ne însoțească în cazinouri clandestine. De atunci el ne urmărește.

— Voi rezolva acest lucru, spuse brusc turcul.

El îl ajunse pe Bagsi și după un scurt dialog, ultimul îi întinse colonelului MIT actele sale, pe care acesta le examină rapid și i le înapoie, spunându-i ceva. Celălalt o luă la fugă ca un iepure și dispăru în obscuritate.

— Nu vă va mai plictisi, promise Zeynel Sokik.

Mercedesul său opri lângă trotuar, iar el îi strânse călduros mâna lui Malko.

— Sunați-mă mâine pentru weekend. Bineînțeles, poate veni și prietenul dumneavoastră, iar dacă acest tip vă mai deranjează, vă rog să mă anunțați.

Malko privi cum farurile mașinii se îndepărtau. Bagsi fusese grăuntele de nisip care-i stricase planul. Curtis Wood înjură printre dinți.

— Credeți că se îndoiește de ceva?

— Vom afla rapid, răspunse sumbru Malko.

Mașina americanului, condusă de un șofer *adevărat,* se opri în fața lor.

— Vă conduc la *Marmara?* întrebă Curtis Wood.

— Nu, răspunse Malko. Rămânem!

— Ce să facem?

— O așteptăm pe Nilufer.

*

* *

Hipopotamul roz care conducea Mercedesul 500 negru cu precauție, oprindu-se aproape la fiecare intersecție, urma Mercedesul în care se afla Malko. Ajunși într-o parcare subterană, Curtis Wood frână.

— Ea a ajuns acasă!

— Urmați-o în parcare, ordonă Malko. Vreau să aflu în care apartament locuiește.

Americanul intră pe rampa întunecată, urmărind farurile Mercedesului. Surpriză: în loc de a ajunge într-o parcare, ei nimeriră într-o curte în aer liber, care dădea spre o stradă paralelă. Mercedesul se opri în fața unei clădiri ce semăna cu un local de noapte.

— Este *Havana!* exclamă Curtis Wood.

Mantoul de mătase verde dispăru în interior. Malko și americanul străbătură un lung culoar ce corespundea unei săli pe două niveluri. Un bar ocupa centrul primei săli, cu banchete și separeuri amplasate pe lângă pereți. În spate, se găsea un restaurant cu mese neocupate. Nilufer și prietenul său se instalară în colțul stâng, pe o banchetă. După câteva minute, un chelner îi conduse într-un separeu. Curtis Wood spuse:

— Acolo unde se află acum este colțul rezervat „buyuk-babas”!

Li se aduse o sticlă de votcă și o șampanie Defender, plus gheață. Localul semăna cu toate discotecile din lume, cele mai multe persoane aflându-se la bar, în majoritate tineri. Malko savură votca din paharul său, observând pe cele două femei din fața lui și întrebându-se pentru ce se aflau acolo. Răsturnată pe o canapea, femeia mai grasă și îmbrăcată în roz își plimba o privire bovină asupra sălii. În contrast cu ea. Nilufer se freca pe scaunul său, încrucișându-și picioarele. Lor li se adusese o sticlă de șampanie Taittinger, iar ospătarul nu înceta să-i reumple paharul metresei lui Omer Ugurlu.

— Ce veți face? întrebă Curtis Wood.

— Încă nu știu, răspunse Malko. Probabil nimic, în afară de a o urmări..

Nici nu terminase bine fraza, că muzica trecu într-un ritm vag oriental. Nilufer sări de pe scaun, ca și cum ar fi fost ciupită de un purice și își trase prietena spre pista de dans! În van! Ar fi fost necesară o macara pentru a o ridica pe aceasta. Singură în fața barului, Nilufer începu să danseze atât de senzual, încât Malko simți furnicături de-a lungul coloanei sale vertebrale Femeia dansa superb, învârtindu-se și oferind privirilor toate unghiurile corpului

său. Clienții barului păreau paralizați de această exhibiție toridă.

Malko sări și el de pe scaun. Instinctul său profesional se suprapusese peste cel de vânător El traversă sala și i se alătură lui Nilufer. La un metru de ea, el începu să danseze în același ritm. Femeii îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza că acesta dansează *cu* ea. Îl fixă și el văzu surpriza reflectată în ochii ei, ea oprindu-se din dans, necrezându-și ochilor. Apoi i se alătură, balansându-și mai accentuat șoldurile. Dansară împreună câteva minute, după care muzica se opri.

Aproape imediat, muzica reluă aceeași melodie! Nilufer ezită câteva secunde, apoi, automat reluă dansul. Lent, foarte lent, ea se întoarse cu fața spre Malko, fără însă a-l privi. Încurajat, el dansă cu ea la unison, înlănțuindu-se lasciv. Când muzica se termină, Nilufer se imobiliză, iar privirea ei se îndreptă spre Malko, cu un ușor surâs, ca pentru a-i mulțumi. Apoi, ea se retrase spre masa la care fusese plasată, dar Malko o urmă, fără ezitare.

*

* *

Nilufer Bostani se reașeză alături de prietena sa. Malko se înclină în fața celor două femei și spuse în engleză:

— Mulțumesc pentru acest dans. Sunteți minunat de frumoasă.

Nilufer aplecă ochii și scoase o țigaretă. Malko reacționă mai rapid decât ospătarul, scoțând bricheta sa și aprinzându-i țigareta. Nilufer scoase în sfârșit două vorbe:

— *Thank you!*

Malko propuse, cu un surâs:

— Vă pot oferi puțină șampanie?

Sticla de Taittinger ce se afla în frapieră era aproape goală.

Nilufer nu răspunse nimic. Femeia cea grasă, îmbrăcată în roz, îl privi îndelung pe Malko și îi spuse câteva cuvinte lui Nilufer. Ignorându-l, cele două femei șușoteau, astfel încât el bănui că se va întâmpla ceva neplăcut... Apoi, grasa îi adresă un surâs și spuse:

— Dacă doriți să petreceți câteva clipe în compania noastră...

Lui îi venea s-o îmbrățișeze. Îi făcu semn ospătarului, care apăru imediat.

— Aduceți-ne o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs, bine frapată.

El se așeză în fața lor și se prezentă. Femeia cea grasă făcu același lucru, dar din cauza muzicii, el nu-i auzi numele. Șampania sosi, iar Malko ridică cupa sa:

— Pentru această încântătoare întâlnire!

Grasa îl devora din priviri, dar Nilufer se încăpățâna să-l ignore. Îi trebui încă trei țigări și multă șampanie pentru a-și îndrepta privirile spre el.

— Dansați foarte bine, spuse el.

— Mulțumesc.

Se putea spune că era singurul cuvânt pe care ea îl cunoștea. El insistă și, în sfârșit, ea răspunse:

— Bărbații turci nu iubesc dansul. Dumneavoastră nu locuiți în Istanbul?

— Nu, locuiesc în Austria, mai exact în Viena.

Privirea ei se lumină.

— Am fost acolo și am descoperit că este un oraș foarte frumos, cu magazine minunate.

— De acolo v-ați cumpărat taiorul Versace? întrebă Malko, cu un surâs complice. Este foarte...

El se opri înainte de a pronunța cuvântul „sexy”. Nilufer îi aruncă o privire emoționată.

— Sunteți croitor?

— Nu, dar îmi plac femeile frumoase, bine îmbrăcate.

Tăcerea se lăsă din nou. Se impunea o altă conversație cu grasa în roz. Nilufer fuma, cu picioarele încrucișate și bustul drept. Malko își spuse că sânii ei erau într-adevăr magnifici. Brusc. D.J.-ul puse discul cu *Cleopatra la New York,* încât puteai crede că-i citise gândul lui Malko!

Acesta nu ezită și ridicându-se, o smulse practic pe Nilufer de pe scaun, cu un surâs scuzându-se față de prietena sa. Ajunși pe ring, el îi petrecu un braț în jurul taliei, fără a o strânge prea tare. Femeia îi aruncă o privire care spunea mult: fusese momentul de spargere a gheții.

— Trebuie să vă destăinui ceva, spuse el. Nu mă aflu aici din întâmplare.

Nilufer păru surprinsă.

— Ce vreți să spuneți?

— V-am urmărit.

— Cum?

— Încă de la *Somdan Park*, când ați sosit cu prietena dumneavoastră. Acolo beam un pahar cu patronul, dar am considerat că sunteți atât de frumoasă, încât m-am hotărât să vă cunosc Am așteptat afară și apoi v-am urmărit.

— Îl cunoașteți pe Ersoy?

— Eu, nu. Dar prietenul meu care locuiește la Istanbul îl cunoaște.

— V-a vorbit despre mine?

— El a spus doar că sunteți măritată cu un bărbat atât de gelos, care ar fi în stare să mă ucidă dacă ar afla că vă curtez.

— Și asta nu v-a înfricoșat?

— Este exact ca jocul periculos al fluturelui de noapte cu lumina,

răspunse el, privind-o.

Acum dansa mai aproape de ea, dar Nilufer nu părea a-și da seama.

— Mulțumesc pentru compliment, spuse ea, dar eu nu sunt o femeie liberă.

Ei continuară să danseze. Când reveniră la masă, Malko găsi o notă scrisă de Curtis Wood pe care se aflau următoarele cuvinte: „Am plecat să mă culc. V-am lăsat mașina”.

Malko îi surâse inocent lui Nilufer.

— Prietenul meu era obosit și a plecat să se culce.

Sticla de șampanie părea aproape goală, așa că el comandă o alta.

*

* *

Câteva cupluri începuseră să se aventureze pe ringul de la *Havana,* permițându-le lui Nilufer și Malko să danseze mai intim. În pofida declarației sale inițiale, ea se arăta mai puțin distantă. De altfel, când brațele lui Malko se strânseră în jurul taliei ei, Nilufer se lăsă condusă spre el, acesta simțindu-i pieptul strivindu-i-se de vesta sa.

Malko nu se baza numai pe cunoștințele sale profesionale. Atitudinea lui Nilufer era tipică femeii ce se credea înșelată de amantul ei, Omer Ugurlu. Această ieșire confirma una dintre ipotezele privind soarta mafioților. Acesta dispăruse cu *adevărat.* Până unde mergea răzbunarea lui Nilufer? Muzica se întrerupse și ei se întoarseră la masă.

Malko avu un șoc: prietena lui Nilufer nu se mai afla acolo. La început, se gândi că ea se dusese la toaletă, dar văzu imediat că dispăruse și poșeta ei. Ca o bună prietenă, ea plecase pentru a-i lăsa câmp liber lui Nilufer. Aceasta realiza ce se întâmplase și murmură:

— *Bitch*[22]*!*

Întorcându-se spre Malko, cu un surâs pe buze, spuse cu o voce fals dezolată:

— Cred că trebuie să vă însoțesc.

Capitolul VII

Timp de câteva interminabile secunde. Malko crezu că Nilufer va refuza. Ea privea spre masa goală, evident furioasă pe prietena ei. Binecuvântând în gând femeia în roz, el nu îi lăsă timp pentru a răspunde, întinzându-i poșeta. Ospătarul apăru, iar Malko îi întinse un teanc de bani, înainte de a se îndrepta spre ieșire împreună cu Nilufer. Ei nu schimbară niciun cuvânt în timpul în care ea își îmbrăca mantoul de mătase verde. Șoferul o instală în Mercedes, iar Malko întrebă:

— Unde mergem?

— Nisbetiye Caddesi, la Etiler.

Aparent resemnată, ea îl ghidă de-a lungul străzilor deșerte. Malko nu se gândea decât la ce va urma. Când ajunseră în fața unei clădiri maiestuoase, nu-i venise încă nicio idee. O rampă în pantă ușoară permitea accesul spre intrare. Brusc, se deschise o altă intrare ce corespundea unei parcări subterane.

— Aici locuiesc, anunță Nilufer Bostani, cu o voce neutră.

Magia de la *Havana* se destrămase. Fără a ezita, Malko acceleră și o urmă, înainte ca poarta automată să se închidă.

Nilufer nu-și regăsi vocea decât la nivelul primului subsol:

— Dar ce faceți? explodă ea.

Malko îi adresă un surâs angelic.

— Vă conduc.

Înainte ca ea să poată reacționa, el ieși din mașină și îi deschise portiera. Luată prin surprindere, ea coborî în fața lui Malko, vizibil furioasă. El surâse:

— Nu doream ca portarul acestui imobil să vă vadă coborând din mașina unui necunoscut. Mi-ați spus că soțul dumneavoastră este foarte gelos.

Metresa lui Omer Ugurlu se destinse imperceptibil și spuse cu o voce ezitantă:

— Bine. Mulțumesc. Acum trebuie să plecați.

Sunetul porții basculante care se închidea părea un ecou al ultimelor ei cuvinte.

— Cum se deschide această poartă? întrebă imediat Malko.

— Cu un bip, răspunse Nilufer prompt.

— Aveți unul la dumneavoastră?

— Nu.

Impasibil, Malko spuse pe un ton neutru:

— În acest caz, cred că nu sunteți obligată să urcați pentru a aduce unul.

— Ba voi urca. Așteptați-mă.

După ce îi aruncă o privire furibundă, ea se îndreptă spre ușa de

acces la ascensoare. Malko o urmă și o prinse chiar în momentul în care ea forma codul digital. Nilufer pivotă brutal și îl apostrofă:

— Ce faceți?

— Vă însoțesc, răspunse el suav. În cazul în care ați fi tentată să mă uitați, odată ajunsă la dumneavoastră, și nu am niciun chef să-mi petrec noaptea în parcare.

Fără a-i da nicio șansă, el împinse ușa și o urmă pe Nilufer până în fața liftului. Ignorând enervarea ei, Malko intră primul în ascensor și întrebă:

— Ce etaj?

— 22! răspunse ea nervoasă.

Ajunși sus, ei traversară un culoar, iar ea descuie cele două yale ale ușii apartamentului, Malko strecurându-se înăuntru, în urma ei. Asta era locul unde el trebuia să-și joace cartea cea mare.

Nilufer Bostani se îndreptă spre o mică consolă, luă un bip și se întoarse, la fel de nervoasă.

— Veniți, voi coborî cu dumneavoastră.

Malko nici nu se mișcă, rămas în picioare în fața intrării, iar Nilufer trebui să se oprească pentru a nu-i cădea în brațe. Mantoul său se deschise, descoperindu-i fusta mini din piele și bluza aurie sub care sânii îi palpitau.

— La ce vă uitați?

— La dumneavoastră! răspunse simplu Malko.

De această dată, privirile li se încrucișară, producând efectul unui șoc electric.

— Veți pleca imediat! ordonă ea. Altfel, chem paza!

Însoțindu-și cuvintele cu un gest, ea luă receptorul telefonului fixat de perete, numai că pentru asta, fu nevoită să se apropie de Malko. Acesta îi desfăcu marginile mantoului și îi puse mâinile pe umeri. Se afla atât de aproape de Nilufer, încât auzea telefonul sunând. El îi șopti la ureche:

— Cum veți explica faptul că m-ați adus până aici, la dumneavoastră?

Ea ezită câteva fracțiuni de secundă și trânti violent receptorul, adresându-i o privire exasperată.

— Totuși, ce doriți?

— Pe dumneavoastră! spuse el.

Malko nu trebui decât să încline ușor capul, pentru ca cele două guri să se întâlnească, mai întâi cu buzele strânse, apoi într-o sărutare înfocată.

Nilufer Bostani se zbătea, încercând să-l respingă. El o împinse cu spatele de perete lipind-o de acesta și o întoarse spre el. Prinsă ca într-un clește, mângâind-o pe deasupra carapacei aurii, sfârcurile sânilor i se întăriră brusc.

Malko zăbovi într-un fel de mângâiere aeriană. Nilufer se contorsionă, prinsă între zid și Malko, realizând exact contrariul efectului căutat de ea, frecându-se involuntar de el, în mișcări din ce în ce mai excitante. Înfrângându-și curajos cele mai civilizate instincte, Malko se purta ca un elev dezlănțuit, mângâindu-i sfârcurile tari, cu gura lipită de a ei, ca și cum i-ar fi făcut „respirație gură la gură”.

El știa totuși că această așa-zisă luptă va avea un sfârșit… Totuși, brusc, dinții ei se depărtară, făcând loc limbii lui care pătrunse scormonitoare în gura ei. Această minusculă victorie îl galvaniză, mângâielile lui devenind imediat mai îndrăznețe și mai sigure. Lipită, aproape sudată de el, Nilufer nu-i mai putea ignora dorințele.

Într-o fracțiune de secundă, Malko realiză că îl săruta și ea, lui dispărându-i complet nodul din gât. Abil, senzual, apoi mai cu foc, Nilufer îl săruta! El o simți mișcându-se, dar nu pentru a-i scăpa. Brusc, ea se smulse însă din această sărutare înfocată și răsuflând scurt, spuse:

— Opriți-vă! Aveți urme de ruj pe toată fața.

— Nu-i nimic…

— Acum, plecați! insistă ea. Ați obținut ceea ce ați vrut…

Ea vorbea ca o adolescentă, dar nu încerca în niciun fel să se elibereze din îmbrățișare. Cu un surâs, Malko șopti „nu” și îi scoase mantoul. Mâinile lui ajunseră sub carapacea aurie și el o ciupi încet de sfârcuri. Privirea lui Nilufer dădea de înțeles că se luptă cu ea însăși. Buzele ei sfârșiră prin a i le strivi pe cele ale lui Malko, iar brațele i se împletiră după gâtului lui. Fără a întrerupe sărutul, el găsi fermoarul fustei ei și îl desfăcu, astfel că aceasta nu o mai proteja. Curând ajunse și la pielea catifelată a unui șold, până spre triunghiul-cheie.

— Opriți-vă! Opriți-vă imediat! gemu Nilufer, dezlipindu-și buzele de ale lui.

El o abordă din nou, îndepărtându-i ciorapii și descoperind că era umedă. Cu mișcări fine, el își înteți mângâielile până ce ea se împinse către el. Malko îi simți sexul deschizându-se precum o floare. Nilufer îl mușcă.

Excitație sau revoltă? Orice ar fi fost, pe Malko îl excită și mai mult. De această dată el pătrunse cât de adânc putea. Nilufer se cambră, iar bazinul ei avansă. Acum nu mai era aproape deloc lipită de perete, ci numai de el. Picioarele i se desfăcuseră, iar ea se lăsă răscolită, scoțând mici gemete șuierătoare. Malko nu mai rezistă. Dintr-o mișcare, îndepărtă și ultimul obstacol, dar Nilufer se dezechilibră, prăbușindu-se pe mochetă. În cădere, Malko o însoți, apoi o încălecă, îi depărtă picioarele și o pătrunse brusc.

Ameţit, euforic, el rămase imobil câteva secunde, apoi începu să o posede, mai întâi lent, apoi din ce în ce mai rapid, până simţi că bazinul ei se mişcă în întâmpinarea lui. Cu mâinile crispate pe şoldurile lui, ea îl îmbrăţişa şi servindu-se şi de limbă, gemând din când în când, dar din ce în ce mai tare, printre buzele lor sudate. El simţi că se apropie momentul şi începu să împingă mai tare, până când ajunseră la explozia finală.

Golit, el mai rămase întins deasupra ei, lipit de pântecul acestei femei pe care nu o cunoştea decât de câteva ore. Viaţa îţi rezervă câteodată surprize minunate. Malko rămăsese îmbrăcat şi era doar descheiat la pantaloni. Nilufer, cu ochii închişi, arăta bine până în talie. Mai jos, i se vedeau şoldurile dezgolite până deasupra pântecului. Ea deschise ochii şi cu o privire delicată şopti:

— Sunteţi nebun!

El se ridică primul, ajutând-o şi pe ea, după care o urmă până în micul salon mobilat precum o bomboniera. Acolo Nilufer se lăsă să cadă pe o canapea stil Claude Dalle.

— Mi-am lăsat geanta la intrare, spuse ea. Aţi putea să mi-o aduceţi?

După ce Malko i-o dădu, ea scoase un pachet de Marlboro şi-şi aprinse o ţigară cu eleganta ei brichetă Zippo *Slim* din aur masiv. După ce trase primul fum, se uită spre Malko:

— Aşa procedaţi cu *toate* femeile?

— Nu! răspunse ferm Malko. Nu a fost nimic premeditat, doar că n-am putut să...

Ea îl întrerupse.

— Practic m-aţi violat.

Din fericire, începuse cu cuvântul „practic”! Malko nu avu timp să-i dea replica, deoarece telefonul portabil începu să sune. Ea răspunse, iar el auzi o voce de femeie.

— Era Fatima. M-a întrebat dacă am ajuns cu bine.

— Trebuie să-i trimit un buchet cu flori, spuse Malko.

Nilufer îi adresă o privire furibundă.

— Să nu credeţi că m-aţi sedus! În această seară eram hotărâtă să mă destrăbălez cu oricine!

— Perfect, spuse Malko, deloc vexat. Sunt bucuros că am fost eu acel „oricine”. Dar de ce?

— Asta nu vă priveşte, răspunse sec Nilufer.

Ea trase puternic din ţigară. Era mai frumoasă ca niciodată. Malko simţi că a sosit ocazia şi deci o întrebă:

— Aveţi vreo problemă cu soţul?

— De ce mă întrebaţi aşa ceva?

— Pentru că în mod normal, în această seară ar fi trebuit să se afle deja aici.

Ea ridică din umeri.

— E în voiaj.

În mod vizibil, Nilufer nu dorea să dezbată subiectul. După ce-și trase fermoarul fustei, redevenise complet decentă.

Malko realiză două lucruri: întâi, că nu văzuse mare parte din corpul ei, apoi că trebuia să avanseze cu ancheta. Evident făcuse deja un pas greu de depășit. În clipa în care Nilufer își stinse țigara și spuse „mi-e somn”, el lansă bomba:

— Eu cred că vă înșelați în privința lui Omer Ugurlu.

*

* *

— Cum? îl cunoașteți pe Omer.

Ea se sufoca, înmărmurită. Malko observă în pupilele ei o întreagă gamă de sentimente: stupefacție, incapacitate de înțelegere și furie.

— Nu l-am întâlnit niciodată, o corectă Malko. Dar cunosc legăturile pe care le aveți cu el.

Privirea lui Nilufer se întunecă și mai mult.

— Ați pretins că m-ați întâlnit din întâmplare! M-ați mințit!

— Nu! Întâlnirea noastră de la *Somdan Park* a reprezentat cu adevărat o pură întâmplare.

Schimbând subiectul, ea îl apostrofă violent.

— Ce e cu toată această poveste? Dacă îl cunoașteți pe Omer, înseamnă că știți și unde se află!

Malko negă din cap.

— Nu. Aș dori și eu să știu!

Nilufer scuipă, precum o pisică în călduri.

— De ce?

— Pentru că am venit la Istanbul, special pentru a-l întâlni. Dacă astă seară nu ați fi cinat la *Somdan Park,* mă întâlneați oricum, dar ceva mai târziu.

— Pentru ce doreați să vă întâlniți cu Omer? Vă datorează bani?

— Nu, răspunse Malko. Trebuia să-i pun câteva întrebări legate de o afacere în care a fost amestecat. Nu cred că a fugit cu o femeie. Cred că se ascunde de cineva, în cazul în care nu a murit deja.

Pupilele lui Nilufer străluceau ca două diamante negre. Ea se ridică și se plantă în fața lui, tremurând de furie.

— Deci, dacă sunteți la curent cu toate aceste lucruri, știați și faptul că eu bănuiam că a plecat cu altă femeie.

— Exact, recunoscu Malko. Mi s-a spus.

— Dar *dumneavoastră* susțineți contrariul. Ați profitat de dorința mea de răzbunare pentru a vă culca cu mine, *înainte* de a-mi spune de la început care e adevărul!

— A depășit puterile mele, recunoscu Malko. Vă doream prea

mult!

— *Oruscu cocuglu*[23]*!* Știați foarte bine că nu v-aș fi cedat niciodată dacă mi-ați fi spus toate astea de la începutul serii!

Dezlănțuită, ea luă bricheta din aur masiv și, transformând-o în armă, i-o aruncă în cap. Din fericire, el avu timp să se protejeze cu mâinile. Urmă telefonul mobil, care îl lovi la umăr și apoi se dezmembră pe mochetă. Dintr-o mișcare, Nilufer apucă o scrumieră grea din cristal și o aruncă spre capul lui Malko. Acesta îi simți șocul la marginea unei tâmple, pierzându-și echilibrul. Femeia apucase deja o oglindă și un cuțitaș de tăiat hârtie, foarte ascuțit. Ea se îndreptă spre Malko.

— Vreau să-ți tai testiculele! *Pezeveyk! Buk soyou!*[24]

Era ca o criză de isterie! Malko simți șocul corpului ei și reuși la timp să-i prindă pumnul, aruncând-o pe canapea, pe care se rostogoliră împreună. Sângele din rana de la tâmplă i se prelingea în ochi. Nilufer îl scuipă drept în față și-l lovi cu genunchiul într-un loc care-l putea transforma în impotent pe viață, dacă el nu ar fi parat lovitura la timp. Văzând că nu reușește, ea îi spuse cu o voce încărcată de ură:

— Voi plăti pe cineva care să-ți taie testiculele, iar eu voi privi cu plăcere acest spectacol.

Malko nu se mișcă, lăsând-o să se calmeze. Când ea abandonă cuțitașul. El spuse calm:

— Ceea ce s-a întâmplat în seara asta nu a fost planificat! V-am văzut și v-am dorit: acesta este *singurul* motiv pentru care v-am urmat. Aveam și alte mijloace de a vă contacta, cu toate că nu cunosc prea multe amănunte din viața dumneavoastră.

Ea nu răspunse, subit amuțită, cu intențiile criminale brusc evaporate. Malko se ridică, urmărind-o cu coada ochiului, dar femeia părea complet pierdută. Se ridică și ea, netezindu-și fusta cu un gest mașinal.

— Acum plecați, îi spuse ea lui Malko, cu o voce neutră. Să nu mai reveniți niciodată.

— Înainte de a pleca, vreau să vă mai spun că știu *pentru ce* Omer Ugurlu a dispărut.

— Mințiți! lansă ea fără convingere.

— Nu! După părerea mea, ori e mort, ori se ascunde pentru că s-a încercat asasinarea lui, ca să i se închidă gura.

— În legătură cu ce?

Trăsăturile ei se crispară din nou dar furia dinainte dispăruse.

— În legătură cu moartea recentă, la Langley, lângă Washington, a unui ofițer MIT, colonelul Sultan Rezit. Omer încearcă probabil să-și organizeze dispariția.

Pupilele ei se dilatară, Nilufer arătând de parcă cineva o lovise în

moalele capului. Malko înțelese că ea *știa* că el spune adevărul. Femeia își aprinse o altă țigară.

— Spuneți-mi tot ce știți, îl rugă ea, după ce trăsese un fum.

Nilufer era singura lui aliată potențială care-l putea ajuta să ajungă pe urmele lui Omer Ugurlu. Așa că îi povesti tot ce știa. Neascunzându-i nici faptul că el era agent at guvernului american, fără a pronunța însă cuvântul „CIA". Încheie, relatându-i despre întâlnirea lui cu Bagsi.

— Când am sosit la Istanbul, explică el, nu aveam decât această pistă. Am descoperit apoi că acest Bagsi lucrează pentru Omer Ugurlu. Îl cunoașteți?

— L-am întâlnit de câteva ori, răspunse ea. Nu este decât o haimana care nu prezintă niciun interes…

— Sunt de acord, afirmă Malko. Numai că el „girează" ucigașii de la Langley. În contul altcuiva, dar n-am putut identifica încă acea persoană.

Ea deschise gura. O închise brusc, dar el își dădu seama că ea știa totul. Imediat, Nilufer spuse:

— V-am ascultat, dar acum, plecați!

Malko se conformă. La ce bun să mai rămână? Pe ea nu o interesa unde se afla amantul ei.

În clipa în care deschise ușa, brusc, ea îl întrebă:

— De ce a fost omorât acest colonel Rezit?

Malko se întoarse.

— Deoarece se pregătea să facă niște declarații asupra rolului pe care l-a jucat MIT în atentatul împotriva Papei Ioan Paul al II-lea, în urmă cu 20 de ani.

Nilufer se strâmbă, apoi spuse:

— Sunt focuri de artificii!

— În focurile de artificii nu există morți. Aici sunt deja nouă dacă îl numărăm și pe șoferul prietenului dumneavoastră. S-ar mai putea să existe și alții.

— Cine?

— Dumneavoastră, răspunse Malko. Știți suficient de multe pentru a-i neliniști pe cei care se află în spatele acestei afaceri. Cred că Omer Ugurlu a călătorit de multe ori în Bulgara în anii '80. L-ați însoțit?

Malko observă cum figura lui Nilufer se descompune, dar ea îi întinse bip[25]-ul și deschise ușa:

— L-am însoțit de mai multe ori. Oricum, nu mai reveniți pentru că nu vă voi mai descuia ușa.

— Lăsați-mi măcar numărul dumneavoastră de telefon.

— Nu.

Ușa se trânti în urma lui. În lift, Malko își spuse că nu avansase

deloc., Nilufer știa tot atât de puține lucruri asupra dispariției amantului său, cât știa și el. Cât despre restul, să nu mai vorbim..

Îi rămânea doar Bagsi, chiar dacă era o haimana. Acesta avea multe de spus: fusese recrutat de Ugurlu, fără a cunoaște dedesubturile afacerii. Toate la un loc nu păreau încurajatoare. În plus, se mai punea problema lui Zeynel Sokik. Cât timp va reuși el să probeze în fața MIT, motivele prezenței lui la Istanbul?

*

* *

— Nu-mi place acest lucru, șopti Elko Krisantem, așezat în fața lui Malko, la o masă de la primul etaj al hotelului *Marmara.* Poliția a venit la recepție ca să se intereseze în legătură cu persoana mea. Voiau să afle când am sosit, unde locuiesc și cu cine. Unul dintre recepționeri mi-a spus toate astea întrebându-mă dacă nu sunt căutat de poliție

— Având pașaport austriac, nu riscați nimic, îl asigură Malko. Dar fiți atent și nu păstrați arma pe care v-ați procurat-o.

— Am încredințat-o deja unui prieten.

Malko își termină cafeaua. Trebuia să ia taurul de coarne, deci urcă în cameră și îl sună pe Zeynel Sokik. Colonelul MIT răspunse imediat.

— Pot să vă văd astăzi dimineață? întrebă Malko. Am ceva să vă spun.

— Cu plăcere! Vă aștept.

Malko sări într-un taxi, deoarece Krisantem nu avea încă mașină și se îndreptă spre Palatul Dolmabas. Clădirea MIT se afla chiar peste drum. Trebuia să joace un rol delicat. Zeynel Sokik îl întâmpină la fel de călduros. După ce efuziunile se terminară, Malko se așeză în fața lui.

— Zeynel, ieri v-am mințit, spuse el. Am venit la Istanbul pentru a lucra.

Imediat, observă o relaxare pe chipul celuilalt.

— Spuneți-mi totul.

Malko îi relată atacul asupra agenților CIA, la Langley și numărul de telefon găsit asupra unuia dintre ucigași. El conchise:

— Am vrut să ajungem până la „sponsori”. Trei agenți ai *Companiei* au fost uciși, dar am fost rugat să nu vin la dumneavoastră deoarece acel măcel părea a viza un membru din MIT. Mi-am dat seama că asta ar fi fost o tâmpenie...

— Cu atât mai mult cu cât eu vă pot ajuta, sublinie ofițerul. *Noi* ne-am preocupat, la rândul nostru, de această întâmplare. Vă voi povesti totul. Colonelul Sultan Rezit făcuse un pas greșit: jucase la jocurile de noroc și avea nevoie de bani. El se asociase cu doi hoți de renume, frații Ergin, care se află deja în penitenciarul de la

Kartal. Rezit organizase transferul drogurilor lor, grație poziției sale și astfel, încasa comisioane mari. Noi eram la curent cu acest lucru și îl avertizasem că nu poate acoperi această afacere la infinit. Din această cauză, el era prins între ciocan și nicovală: dacă oprea traficul, nu-și mai putea plăti datoriile.. Din acest motiv, el a comis greșeala vieții lui: a păstrat banii ultimului transport de heroină și a fugit în Statele Unite, bineînțeles pentru a obține azil politic. Așa a ajuns să pretindă că are de făcut niște declarații. Le-a făcut?

— Nu, trebui să recunoască Malko.

— Vedeți! făcu triumfător colonelul Sokik. Dar frații Ergin, din închisoare, au făcut un contract cu unul din prietenii lor, Omer Ugurlu, în care cereau capul lui Rezit. Omer, la rândul lui, a însărcinat pe alții să rezolve această afacere.

— Omer Ugurlu a dispărut!

— Da. Mă gândesc că a fost asasinat de echipa Ergin, sau că a fugit pentru a scăpa. Frații Ergin nu îi ceruseră să-i omoare pe americani. Iată, acesta este întregul dosar pe care vi-l pun la dispoziție. Dacă îl doriți, îi puteți interoga chiar pe frații Ergin, dar vă atenționez că ei nu vor fi prea vorbăreți…

Privirea ochilor săi albaștri îl fixa pe Malko. Pentru o clipă, acesta fu emoționat: totul se potrivea. Un singur detaliu șchiopăta: pașapoartele ucigașilor. Acestea n-ar fi putut fi procurate de frații Ergin…

— Mulțumesc Zeynel, spuse el. Mă voi duce cu acest dosar la John Burke. Noi trei putem lua dejunul împreună.

— Foarte bună idee! aprobă turcul. În orice caz, această istorie nu se termină prea rău pentru noi…

— Ce vreți să spuneți?

Zeynel Sokik arboră un aer răutăcios și complice.

— Sper, spuse el, că Nilufer Bostani s-a arătat la înălțimea reputației sale…

În fața mirării evidente de pe fața lui Malko, el continuă:

— Puși la curent cu prezența dumneavoastră la Istanbul, șefii mei au hotărât să vă acorde protecție. Oamenii care au pus la cale asasinatul sunt extrem de periculoși. Ieri seară, v-ați descurcat foarte bine: Nilufer Bostani nu se lasă ușor cucerită.

Malko profită de ocazie.

— Într-adevăr nu regret seara trecută! spuse el. Dacă mai rămân câteva zile, mă gândesc chiar să o revăd. Ea nu știe cine sunt și consideră că a fost „dragoste la prima vedere”.

Mașinal, Zeynel îl mângâie pe obrazul încă umflat, exact în locul în care îl atinsese scrumiera de cristal.

— Mi-aș dori să mă aflu în locul dumneavoastră, suspină Zeynel. Vă voi aduce dosarul mâine dimineață.

Acesta îl însoți până jos și insistă să îi pună la dispoziție mașina sa. În timp ce cobora spre hotelul *Marmara,* Malko își spuse că anul acesta Oscarul pentru „cel mai mare mincinos” ar fi fost dificil de atribuit. Nici Sokik și nici el nu se lăsaseră trași pe sfoară de propriile lor istorii. Malko era însă constrâns la un grandios număr de prestidigitație: să-și continue ancheta sub privirea agenților MIT făcând în așa fel ca aceștia să nu poată să-și dea seama de nimic.

Numai că, în acest poker mincinos, numai el risca. În plus, nu ținea sub nicio formă să fie al zecelea cadavru în această istorie.

Capitolul VIII

Bagsi se fâțâia pe trotuarul aglomerat Ordu Caddesi, în cartierul Beyasit, unde se aflau mici stabilimente împânzite cu prostituate de origine rusă din Odessa. Înaintând prin această mulțime, el rămăsese pierdut în gândurile lui: cum s-o stoarcă de bani pe fata pe care o văzuse în timpul prestației ei, plătită de clientul din Hotelul *Diwan.* Un trecător îl îmbrânci, iar el fu smuls din gândurile lui, văzând imediat un bărbat scund și umflat, îmbrăcat într-o canadiană maron ponosită, cu o cămașă neagră și o cravată în culori vii, ai cărui ochi mici negri și pătrunzători se îndreptară spre el.

— Ce cauți pe aici, micuțule? întrebă cel care îl împinsese.

Tânărul Bagsi simți cum îi îngheață sângele în vine. Bărbatul care îi vorbea era un maior din MIT, însărcinat cu lupta împotriva traficanților ruși. Bagsi îi aranjase întâlniri cu prostituate din Rusia, pentru a-și obține libertatea și pentru a-i servi câteodată ca informator.

— Nimic, *abi*[26]*,* răspunse Bagsi. Voiam să întâlnesc un prieten care îmi datorează bani.

Ofițerul dădu din cap, înțelegător.

— Înțeleg, dar hai să bem un ceai.

Era o ofertă pe care Bagsi nu o putea refuza. El îl urmă pe ofițerul MIT până la o tonetă din apropiere, unde comandară fiecare câte un ceai. Ținând paharul fierbinte cu ambele mâini, Bagsi se întreba ce dorea de fapt maiorul Semer.. Imediat, el văzu o mașină ce opri în fața tonetei. În față se aflau doi bărbați mustăcioși în veste de piele: erau tipi din MIT. Subit, el se simți extrem de nervos și bău brusc ceaiul, arzându-și gâtlejul.

— Trebuie să plec, spuse el. Ce doriți?

— Sunt multe de spus, răspunse maiorul Semer. Aici este frig. Veniți cu mine, căci în mașină ne va fi mai cald.

Acesta îl prinse de braț. Speriat, Bagsi se degajă și privi în jurul lui. Cum de îi era atât de frică în plină zi și înconjurat de atâția oameni? Imediat, el începu să fugă ca un nebun, urlând: *Polisi! Polisi!* Nu făcu nici zece metri, când unul dintre polițiști ieși din mașină – un vechi Mercedes – și îl prinse. Imobilizat, el începu să se zbată, urlând. Trecătorii se opreau, gata să intervină, dar, din păcate pentru el, se auzi un zgomot de sticlă spartă: cu douăzeci de metri mai departe, în urma bătăii dintre două prostituate, se spărsese o vitrină. Acest fapt era cu mult mai interesant și toată lumea se îndreptă spre acel loc.

Bagsi fu împins în Mercedes, care demară imediat. Cu lovituri de picioare, îl lungiră pe podeaua mașinii, apoi maiorul Semer se așeză

în spate, cu tălpile puse peste capul lui Bagsi. Maiorul se aplecă spre tânărul capturat.

— De cine te temi? Eu nu doresc decât să discut cu tine. Înspăimântat, Bagsi sângera. Acest gen de conversație nu îi sugeră nimic bun. Oameni precum maiorul Semer aveau practic drept asupra vieții sau omorârii cetățenilor turci. Ajunseră pe malul de nord al Corne d'Or, brațul de mare ce se vărsa în Marmara. În acest colț nu existau decât fabrici abandonate, distruse de cutremurul din 1999.

Maiorul Semer ieși primul, iar oamenii lui îl traseră pe Bagsi din mașină, ducându-l într-un loc unde era extrem de frig. Aceștia îl imobilizară între două containere, departe de orice privire, iar maiorul se plantă în fața lui.

Bagsi nu știa deocamdată pentru ce se află în acest loc. Văzând însă mâinile celorlalți băgate în buzunare, avea toate motivele să încerce să nu tremure ca o frunză în vânt. Mâna lui strângea cu putere telefonul portabil pe care îl avea într-un buzunar. Pe pipăite, el formă numărul Mimozei, așteptând momentul propice pentru a-și chema ajutoare.

— Ce doriți? scrâșni el printre dinți: n-am făcut nimic..

Maiorul Semer afișă un surâs.

— Știu că tu n-ai făcut nimic, dar te-ai întâlnit cu un spion străin, ceea ce nu e bine. Trebuia să anunți autorităților acest lucru.

Bagsi deschise niște ochi mari, sincer mirați.

— Dar nu am întâlnit pe nimeni! protestă el.

Pumnul maiorului Semer îi crăpă buza interioară. Căzut la pământ, Bagsi se ridică repede, ajutat *afectuos* de loviturile de picioare ale celor doi agenți de la MIT. Cu o voce calmă, maiorul Semer lansă o serie de întrebări.

— Nu te-ai întâlnit cu un străin la *Laila?* Nu l-ai însoțit la cumpărături? Nu l-ai reîntâlnit ieri seară în față la *Somdan Park?*

— Asta e adevărat! spuse Bagsi. Dar omul nu este spion, este doar un client al Mimozei. Dorea curve, voia jocuri de noroc, iar eu i-am servit drept ghid. Asta e tot. Nu este un spion..

— De unde știi tu?

Bagsi rămase mut în fața acestei întrebări brutale și idioate. Sub privirea răutăcioasă a maiorului, el tremura de teamă și simțea că nu are nici o altă ieșire. Imediat, făcu o săritură în spate și scoase telefonul mobil din buzunar, apăsând pe tasta O.K., pentru a declanșa comunicarea. În același moment, el țipă în aparat:

— Mimoza! Mimoza! Anunță poliția, vor să mă ucidă! Mă aflu la Emniyettepe. Eu…

El nu mai putu continua. Unul din agenții MIT îi smulse aparatul din mână. Mobilul căzu pe jos și se încinse o luptă confuză. Bagsi se

afla în genunchi, cu fața plină de sânge. Maiorul se plantă din nou în dreptul lui.

— Când ne vei spune adevărul? Tu ești cel pe care Omer Ugurlu l-a rugat să-l lichideze pe nenorocitul de Sultan Rezit?

Bagsi își șterse sângele care-i curgea din buză și ridică o privire vicleană spre interlocutorul său.

— Da, răspunse el dintr-o suflare. Dar…

Maiorul îi dădu o lovitură în plină față. Când Bagsi se reechilibră, ofițerul MIT îl întrebă:

— Și, ca din întâmplare, străinul cu care erai se află la Istanbul pentru *a descoperi* cine i-a trimis pe cei doi tipi acolo... Vrei să mă faci să cred că este doar o coincidență?

Bagsi nu înțelegea nimic. Sigur pe el, înălță capul.

— Nu știu cine este acest bărbat. Nu am discutat niciodată asemenea lucruri cu el.

— Bine, spuse maiorul, calm.

Bagsi își tamponă buza spartă, tremurând de teamă și de frig.

— Vă rog frumos, acum pot să plec?

Îi trebuiau mulți kilometri de parcurs pe jos pentru a scăpa din acest coșmar. Maiorul de la MIT se îndepărtă puțin.

— Poți să pleci, conchise el.

Bagsi nu văzuse însă că un agent se strecurase în spatele lui, cu brațul întins. Acesta îi trase un glonț în ceafă, cu un pistol prelungit cu amortizor. Energia cinetică proiectă capul tânărului bărbat spre înainte. Proiectilul, după ce îi traversă creierul, ieși prin ochiul lui stâng. Acesta căzu la pământ, cu brațele încrucișate. În picioare, în spatele lui, polițistul mai trase trei focuri în direcția capului lui Bagsi, pentru a se asigura. Maiorul își reluase deja locul în mașină. Misiunea era îndeplinită. Cu toate că știa foarte bine că Bagsi era inocent, el știa însă că făcuse să mai dispară încă un martor.

Lăsând cadavrul la locul faptei, cei doi polițiști urcară în bătrânul Mercedes. Maiorul Semer nu simțea nimic. Repartizat mult timp într-o secție însărcinată cu lichidarea celor de stânga, își pierduse orice sensibilitate. În plus. Bagsi fusese complice la un cvadruplu asasinat, deci își meritase soarta. Brusc, el tresări și înjură.

— Telefonul mobil!

Șoferul se întoarse.

— Ce mobil?

— Cel al idiotului! ordonă maiorul. Trebuie să îl recuperăm. Șoferul făcu cale-ntoarsă și ei reveniră la locul crimei. Unul din agenți găsi cu ușurință mobilul și-l luă, dar avu o tresărire când observă că aparatul rămăsese deschis. Acesta îl duse la ureche și spuse „alo”.

— Bagsi! se auzi imediat o voce de femeie. Tu ești Bagsi? Ești bine? Ce ți se întâmplă?

Instinctiv, agentul MIT întrerupse comunicarea și se întoarse, la mașină, ținând telefonul portabil între două degete, ca și cum ar fi fost un animal periculos. El îl întinse maiorului, spunându-i simplu:

— E ciudat! Era deschis.

Maiorul Semer simți cum i se scurge sângele din vine gândindu-se că exista un martor auditiv al uciderii lui Bagsi Arven! Poate că acel cineva anunțase deja poliția, ceea ce nu era prea grav, dar poate că sunase și la un ziar al opoziției, cum ar fi *Milliyet*, iar asta era infinit mai periculos... În plus, ce le va spune șefilor lui?

Febril, el apăsă pe tasta care-i permitea să afle ultimul număr apelat. Îl notă cu atenție și întrerupse din nou mobilul, înainte de a-l băga în buzunar, apoi sună la biroul său și ceru să i se afle de urgență numele și adresa abonatului respectiv.

*

* *

Malko închise cartea de telefon, în care nu se afla nici numărul lui Omer Ugurlu și nici cel al lui Nilufer Bostani. După vizita făcută lui Zeynel Sokik, el se reorganizase, recuperându-l pe Elko Krisantem, Mercedesul și pistoletul său, ajungând la concluzia că singura șansă de a progresa era Nilufer.

Tânăra femeie știa cu siguranță multe lucruri, însă el nu deținea nici măcar numărul ei de telefon.

Malko îl sună pe Curtis Wood care promise să facă tot posibilul, cu ajutorul prietenului său de la *Somdan Park*. După ce scrise câteva cuvinte pe una din cărțile sale de vizită coborî.

— Mergem spre Nisbetiye Caddesi, în clădirea Akmerkez, îi spuse el lui Elko. În trecere, vom cumpăra un buchet de flori

Portarul imobilului îl întâmpină cu un surâs și îi spuse că Nilufer era plecată. Malko îi înmână cartea de vizită, florile și 10 milioane de lire. Încântat, portarul preciză:

— Am văzut-o pe doamna Bostani plecând cu mașina.

— Ce tip de mașină are? întrebă inocent Malko.

— Un BMW verde, explică bărbatul. Doamna Bostani este foarte superstițioasă și adoră culoarea verde.

Lui Malko nu-i mai rămânea nimic altceva de făcut decât să se îndrepte în direcția hotelului *Marmara*, dar tocmai atunci sună telefonul.

— Domnul Linge!

— Da, spuse el.

— Mimoza vă deranjează. Știți cumva ce i s-a întâmplat lui Bagsi?

— Nu. De unde să știu?

— L-au omorât! Am auzit focurile de armă. Am auzit totul. Erau polițiști și vorbeau despre dumneavoastră…

Malko simți cum adrenalina îi circulă prin artere.

— Explicați-mi ce s-a întâmplat…

— El mi-a telefonat, povesti tânăra femeie. M-a sunat de pe mobil și era împreună cu oamenii care îl amenințau. Aceștia i-au smuls telefonul portabil, dar acesta a rămas deschis, iar eu am auzit totul. Ei doreau să știe dacă el v-a vorbit despre doi bărbați, oamenii pe care i-a trimis la Los Angeles…

Malko se îngrozi: ea se înșela doar asupra orașului.

— Și apoi?

— L-au ucis, repetă ea. Am auzit focurile de armă: patru! Apoi, mai târziu, cineva a spus „alo”, dar nu era el. Când am răspuns, acesta a închis. Vreau să mă duc la poliție. Din cauza dumneavoastră a murit.

— Unde se află el?

— Nu știu cu exactitate, dar undeva spre Corne d'Or.

În orice caz, el nu avea niciun interes să caute corpul lui Bagsi. Uciderea lui îi confirma teoria după care MIT era cel ce făcea curățenie: întâi colonelul Rezit. apoi Omer Ugurlu, iar acum Bagsi. Următoarea pe listă era Nilufer Bostani și probabil Mimoza.

— Unde vă aflați? întrebă el.

— De ce?

— Sunteți în pericol din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Cei care l-au omorât pe Bagsi, pot atenta și la viața dumneavoastră.

— Ticălosule! înjură ea. Voi veni la hotelul unde locuiți, iar dumneavoastră mă veți proteja.

— Este imposibil, spuse Malko. Nu vă puteți ascunde în altă parte sau să plecați din Istanbul?

— Nu am bani.

— Vă pot da eu.

— Vin imediat.

— Nu!

Dacă ar fi întâlnit-o, ar fi condamnat-o la moarte.

— Cel mai bun lucru ar fi să vă duceți la un ziar, continuă Malko, și să alertați presa. În acest caz, ei nu vă vor mai atinge.

— Vreau banii! urlă ea. Totul s-a întâmplat din cauza dumneavoastră! Vin imediat!

Ea trânti receptorul înainte ca Malko să fi putut spune ceva. Înfricoșat, el se întreba cum să procedeze. Nu dorea nici s-o primească pe Mimoza la Consulatul american, căci CIA nu ar fi acceptat, dar se gândea să-l sune pe Zeynel Sokik pentru a-i cere ajutor. Din păcate, ofițerul MIT nu era de găsit nicăieri. Nu-i mai rămânea decât o soluție: s-o întâlnească pe Mimoza și să o conducă

el însuși la ziarul *Milliyet,* unde ea putea povesti tot ce se întâmplase. Era cea mai bună asigurare pentru viața ei.

*

* *

Maiorul Semer urca scările din patru în patru spre primul nivel al cocioabelor situate în vechiul cartier de prostituate al Istanbulului. Acaparat acum de traficanții de mașini, din apropierea străzii Dolaptere. Acolo erau instalate trei porți. El bătu la toate trei, fără a primi însă vreun răspuns. Nu avea numele și adresa Mimozei decât de câteva minute... Coborî și-l chemă pe unul din oamenii săi.

— Tu rămâi aici sus și imediat ce ea apare, mă chemi.

Maiorul urcă în mașină. Acest gen de femeie se putea afla oriunde! Cu certitudine o vor găsi, dar dacă ea a povestit ce auzise, el risca să se regăsească în fundul Anatoliei. În meseria lui, nu erau admirate incidentele mai mult sau mai puțin grave, produse în cursul unei operațiuni inițiate de poliție... Brusc, îi veni o idee. Apucând telefonul portabil al lui Bagsi, formă numărul Mimozei. Aceasta răspunse imediat.

— *Evet?*

Maiorul simți cum i se dilată inima de bucurie. Acum trebuia să acționeze cu finețe.

— Bună ziua, spuse el, doresc să vorbesc cu Mimoza.

— Eu sunt. Cine întreabă?

— Nu mă cunoașteți. Sunt colonelul Sipayoglu de la *JITEH*[27]. Se pare că unul dintre prietenii dumneavoastră are probleme cu justiția.

Mimoza i-o tăie.

— Ticălosule! Tu ești cel care l-a omorât! urlă ea. Îți recunosc vocea. Ai tras patru focuri asupra lui.

— Pe lângă el, o corectă calm maiorul. Trebuia să-l intimidăm, dar el este perfect sănătos.

— Dați-mi-l la telefon!

— A fost transferat la sediul nostru, dar puteți veni să-l vedeți, afirmă ofițerul MIT. Spuneți-mi unde vă aflați și voi veni să vă caut.

— *Essagen essek**[28]**!* urlă fata. Vreți să mă omorâți, dar eu mă voi duce și voi povesti totul la *Milliyet!* Totul!

În plină criză de isterie, ea închise. Maiorul îi spuse șoferului:

— Mergem spre ziarul *Milliyet.* Dă drumul la sirenă!

*

* *

Malko se găsea lângă lift. Când o văzu pe Mimoza coborând ca o furie dintr-un taxi. Ea se repezi spre ușa turnantă, îl văzu și se îndreptă spre el.

— Aveți banii pentru mine? urlă ea atât de tare, încât unul dintre portari avansă spre ea, gata să o dea afară.

Malko o calmă cu un simplu gest și îi întinse un teanc de bancnote.

— Luați-le! vă conduc la *Milliyet,* cu șoferul meu.

Mimoza îi smulse banii.

— N-am nevoie de șoferul dumneavoastră! țipă ea.

Femeia ieși la fel de repede precum intrase oprind imediat un alt taxi. Descurajat, Malko se reîntoarse în hotel, sub privirile ironice ale portarilor. Ce să facă? Povestirea Mimozei fusese clară: MIT îl eliminase pe Bagsi, închizându-i una din puținele sale piste.

Decizia pe are o luă fu rapidă. El îl chemă pe Elko. Când Mercedesul sosi lângă trotuar, Malko se urcă.

— Unde mergem? întrebă turcul.

— Mai întâi trebuie să scăpăm de filaj. Vreau să ajung la o întâlnire.

Elko demară imediat. Ei coborâră spre Bosfor, turcul conducând cu viteză redusă, privind adesea în oglinda retrovizoare. După un timp, el spuse:

— Suntem urmăriți de un Renault argintiu.

Krisantem o luă spre Cibangiz, oprindu-se în parcarea din fața cazinoului Maxim's care era închis, după ce făcuse un viraj „la fir de păr". Mașina argintie apăru aproape imediat, nu-i văzu și acceleră spre Taksim. Elko o luă spre micile străzi din apropiere, cotind brusc la dreapta. Șoferul Renault-ului îi văzu și frână brusc. Din fericire, strada era prea strâmtă pentru ca acesta să poată executa o întoarcere! În plus, în spatele lui se afla o altă mașină. După câteva sute de metri. Elko stopă. Sări din mașină și spuse:

— Gata! Acum puteți fi liniștit.

Ei se aflau nu departe de Ciragan. Malko se urcă la volan și se pierdu în trafic. După douăzeci de minute, el se afla în fața imobilului în care locuia Nilufer. Se opri lângă *Papermoon*, inspectând locul, apoi înaintă și apăsă pe telecomanda pe care i-o dăduse chiar ea. Poarta se ridică, iar Malko își gară Mercedesul la primul subsol, începând explorarea.

După un sfert de oră, era sigur de un lucru: nu exista în parcare niciun BMW verde, deci Nilufer nu se întorsese. Lui nu-i mai rămânea decât să aștepte.

*

* *

— Iată taxiul, anunță unul din agenții MIT, postați în fața clădirilor ce adăposteau principalele redacții ale ziarelor din Istanbul, din apropierea aeroportului.

Un alt polițist, plantat în fața hotelului *Marmara*, notase numărul

vehiculului în care se urcase Mimoza și îl comunicase prin stația radio.

— Urmăriți-l, ordonă maiorul. Agățați-o imediat ce va coborî din mașină.

Tot acest scenariu se derulă în câteva minute. Taxiul în care se afla Mimoza se opri în fața clădirii respective. Tânăra femeie nu avu timp decât să deschidă portiera. În momentul în care taxiul pleca, ea fu încadrată de doi mustăcioși și într-o clipă, aceștia o traseră până spre bătrânul Mercedes, aruncând-o înăuntru, pe podea. Dat fiind că ea se zbătea cu furie, trăgând de piciorul maiorului, acesta scoase arma, un Walther PPK calibrul 38, iar din buzunar, prelungitorul silențios pe care îl montă la armă. Fără ca mașina să oprească, chiar dacă se afla în mijlocul traficului, acesta apăsă extremitatea armei pe capul Mimozei și apăsă de trei ori la rând pe trăgaci.

Mimoza tresări apoi nu mai mișcă. Maiorul deșurubă amortizorul, îl băgă în buzunar și după ce îi puse siguranța, scoase încărcătorul, precum și cartușul de pe țeavă, după care băgă arma în tocul ei. Regulamentul interzicea să păstrezi arma încărcată, în afara unui caz de urgență, iar maiorul Semer era un tip scrupulos.

— Unde mergem acum? întrebă șoferul.

— În locul de unde am plecat, răspunse maiorul aprinzându-și o țigară.

Din cauza tuturor evenimentelor întâmplate, el ratase un *Iftar party* foarte atractiv.

*

* *

Malko își privi ceasul fosforescent și văzu că era ora 15.40, iar Nilufer nu era încă de găsit. De fiecare dată când poarta automată a parcării se deschidea, el tresărea. Ascuns în mașina sa, cu toate farurile stinse, nimeni nu îl putea remarca. Malko se gândise să o aștepte pe tânăra femeie pe palier, dar ușa ce ducea spre ascensoare era comandată printr-un cod.

Brusc, fu orbit de luminile unei mașini care cobora rampa. Numai când trecu pe lângă el pentru a ajunge în parcarea rezervată, observă că era un BMW verde, decapotabil.

După ce așteptă câteva momente, ieși din Mercedes și se îndreptă spre tânăra femeie. Nilufer mergea cu capul plecat, cu un port-chei în mână, atât de îngândurată încât nici nu-l văzu pe Malko decât în ultimul moment. Ea se opri, ca fulgerată.

— Nu doreați… începu Malko.

Colțurile gurii tinerei femei începură să tremure. Fără a scoate un cuvânt, ea băgă mâna în geantă și o scoase, strângând un revolver, întinzând brațul în direcția lui și apăsând pe trăgaci, fără

cea mai mică ezitare.

Capitolul IX

Omer Ugurlu se șterse pe picioare, în fața ușii de sticlă din spatele vasului *Fantasia,* ce se afla între un rând de vile și Bosfor. În locul în care râul traversa comuna Bebek, de-a lungul cheiului, pe timpul iernii se aflau amarate mai multe vase. După fuga sa, Omer Ugurlu își petrecea zilele în această cabină de 54 de picioare, aparținând unuia dintre prietenii săi care aștepta plecarea spre Statele Unite. Omer avea cheile, deoarece câteodată mai ieșea pentru a agăța prostituate. Pe vas se găsea din plin șampanie și o mare varietate de băuturi. În timpul iernii, acest vas practic nu era utilizat. Mafioții îl populau, dormind îmbrăcați. Sute de mașini treceau prin fața vasului *Fantasia* în fiecare zi, fără să știe că acolo se afla un Robinson Crusoe. Ascunzătoarea era ideală, dar nu avea nici telefon și nici apă caldă, ci doar o butelie cu gaz care îi permitea să-și facă un ceai sau să-și încălzească niște conserve.

Omer privi spre șosea și văzu că era pustie. Sosise momentul! El deschise rapid ușa. Traversă Dodul sărind peste o pasarelă și alergă până spre o stradă mică, perpendiculară, care ducea spre Bosfor. De acolo putea lua un autobuz, iar din fericire avea bani și arma Tokarev, ascunsă sub centură. Se întoarse, uitându-se de mai multe ori în urma lui, pentru a se convinge că nimeni nu îl urmărea. După opt zile, era pentru prima oară când își părăsea ascunzătoarea.

Coborî din autobuz la stația Nisbetiye Caddesi și parcurse încă cinci sute de metri pe jos, pentru a ajunge în centrul comercial *Akmerkez,* construit numai din sticlă și oțel. Când intră în galeria vânzătorilor, aerul cald îl făcu să tresară de plăcere. Brusc se uită într-o oglindă și observă că seamănă cu un cerșetor: avea ochii încercănați, barbă și o ținută neglijentă.

Șocul fu extrem de puternic. El se opri și comandă un ceai pentru a avea timp să reflecteze. Era imposibil să rămână pe *Fantasia,* nerezolvând astfel nimic. Singura sa șansă pentru a rămâne în viață era să plece din Turcia, dar îi trebuia un pașaport. Frontiera cu Bulgaria era relativ aproape și nu ar fi avut nevoie de viză pentru a intra în această țară.

Doar Nilufer l-ar fi putut ajuta pentru obținerea pașaportului, dar a intra în contact cu ea, reprezenta un risc mortal. În mod sigur, MIT o supraveghea îndeaproape.

După ce își termină ceaiul, Omer începu să exploreze centrul comercial. La primul etaj găsi ceea ce dorea: o cabină de poze la minut. După cinci minute, el ieși cu patru fotografii pe care le băgă într-un plic, destinat lui Nilufer. Apoi, coborî la parter și se îndreptă spre intrarea ce dădea înspre Aksoy Sok care se suprapunea peste cea a reședinței lui Nilufer.

Printre nenumărații comercianți, Omer reperă un vânzător de flori și cumpără un buchet de garoafe, după care se așeză pe taburetul unui lustragiu și-și lustrui pantofii, neobservând nimic suspect pe stradă. După ce termină, Omer Ugurlu îi întinse o hârtie de 500 000 de lire, prețul prestației acestuia și îi arătă o alta, de 10 milioane.

— Vrei să câștigi acești bani? întrebă el.

— Cum? întrebă tânărul lustragiu cu neîncredere.

Omer Ugurlu scoase plicul din buzunar.

— Pleci de aici, cotești la stânga până la intrarea în *Akmerkez* și înmânezi plicul și florile portarului. Eu te aștept.

— Nu este o bombă?

Omer Ugurlu dădu din cap.

— Nu, doar vezi bine că nu e o bombă.

Tânărul luă banii, plicul și florile. Imediat ce plecă, Omer Ugurlu pătrunse într-un magazin de încălțăminte de unde putea supraveghea totul, deoarece se temea profund. Tânărul lustragiu reapăru cu mâinile goale, căutându-și clientul.

Asigurat că totul era în ordine, Omer Ugurlu se pierdu în mulțime și ieși pe unde venise. Prima parte a planului său fusese realizată.

*

* *

Malko rămase atât de șocat, încât pentru o fracțiune de secundă nici nu mișcă. Dacă Nilufer l-ar fi ratat, ar fi fost un miracol! Practic, el nici nu avu timp să-i fie teamă. Tânăra femeie ținea în continuare revolverul întins spre el. Dacă ar fi avut un pistolet, rafalele s-ar fi auzit, iar ea l-ar fi nimerit cu siguranță. Malko plonjă spre dreapta, în spatele unei mașini, chiar în momentul în care se auzi detunătura glonțului. Apoi se auziră tocurile lui Nilufer pe pavajul de beton și el își spuse că până la urmă ea îl va nimeri. Din păcate, pistoletul său rămăsese în Mercedes!

Brusc, poarta parcării se deschise și o mașină începu să coboare rampa, țintuind-o pe Nilufer cu farurile. Femeia se dădu repede înapoi, ascunzând arma în spate. Malko nu făcu decât o săritură, iar în momentul în care mașina trecu prin fața lui Nilufer, el îi strânse pumnul drept. După o luptă scurtă, revolverul căzu pe jos, iar el îl ridică. Nilufer îi sări la gât, cu ghearele în față. Din nou avu loc o altă luptă, iar ea îl mușcă de ureche, până îi dădu sângele.

În final, el reuși să o imobilizeze deasupra capotei unei mașini și îi șopti la ureche:

— Încetați această comedie! Sunteți în pericol de moarte! Mă auziți: în pericol de moarte! Bagsi, tânărul neisprăvit care lucra pentru prietenul dumneavoastră Omer, a fost lichidat astăzi de

către oameni din MIT. Veți urma dumneavoastră, deci trebuie să mă ascultați.

El o eliberă, iar Nilufer, cu ochii încărcați de ură, îi spuse:

— Lăsați-mă în pace!

Malko preciză:

— MIT a decis să elimine pe toți cei ce sunt legați de atentatul contra Papei din 1981. Colonelul Sultan Rezit, Omer Ugurlu. Bagsi, dumneavoastră și poate alții care chiar nu cunosc nimic. În plus, nimeni nu vă va preveni.

— Oamenii din MIT sunt prietenii noștri! lansă ea apărându-se.

— Asta s-o credeți dumneavoastră! spuse Malko.

Imediat, Nilufer se îndreptă spre ușa ascensorului. Malko nu încercă să o mai rețină El nu putea să o oblige să coopereze dar ancheta sa risca să se termine rapid, din lipsă de martori în viață… Descumpănit, el se urcă la volanul Mercedesului și rămase imobil, reflectând asupra a ceea ce ar mai putea face. Poate ar fi trebuit să-i lase lui Nilufer un bilet cu câteva cuvinte, pe care să i-l introducă în mașină… El rămase pe loc, furios, tamponându-și urechea însângerată cu o batistă.

*

* *

Nilufer tremura încă de furie când ajunse pe palier și văzu buchetul, cu plicul, pus în fața ușii apartamentului său. Pulsul său începu să se accelereze brusc când recunoscu scrisul lui Omer Ugurlu. Chiar înainte de a intra, ea deschise plicul și citi mesajul. Ușurarea pe care o simți, aflând că amantul ei este în viață, făcu loc imediat unei spaime oribile. Rezultă că tot ce îi spusese bărbatul cu care făcuse amor era adevărat! Era deci în pericol. Primul său gest fu de a-i telefona, dar se răzgândi când văzu fraza subliniată din post-scriptum: „nu folosi *niciodată* telefonul”.

Femeia se îndreptă înnebunită spre ascensor, iar când coborî în parcare și văzu Mercedesul, pulsul său se domoli. Malko o văzu și ieși din mașină.

— Veniți! spuse simplu Nilufer.

Ea se întoarse, iar el o urmă, întrebându-se ce motivase această schimbare de atitudine.

— Înțelegeți limba turcă? îl întrebă ea în ascensor.

— Nu, mărturisi Malko.

Ajunși la ea, Nilufer îi arătă scrisoarea.

— Cineva a venit și a pus-o în fața ușii, spuse femeia. Nu știu cine a fost, dar este din partea lui Omer. El se ascunde în Istanbul, dar nu scrie unde. Bineînțeles că MIT a încercat să îl omoare, la ordinul unuia din cei mai buni prieteni ai lui. Dorește să-l ajut.

— Cum?

— Procurându-i un pașaport și ajutându-l să părăsească țara, ceea ce va fi extrem de dificil.

— Eu sunt gata să-l ajut, propuse imediat Malko, dar cu o condiție.

— Care?

— Vreau să aflu numele celui care i-a cerut să organizeze atentatul împotriva Papei Ioan Paul al II-lea.

Nilufer se închise în ea, precum o scoică.

— Numai el vă poate răspunde.

— Bine, spuse Malko. De acum înainte, dumneavoastră veți intra în joc. Știți unde mă găsiți. Rămân la Istanbul până luni.

El își tamponă urechea care-l ustura și vru să plece, dar își aminti de Mimoza.

— Cunoașteți numărul ziarului *Milliyet?* o întrebă el.

— Nu, dar pot să-l găsesc. Pentru ce?

El îi explică, iar Nilufer ceru serviciul de informații și Malko îi întinse telefonul său portabil.

— Sunați la redacție și întrebați dacă o femeie care se numește Mimoza a venit astăzi pentru a dezvălui ceva despre o crimă.

Nilufer ascultă și rămase aproape 10 minute la telefon, vorbind succesiv cu mai mulți interlocutori.

— Nu s-a prezentat nimeni cu acest nume, îl anunță ea, după ce închise.

Malko dădu din cap.

— Asta înseamnă cu siguranță că și ea a fost eliminată. Era sora lui Bagsi. Nu m-a ascultat atunci când i-am propus s-o însoțesc la ziar. Dacă eram acolo, ei n-ar fi îndrăznit.

— De ce? Ei sunt atot-puternici aici..

— Deoarece nu omori un emisar al Guvernului american exact ca pe o prostituată, răspunse simplu Malko. Asta nu înseamnă că eu nu mă aflu în pericol, dar MIT nu se va debarasa de mine decât în ultimă instanță ceea ce nu este însă și cazul dumneavoastră.

Nilufer se așezase pe o canapea și își aprinsese o țigară cu bricheta sa din aur masiv. Pentru prima dată, ea părea convinsă.

— Chiar credeți cu adevărat că ei mă pot ucide? întrebă ea.

Urechea lui Malko ustura din ce în ce mai tare.

— Da, spuse el. Sunt gata să vă explic mai multe lucruri, dar înainte vreau să rezolv cu durerea cumplită de la ureche.

— Veniți, îl rugă ea cu voce calmă.

După ce îl conduse în sala de baie, îi aplică un tampon de vată îmbibată în alcool de 90° pe lobul însângerat.

— Nu mișcați, ordonă ea.

Ei se aflau față în față, la câțiva centimetri unul de altul, iar privirile li se încrucișară, cea a lui Malko coborând de-a lungul

rochiei, de sub care sânii i se profilau cu ușurință. În pofida faptului că ținuta ei era decentă, el simți brusc dorința de a o poseda. Fără un cuvânt, îi cuprinse sânii, iar Nilufer scăpă vata pe care o ținea presată pe urechea lui Malko.

— Lăsați-mă!

Malko o privi drept în ochi, îi prinse sânii cu ambele mâini și trase de bluză. Țesătura cedă și se rupse, iar sânii ieșiră la iveală. Cu o mână în părul lung și blond a lui Nilufer, el o strânse în brațe:

— Totul se plătește în viață. Cu puțin înainte ați vrut să mă omorâți. Acum, eu vreau buzele dumneavoastră.

Ea rezistă, dar sfârși prin a cădea în genunchi pe mocheta din baie. Malko își desfăcu fermoarul și începu să-și plimbe membrul pe fața lui Nilufer. La început, ea rămase inertă, dar el insistă împingându-se spre buzele ei, simțind cum acestea se întredeschid. Pentru o clipă se gândi că ea îl va mușca, dar situația și poziția îl excita. Dintr-odată, ea îl înghiți și se comportă ca o adevărată femeie. Încă de la început, el simți pișcăturile care-l anunțau că se apropie punctul culminant, încercă să-l întârzie, dar cu limba sa diabolică Nilufer îi declanșă orgasmul.

Ea îl bău până la ultima picătură, rămasă în genunchi, după care se ridică cu un aer de victorie.

— Întotdeauna mi-a plăcut să procedez astfel cu un bărbat, spuse ea, de parcă ar fi dorit să minimalizeze comportarea sa.

Nici Omer Ugurlu nu cunoștea toate fantasmele ei, câteodată rămânând chiar stupefiat de imaginația acestei femei.

Malko realiză că urechea nu-i mai sângera.

*

* *

Ei se regăsiră în micul salon. Nilufer își aprinsese o altă țigară și se juca cu bricheta ei din aur când îl întrebă:

— Puteți procura un pașaport pentru Omer?

— Nu este imposibil, răspunse prudent Malko. Dar înainte de toate, doresc să aflu ce i s-a întâmplat Papei. Nu pot pleda cauza prietenului dumneavoastră, decât dacă voi ști ce rol a jucat.

— Bine, spuse Nilufer. Omer are un prieten care se numește Sadun Demirsoy. În 1980, acesta făcea parte din MIT, unde era însărcinat cu relațiile cu „Lupii cenușii” și cu mafioții. Atunci, lupta contra extremei stângi era feroce. „Lupii cenușii” recrutau ucigași pentru a-i lichida pe adversarii lor, cu binecuvântarea avută din partea MIT. În acest fel, unul dintre șefii lor Abdullah Catli, l-a format pe Ali Agsa pentru a deveni un ucigaș. Prima lui victimă a fost Ipecki, directorul ziarului *Milliyet*.

— Știu, spuse Malko. Nu cunoașteți nimic mai sigur, mai precis?

— Ba da, răspunse Nilufer. Agsa a fost arestat, dar cu ajutorul

celor de la MIT, a evadat după cinci luni. În acea perioadă, în ziarul *Milliyet* s-a scris că a evadat pentru a-l putea asasina pe Papă, dacă acesta venea în Turcia. Bineînțeles, atunci toată lumea se gândea că era vorba doar de niște laude sforăitoare pentru a-i deplânge pe „Lupii cenușii". Dat fiind că Agsa era încă în putere, Catli i-a eliberat un pașaport, utilizând un buletin de militant care de fapt aparținea lui Faruk Osgun, pe care a lipit fotografia lui Agsa. Acest pașaport a fost eliberat în august 1980, la Nevsehir, având „undă verde" de la MIT. În acea perioadă, era extrem de dificil să faci rost de un pașaport. Grație lui Faruk Osgun, Ali Agsa a putut fugi în Bulgaria, țările limitrofe fiind mai accesibile. Acesta a fost momentul în care Omer l-a întâlnit la Sofia, prin intermediul lui Abdullah Catli.

— Îl cunoșteați deja pe Omer Ugurlu?

— Da.

— Ați plecat cu el la Sofia?

— De câteva ori.

— Ce cunoașteți despre complotul împotriva Papei?

— Cineva din Sofia i-a cerut lui Omer să găsească un om capabil să-l ucidă pe Papă.

— Cine?

— Dacă va dori, vă va spune chiar el.

— De ce l-a ales pe Agsa?

— Datorită declarațiilor făcute la *Milliyet*. În plus, acesta mai comisese și înainte câteva crime, fiind deci ușor de convins, iar grație pașaportului său ce părea adevărat, cu toate că era fals, el putea călători în toată Europa.

— Dar pentru care motiv, cu cincisprezece zile în urmă, MIT a dorit asasinarea colonelului Sultan Rezit?

— În acea perioadă, el a fost cel care a dus tratative cu Abdullah Catli. Probabil că atunci a învățat câteva lucruri. Mai mult, nu cunosc.

Un înger trecu, dar se îndepărtă rapid, îngrozit. Malko era fascinat de povestirea lui Nilufer. Dacă MIT *știuse* că Ali Agsa avea intenția de a-l ucide pe Papă, ar fi fost suficient să avertizeze autoritățile italiene asupra numelui și numărului de pașaport utilizat de acesta, pentru a putea împiedica atentatul... În acel moment, în care Turcia dorea să intre în Uniunea Europeană, o astfel de situație ar fi răsturnat totul.

— Deci, conchise Malko, pentru moment nu rămâne decât ca Omer Ugurlu să afle adevărul, mai ales că el este implicat în această poveste.

— Da, recunoscu Nilufer, din vârful buzelor.

Malko reluă discuția cu calm. Scopul CIA era de a identifica pe

cel ce dăduse ordinul și care îi propusese la Sofia afacerea lui Omer Ugurlu. De acest nume avea nevoie!

— Nilufer, spuse el, veți mai avea și alte contacte cu Omer Ugurlu?

— Să mă gândesc, răspunse ea evaziv.

Încrederea nu prea domnea între ei doi.

— Transmiteți-i oferta mea, dar avertizați-l să nu încerce să obțină pașaportul, *înainte* de a afla ceea ce mi-ați spus și ce doresc eu.

— Puteți obține un pașaport turcesc?

— Nu, răspunse Malko. Poate unul, dar de altă naționalitate. N-ar fi fost pentru prima dată când CIA reimplica un personaj neatrăgător, din motive de Securitate Națională... Dar în clipa în care MIT ar bănui ceva, turcii puteau recurge la orice metodă, numai pentru a-i împiedica, inclusiv prin lichidarea fizică a lui Malko.

Capitolul X

Gânditoare, Nilufer îl privea pe Malko.

— Cine îmi garantează mie că nu lucrați pentru MIT? întrebă ea brusc. Poate vreți să-i întindeți o cursă lui Omer.

Malko surâse.

— MIT nu are nevoie de mine, în plus, dispune de mijloace limitate. Dacă nu mă credeți, cu atât mai rău pentru dumneavoastră.

El acționa calculat. Omer Ugurlu era țintuit, iar protectorii lui obișnuiți se întorseseră acum împotriva lui.

— Dacă voi putea, îi voi transmite, spuse ea în final.

Malko se ridică.

— Bine, dar nu vă asumați niciun risc. Încercați să nu rămâneți singură nicio clipă. Dacă prietena dumneavoastră Fatima poate veni să petreacă aici câteva zile, ar fi perfect.

— Cum vă pot contacta? îl întrebă Nilufer, încordată.

— Vă voi telefona eu, răspunse Malko. Telefonul vă este cu siguranță interceptat. Vă voi invita oficial la un dineu. Dacă aveți vreo veste de la prietenul dumneavoastră, veți accepta.

— Dar cei de la MIT vor afla că ne întâlnim.

— Ei știu deja, îi explică Malko. Eu am lucrat cu ei la câteva dosare și cred că se gândesc că eu am doar o aventură cu dumneavoastră. Oricum, nu avem de ales. Dar, fiți *foarte* atentă! Dacă vor bănui altceva, dumneavoastră veți fi cea pe care o vor ataca, înaintea mea.

Ea îl conduse până la ușă și se despărțiră în termeni destul de reci.

Imediat ce rămase singură, Nilufer își turnă un pahar mare cu coniac, pe care-l bău dintr-o înghițitură. Îi era teamă, aproape o teamă viscerală, pe care o simțea pentru prima dată în viața ei.

*

* *

În biroul său, colonelul Zeynel Sokik mânca un *doner kebab*. Grație unei autorizații date de șefii lui, putea să se ocupe în continuare de cazul Omer Ugurlu, în special datorită legăturilor lui cu americanii. Cei din MIT se temeau însă de excesul de zel. Turcia era membră OTAN, depinzând în mare parte de S.U.A. și întreținând relații intime cu C.I.A. În mod cert, interesele naționale trebuiau protejate, dar nu cu prețul unei grave crize politice cu o țară aliată.

Un soldat îi aduse câteva documente. Zeynel Sokik le parcurse rapid. Întâi citi veștile proaste: echipa însărcinată cu urmărirea lui Malko, îl pierduse. Apoi, le văzu și pe cele fără incidente. Cadavrele

fuseseră abandonate pe un teren viran, necirculat. Aceasta fusese însă partea cea mai ușoară a misiunii.

Rămânea să fie găsit și lichidat Omer Ugurlu. Din păcate, MIT nu aflase unde anume se ascunde acesta, singurul lucru ceri fiind că el nu părăsise Istanbulul. Soția, ca și amanta lui, Nilufer, erau urmărite și interceptate telefonic, dar fără rezultat. Părea că tipul dispăruse pe fundul Bosforului.

Zeynel Sokik începu să se neliniștească. Dacă Omer Ugurlu reușise totuși să părăsească Turcia, el însuși se va afla într-o mare încurcătură. Făcuse marea greșeală de a încerca să-l elimine. Ar fi fost suficient să-i ceară să-și țină gura, această metodă practicată de el de aproape 20 de ani. Ar fi putut continua astfel…

Excesul de zel pusese însă MIT într-o situație extremă. Dacă Omer Ugurlu și agentul C.I.A. se întâlneau, colonelul Sokik s-ar fi găsit în fața unei dileme corneliene.

Telefonul său începu să sune.

— L-am regăsit pe agentul american, anunță unul din subordonații săi. Acesta tocmai ieșea din clădirea în care locuiește Nilufer Bostani.

— Bravo! se bucură ofițerul MIT

După ce închise își dădu seama că de fapt asta nu era o veste bună. El știa deja că Malko o agățase pe Nilufer chiar în urmă cu două zile, când luaseră masa împreună. Însemna că Malko bănuia ceva… Deci, dacă ar fi fost vorba numai de o poveste erotică, nu ar fi avut niciun rost să se ascundă, dar faptul că o revăzuse clandestin pe Nilufer, nu părea deloc a fi un semn bun. Ofițerul era convins că femeia știa unde se află Omer Ugurlu și că acesta din urmă ar fi fost gata să-i povestească americanului tot ce știa, numai pentru a-și salva pielea. Omer putea fi convins, în situația în care se afla, să apară chiar și în fața unui tribunal, ca martor. Asta ar fi pus „capac” la toate!

Zeynel Sokik trebuia deci să-și joace rolul cu finețe. Evident, soluția cea mai simplă ar fi fost să o elimine pe Nilufer, numai că în acest caz, riscau ca Omer Ugurlu să le scape printre degete Ei trebuiau deci să agațe și să ridice „peștele” cu răbdare, servindu-se de C.I.A., care va efectua această mișcare, în locul lor. Ideea îl înveseli. Departe de a fi antiamerican, găsea amuzant să le dea o lecție…

*

* *

Consulatul american era închis pentru public, iar mare parte din personal fusese evacuată. Polițiști în civil patrulau pe strada Mesruhiyet, până spre *Pera Palace.* Se bănuia un atentat pus la cale de aripa stângă. Totuși, steagul înstelat flutura încă deasupra

palatului oriental cu ferestre imense, amplasate în spatele zidurilor de cinci metri înălțime. Malko fu nevoit să-și arate permisul, întâi unor polițiști turci nervoși, apoi unui soldat american, care-l anunță pe John Burke, șeful uneia din antenele C.I.A. din Istanbul. Acesta era un vechi prieten al lui Malko, care, dat fiind că fusese nevoit prin forța împrejurărilor să-și petreacă o mare parte din viață în Turcia, căpătase până și aerul unui turc, având acum chelie, o mustață stufoasă și un corp ceva mai plinuț.

Malko avea acum ocazia mult visată, de a-l întâlni. Chiar în acea dimineață colonelul Sokik îi trimisese dosarul MIT, în legătură cu moartea colonelului Sultan Rezit...

John Burke îl strânse pe Malko la piept, cu un gest tipic turcesc, chiar sub privirile mirate ale polițiștilor și-l conduse prin clădirea modernă, luând-o spre dreapta, unde se aflau principalele servicii ale Consulatului.

— Ne aflăm în alertă, explică el. După ceea ce s-a întâmplat la Nairobi și la *Dar Es-Saalam*[29], imediat ce sună un telefon prin care suntem anunțați că totul va sări în aer, evacuăm întreaga clădire. Mă întreb chiar dacă aceste alarme false nu provin de la vreun funcționar al Departamentului de Stat, care dorește o vacanță.

Biroul americanului avea aceeași magnifică vedere spre Bosfor. John Burke îi aruncă lui Malko o privire ironică.

— Știam că vă aflați aici, dar, în principiu, nu trebuia să ne vedem.

— Principiile au fost anulate, spuse Malko. Era un punct de vedere birocratic. MIT m-a reperat chiar în ziua în care am sosit.

John Burke se arătă fatalist.

— Niciodată nu-i vom putea împiedica pe oameni să facă tâmpenii... Deci? Ați avansat? I-ați găsit pe nenorociții care ne-au omorât colegul?

— Oarecum, răspunse Malko. Nu e deloc simplu!

Misiunea sa oficială era să-i găsească pe asasinii de la Langley. Istoria legată de Papă era secretă.

— Trebuie să vorbesc cu Thomas Ray, adăugă Malko, pentru a-l pune la curent.

— Nicio problemă, îl asigură John Burke. E puțin cam devreme, dar sper că-l veți găsi: de obicei ajunge foarte devreme la serviciu.

După cinci minute, Malko se afla în camera cu coduri, în fața telefonului „protejat”, care astfel nu putea fi interceptat de turci. Imediat, i se făcu legătura cu Thomas Ray, căruia îi rezumă rezultatele cercetărilor sale, concluzionând:

— Dacă doriți să progresăm în privința Papei, cheia se numește Omer Ugurlu. Putem obține informații de la el, dar numai în

schimbul unui pașaport care să-l ajute să părăsească Turcia.

După un scurt moment de tăcere, Thomas Ray, întrebă cu răceală în glas:

— Cum vedeți rezolvată problema?

— Îi trebuie un pașaport, răspunse Malko. Altfel, îi va fi imposibil să părăsească Turcia.

— Un pașaport american?

— Dacă găsiți o altă țară binevoitoare, se poate rezolva. Eu nu am găsit altă soluție...

Tăcerea se lăsă din nou, de data asta, de mai lungă durată.

— Este imposibil, spuse în final adjunctul lui George Tenet.

— De ce?

— Ați avut proba că el este cel care a organizat cvadrupla crimă de la Langley?

— Da, dar la comanda MIT.

— Se poate dar noi nu știm sigur din partea *cui* de la MIT. Însă suntem siguri, mulțumită dumneavoastră, asupra rolului pe care l-a jucat Omer Ugurlu. Deci nici nu intră în discuție ca noi să-i eliberăm un pașaport „adevărat-fals", din moment ce poartă responsabilitatea acestor crime. Eu nu voi întreprinde nimic în acest sens.

Malko rămase tăcut. Poziția americanului era justificată.

— Înțeleg, spuse el, dar în acest caz, trebuie să renunț la misiunea mea. Ugurlu este *singurul* om care m-ar fi putut ajuta să ajung la cei ce au comandat asasinarea *Papei* și, evident nu va scoate niciun cuvânt, decât în schimbul asigurării vieții lui.

— Știu, recunoscu americanul, dar acest om este un criminal, deci noi nu-l putem ajuta..

Resemnat, Malko îl avertiză pe Thomas Ray:

— Voi transmite prietenei lui refuzul dumneavoastră. Nu știu însă cât de negative vor fi consecințele: ori va refuza orice contact, ori MIT îl va găsi și-l va lichida…

— Am înțeles, spuse Thomas Ray, dar decizia mă depășește.

Malko plecă de la Consulatul american, destul de decepționat. Elko Krisantem îl aștepta în față la *Pera Palace*, căci staționarea în fața Consulatului era interzisă.

El nu dorea să-i dezvăluie *imediat* lui Nilufer concluzia dată de Thomas Ray. Poate norocul îi va aduce o alternativă. Așa cum fusese prevăzut, o sună imediat.

— Sunt eu, spuse Malko. Sunteți liberă pentru a lua masa împreună?

— Da, răspunse tânăra femeie

Pulsul lui Malko simți ceva care însemna că ea avusese deja un contact cu Omer Ugurlu.

*

* *

Curtis Wood îi întinse lui Malko un exemplar din *Milliyet,* în care o fotografie era înconjurată cu roșu. Se distingeau două corpuri acoperite cu o pânză albă, aflate în mijlocul unui teren oarecare.

— Poliția a descoperit cele două cadavre, spuse americanul. Aparțin lui Bagsi și surorii lui, Mimoza... MIT nu „glumește" niciodată.

Malko o revăzu în gând pe Mimoza cum părăsea hotelul *Marmara.* Dacă ar fi însoțit-o, probabil că acum ea ar fi fost în viață, dar mai mult ca sigur el ar fi fost deconspirat în ochii celor de la MIT. Oricum, moartea acesteia îi lăsa un gust amar.

— N-am crezut niciodată că ei „glumesc", afirmă Malko. Aș dori însă să aflu cum ați proceda dumneavoastră pentru a-l scoate din Turcia pe Omer Ugurlu? Cunoașteți bine această țară.

— Există mai multe metode, spuse americanul. Cea mai simplă este prin Bulgaria. În plus, există și vapoare ce pleacă zilnic spre Odessa și s-ar putea încerca chiar prin coasta de sud a Greciei, numai că în acest sezon, stațiunile balneare sunt pustii. Oricum, frontierele sunt *extrem* de bine păzite. Fără pașaport, e aproape imposibil să ieși din Turcia, doar dacă te ascunzi într-un camion sau un cargo, fapt pentru care ai nevoie de complici. Eu cred că Omer Ugurlu nu va accepta să-și pună viața în mâinile unor necunoscuți.

Toate aceste dezvăluiri îi întăreau convingerea lui Malko. Fără cooperarea C.I.A., îi era imposibil să facă „târgul" cu Omer Ugurlu. Din păcate, lucrurile se precipitau: dacă Nilufer acceptase invitația sa, însemna că după codul stabilit între ei doi, ea avea noutăți.

*

* *

Nilufer Bostani trecu prin mulțimea ce aștepta în fața barului *Tekin,* braseria cea mai în vogă din cartierul Levent. Sculpturală, ea era îmbrăcată într-un taior negru, pus peste o bluză verde brodată, asortată cu pandantivele puse la urechi. La trecerea ei, conversațiile se opreau, celelalte femei scoțându-și ghearele la bărbații lor care salivau. Mai trebuie spus că, împreună cu coama sa blondă, picioarele lungi în ciorapi negri și gura sa voluptoasă, ea făcea nota discordantă față de cei prezenți. Malko, însoțit de Elko Krisantem, o găsi, dar ea nu scoase un cuvânt, vădit jenată de prezența turcului. După ce se așezară la o masă, ea își scoase ochelarii negri, iar Malko îi văzu ochii încercănați și fața trasă. Nilufer își aprinse o țigară și spuse:

— N-am închis ochii toată noaptea. M-am sculat de zece ori, crezând că aud zgomote. Mi-e frică.

— Într-adevăr, sunteți în pericol…

— Și da, și nu. Omer a fost întotdeauna atât de puternic.. După ce am primit scrisoarea lui și după tot ce mi-ați spus dumneavoastră, portarul m-a avertizat că în jurul clădirii în care locuiesc se învârt tot felul de oameni care se fofilează și în parcare. Eu nu mai îndrăznesc nici să mă urc în mașina mea, de teamă ca în ea să nu se găsească vreo capcană.

Femeia părea sinceră. Malko se așezase lângă ușă, cu Beretta discret plasată sub centură. Pentru a-i ridica moralul, ei comandară o sticlă de șampanie roze, Taittinger Comtes, 1995. Ea bău cu sete două cupe, una după alta Malko o simțea încordată, precum o coardă de vioară. Pe sub masă, picioarele lor se frecau.

— Mă veți proteja? întrebă ea brusc.

— Dacă prietenul dumneavoastră Ugurlu acceptă oferta mea, cred că vă va lua cu el. În așteptare, vă voi explica ce trebuie să facă. L-ați contactat?

— Nu. Doream să vă întâlnesc și să discutăm. De altfel, toată ziua mi-a fost teamă. Doream să plec, dar nu puteam să-l abandonez. Îl cunosc de peste douăzeci de ani.

— Înțeleg, spuse Malko, ușurat de faptul că obținuse o amânare. Am însă o întrebare: Omer Ugurlu are într-adevăr nevoie de mine pentru obținerea unui pașaport? Dumneavoastră nu-l puteți ajuta?

— Nu, mai ales după ce am citit scrisoarea lui. Yilderim Gulta, cel care „furnizează" pașapoarte se află în această funcție tot de douăzeci de ani. După Nevsehir; el a fost ales în regiunea Istanbul. Lui i s-a adresat Omer, în legătură cu cei doi oameni trimiși în America. Problema e că acesta lucrează numai când primește „undă verde" de la MIT, chiar dacă acum este șef.

— Nu cred că are un venit prea mare, remarcă Malko. Contra unei sume consistente de bani nu ne poate emite un pașaport, fără a raporta acest fapt la MIT?

Nilufer ridică din umeri.

— Nu știu. În orice caz, eu nu mă pot duce să-l văd. Va bănui imediat.

Femeia părea total descumpănită, de-abia atingându-se de mâncare, golindu-și neîntrerupt paharul cu șampanie.

— Știți unde locuiește? întrebă Malko.

— Bineînțeles, la Bülbül, în spatele pieței *Taksim*. Vă pot da adresa lui exactă.

Ea lăsă furculița și privi de jur-împrejur

— Am impresia că suntem sub observație, șopti Nilufer. Hai să plecăm.

Malko plăti și ei se întoarseră la Mercedes. Ajunși în față la Akmerkez, ea se întoarse spre el.

— Veniți cu mine, vă voi da adresa.

Portarul îi urmări cu o privire curioasă: probabil era pentru prima oară când o vedea însoțită de altcineva, decât amantul ei. Agenții MIT, observaseră probabil și ei. Ajunsa la ea, Nilufer îl introduse pe Malko în living și dispăru. După câteva clipe, reveni cu o hartă pe care i-o dădu.

— Iată adresa, spuse ea. I-am scris câteva rânduri, dar nu știu dacă va fi necesar să le folosiți.

Nilufer se îndreptă spre bar, scoase o sticlă de Otard XO bine frapată și își turnă un pahar, fără a-i oferi nimic lui Malko. După ce îl goli din două înghițituri, închise ochii, lăsând alcoolul să-și facă efectul, deschizându-și taiorul, ca și cum s-ar fi înăbușit. Malko o contempla perplex, spunându-și că la vârsta ei, de peste 40 de ani era încă magnifică. El se ridică.

— Eu plec.

Ea îi aruncă o privire arzătoare.

— Nu, nu vreau să rămân singură.

Nilufer fu cea care se duse spre el și își strivi gura de a lui, cu o respirație delicios parfumată în urma coniacului pe care-l băuse. De data asta când el îi deschise nasturii bluzei, ea nu se opuse, fremătând când îi simți mâinile pe sânii goi. El o dezbrăcă imediat, nelăsându-i decât ciorapii și pantofii. Femeia își folosea toată știința, ca pentru a se desfăta de plăcere. În locul alcoolului, îl conduse până în cameră și când el o pătrunse, se cabră pentru a-l primi mai bine. Îi oferea ceea ce avea mai bun: pe ea însăși. Nu aveau nevoie să-și vorbească. Imediat după ce fu satisfăcută, ea adormi.

Malko se ridică încet și se duse să-l cheme pe Elko. Cu ajutorul telefonului mobil, îl rugă să revină a doua zi dimineață.

După ce se culcă la loc, dormi câteva ore și apoi se trezi. Nilufer era întoarsă cu spatele, lungită pe o parte. El îi mângâie șoldul, coborând din ce în ce mai jos, iar ea suspină în somn. Încurajat, el se lipi de ea și, foarte repede, își recăpătă întreaga vigoare. Extrem de încet, pătrunse în pântecul ei, rămânând inițial aproape imobil. Nilufer fu cea care începu să se miște lent. Ea se lăsa posedată, precum o somnambulă. Malko se retrase, îi ridică șoldurile, forțând-o să îngenuncheze, apoi o pătrunse așa, cu crupa ridicată, oferită asemenea unei sclave. Când el fu satisfăcut, ea recăzu pe burtă și adormi la loc, având-l încă înfipt înlăuntrul ei. Malko aruncă o privire spre ceasul său fosforescent: era ora 8.30. Se ridică, făcu un duș și se îmbrăcă. Când strecură în buzunar adresa lui Yilderim Gulta, se întrebă brusc dacă nu începuse să depășească o mortală linie roșie, numai pentru ochii frumoși ai ademenitoarei Nilufer.

Capitolul XI

Malko reflectase toată ziua, examinând fiecare ipoteză. Nu putea să rămână la Istanbul prea mult timp, aventura sa „oficială” cu Nilufer. urmărită cu atenție de MIT, nejustificând un sejur prea îndelungat. Examinarea de către C.I.A. a dosarului colonelului Sultan Rezit îl putea face să mai câștige câteva zile. Dar după aceea, intra în zona roșie. Pe de altă parte, era convins că Nilufer nu-i spusese totul. Cu siguranță, ea avea un mijloc de a-l contacta pe Omer Ugurlu, imediat ce s-ar fi rezolvat problema pașaportului.

Niciodată C.I.A. n-ar fi trădat pe cineva. Deci, nu mai rămânea decât o posibilitate: să se arunce în gura lupului, încercând să ajungă la cineva, prin Yilderim Gulta, funcționarul ce acționa la ordinele MIT, dar fără ca acesta din urmă să afle. Altfel spus, cvadratura cercului, adică ceva imposibil. Totuși, dacă nu apela la această soluție, putea foarte bine să ia avionul înapoi. Nu avea decât un singur atu: banii. Gulta nu stătea probabil pe roze. Perspectiva de a câștiga o sumă foarte importantă putea să-i dea și imaginație și curaj. Malko aruncă o privire pe fereastra salonului, unde-și punea răbdarea la încercare în compania lui Elko Krisantem. Se lăsase noaptea, iar Yilderim Gulta trebuia să se fi întors acasă.

Malko reperase pe hartă strada Yokusu, mai în jos de *Marmara,* în cartierul Cihangir, o încrengătură de străduțe întortocheate, altădată locuite de greci și armeni, goniți în timpul conflictului cipriot, acum 25 de ani. Multe clădiri erau ruinate, altele locuite, dar neîntreținute de ani de zile. Plecară pe jos. Cu o oră mai devreme, părăsiseră hotelul *Marmara* cu mașina, reușind să scape de mai multe ori de urmăritori și parcând apoi Mercedesul într-un *otopark*. După zece minute de mers, ajunseră la un imobil cu trei etaje, al cărui parter era ocupat de o băcănie. Strada se numea Yokusu, iar numărul era 23. Malko intră primul pe scara întunecată, strâmtă și urât mirositoare. Yilderim Gulta locuia la ultimul etaj. Cealaltă față a imobilului dădea spre o grădină părăginită, mai la vale, dar cu o vedere superbă spre Cornul de Aur, ce putea fi zărit prin ferestrele fiecărui palier. O rază de lumină ieșea de sub ușa apartamentului de la etajul III. Nu exista sonerie, deci Malko bătu la ușă.

Câteva clipe mai târziu, ușa se deschise și apăru un bărbat solid, nebărbierit, cu niște urechi enorme, clăpăuge, cu o cămașă fără guler, de un alb dubios și care ronțăia un *simir*[30].

Acesta îi privi pe vizitatori, vizibil surprins. Probabil, nu primea multe vizite. Elko Krisantem îi vorbi în turcește și, îi arătă harta oferită de Nilufer. Funcționarul îi lăsă imediat să intre într-o mică

încăpere în dezordine, care servea în același timp și de bucătărie, și de sufragerie, și de salon. O masă, o canapea, ce fusese odată neagră iar acum era verde de jeg, două scaune, teancuri de cărți, reviste aruncate peste tot, fotografii cu fete goale, decupate din reviste și prinse cu pioneze pe pereți. La capătul unui mic culoar se zărea o cameră minusculă, cu o saltea pusă chiar pe podea. Salariile funcționarilor publici din Turcia permiteau doar cât să nu mori de foame.

Malko și Krisantem se instalară cu dezgust pe marginea canapelei jegoase, gonind trei pisici jigărite și furioase. Yilderim Gulta se duse să scoată dintr-un dulap o sticlă de rachiu și trei pahare ciobite.

După ce ciocniră, el rosti în sfârșit câteva cuvinte.

— Întreabă de scopul vizitei noastre, traduse Elko Krisantem.

— Explică-i.

Turcul începu să debiteze basmul cu zâne, stabilit cu Malko. El găsise de lucru în străinătate, dar nu reușea să obțină un pașaport din cauză că era catalogat de autorități drept un „element rău". Patronul lui – Malko – îi vorbise prietenei lui, Nilufer Bostani, care-l sfătuise să i se adreseze acestuia. Bineînțeles, era dispus să plătească o sumă importantă.

Bătrânul funcționar asculta, cu ochii întredeschiși sorbindu-și rachiul. Când Elko Krisantem termină, el se lansă într-un lung monolog, tradus din când în când.

— Pretinde că nu e posibil, spuse Elko. Îi mulțumește lui Nilufer Bostani că ne-a trimis la el, dar crede că ar fi mai bine să ies clandestin din țară... El cunoaște câteva filiere.

Vocea sa monotonă îl exaspera pe Malko gândindu-se că de acest bărbat solid, cu urechi clăpăuge, depindea misiunea sa... În orice caz, el părea că înghițise povestea.

— Insistă, îl sfătui Malko.

Să nu uităm că ne găsim în Orient. Nimeni aici nu spunea „da" imediat, fără a se dezonora. Elko reîncepu o nouă tiradă. Yilderim Gulta, cu pleoapele închise pe jumătate, semăna cu o iguană care aștepta să înghită o muscă, dar nu-și schimba părerea, întrebându-i doar noutăți despre tânăra femeie, pe un ton excesiv de umil, ce contrasta cu privirea lui.

— Nu vrea, concluzionă Elko Krisantem.

— Cât i-ai oferit?

— O mie de dolari. Probabil, el câștigă o sută pe lună..

— Oferă-i cinci mii.

Elko transmise mesajul. Yilderim Gulta nu mișcă. Își termină rachiul și se ridică. După multe temeneli, îi asigură de devotamentul lui neclintit. Cele trei pisici din spatele lui mieunau

amarnic. Probabil că le era foame. În momentul în care Malko își aprinse o țigară, el rosti o ultimă frază.

— Spune că va reflecta. Dar nu crede că va găsi o soluție, traduse Krisantem.

Malko răsuflă ușurat: de-abia acum începeau adevăratele tratative, dar el trebuia să le accelereze. Scoase din buzunar două bancnote de câte o sută de dolari și le puse pe masa joasă.

— Astea sunt pentru a-l ajuta să reflecteze. Îi spuse el lui Elko, care traduse imediat.

Yilderim Gulta aruncă o privire lacomă spre bancnote, dar avu tăria să nu le ia… Începând din nou să enumere obstacolele care făceau cererea lor atât de dificil de realizat.

— Pretinde că e imposibil pentru el să elibereze un pașaport, fără ordin de sus.

— Nu face nimic, oftă Malko. Lasă-l să reflecteze, dar fără dolari.

El recuperă bancnotele sub privirea dezolată a bătrânului funcționar. Când ajunseră deja la jumătatea etajului, acesta îi rechemă.

— Cunoaște pe cineva care a murit de curând, un vecin care avea pașaport pentru Mecca, traduse Elko. Poate că fiul acestuia ar accepta să-l vândă, dar cu siguranță va cere mulți bani.

În mod cert, posibilitatea de a câștiga 5.000 de dolari îi dădea idei…

Malko își ascunse satisfacția. În acest fel, Gulta nu va obține „undă verde” de la MIT.

— În momentul în care va avea pașaportul, întrebă Malko, cum vom proceda?

— E suficient să schimbăm fotografia, explică Gulta. Asta pot s-o fac chiar eu. Bărbatul care a murit de curând avea aproape aceeași talie ca a dumneavoastră.

— Când îi veți spune?

— Sunt necesare cel puțin două zile.

— Două zile, accentuă Malko. Niciuna mai mult! Vom reveni la aceeași oră.

De-abia acum. El lăsă pe masă cei 1.000 de dolari.

*

* *

Imediat ce rămase singur, Yilderim Gulta își hrăni pisicile, mai generos ca de obicei, apoi își termină *simir*-ul și se instală pe canapeaua veche pentru a reflecta, privind spre bancnotele de câte o sută de dolari, rămase pe masă. Încă nu-i venea să-și creadă ochilor. De fiecare dată când aducea un serviciu celor de la MIT, primea niște sume ridicole. Brusc, întrevedea un viitor radios: pur și simplu, putea cumpăra chiar și băcănia de la parter. Pe lângă pensia

lui, asta i-ar permite să trăiască zile fericite, fără să se întoarcă la Nevsehir. Ar practica arta *keyil*[31] până la sfârșitul vieții. Cinci mii de dolari echivalau cu peste trei miliarde de lire. Era o sumă colosală.

Își turnă puțin rachiu, căznindu-se să privească perspectivele, sau mai degrabă problemele. Acest pașaport nu era destinat vizitatorului său turc, ci aproape sigur lui Omer Ugurlu. Fusese prevenit de MIT că cineva va risca să i se adreseze lui. Dacă nu va spune nimic și dacă vizitatorii lui au fost urmăriți, o apucase pe un drum extrem de greșit... Va fi foarte dificil să mulțumești pe toată lumea și să nu ai necazuri. Reflectă îndelung, cu pisicile ghemuite lângă el, sătule și fericite. Mai târziu, spre seară, găsise o soluție care îi permitea, nu numai să câștige cinci mii de dolari sau mai mult, ci chiar să-și ofere o adevărată mică distracție.

Condiția era să nu facă nici cea mai mică greșeală.

*

* *

Colonelul Zeynel Sokik își bea laptele. Din clipa în care Omer Ugurlu dispăruse, el îi mobilizase pe toți informatorii săi. Începuse cu cel mai apropiat, Yilderim Gulta, căruia transfugii i se adresau, chiar dacă știau că acesta lucrează pentru MIT în Turcia. *Nimeni* nu lucra 100% doar pentru o singură persoană. În schimbul dolarilor, puteai obține câte puțin din toate locurile. Omer Ugurlu era la limită: el ar fi riscat orice.

Bătrânul funcționar îi telefonase lui Sokik pe linia directă ce se afla în biroul său, povestindu-i despre vizita pe care o primise și cerându-i instrucțiuni. Bineînțeles, colonelul îl încurajase să colaboreze și chiar să le propună un „adevărat-fals” pașaport. Colonelul îi dăduse lui Gulta 20 de milioane de lire, drept recompensă pentru denunțul său.

De acum înainte, el nu mai avea nimic altceva de făcut decât să-l aștepte pe Omer Ugurlu să apară și să se arunce în gura lupului. Își spuse că va fi amuzant să-l oprească în ultimul moment, la frontieră, exact în clipa în care acesta credea că a scăpat... Din păcate, nu se ajunsese încă la acest moment! Pe parcurs, trebuiau puse capcane.

*

* *

Omer Ugurlu se învârtea ca în cușcă, în cabina strâmtă din care nu se vedeau decât apele cenușii ale Bosforului. Nu primise nicio veste de la Nilufer de parcă scrisoarea lui nici n-ar fi ajuns! De mai multe ori, el riscase și ieșise din ascunzătoare pentru a telefona celui al cărui număr de telefon îl scrisese în mesaj. Acesta era un bătrân anticar din marele bazar care îi datora mult. Pentru a-și

calma puțin neliniștea, își turnă un pahar mare cu rachiu pe care îl bău dintr-o înghițitură.

Omer se decise să repete gestul cu florile și cu scrisoarea: era singurul mijloc de a încerca să grăbească lucrurile. O ipoteză oribilă îi trecu prin gând: dacă Nilufer fusese deja lichidată? El nu citise ziarele, urmărind doar știrile de la televizor, numai că acestea nu comentau subiectele majore. Nilufer ar fi putut chiar să părăsească țara. Singurul mod de a-și risipi aceste incertitudini ar fi fost să-i audă vocea. Omer scrise câteva cuvinte, dându-i o întâlnire telefonică, la prietenul lui de la bazar. Ea trebuia să-l sune dintr-o cabină telefonică.

După ce își puse mantoul și-și ascunse pistoletul în buzunar el se aventură pe pod. Trecând peste pasarelă și sărind pe chei.

*

* *

Inima lui Nilufer Bostani bătea în ritmul sunetului pe care ea îl auzea provenind de la telefon. În sfârșit, ea ridică receptorul și spuse imediat:

— Eu sunt.

Ugurlu îi recunoscu vocea. Fără a ezita, el spuse calm:

— Nu închide.

El nu-și spusese nici numele și nici altceva. După câteva secunde, vocea răgușită a lui, o făcu pe Nilufer să tremure din cap până-n picioare.

— M-ai lăsat baltă! spuse el, vag amenințător.

— Deloc, protestă ea, dar este foarte, foarte dificil. Aștept un răspuns. Eu...

— Fără nume! îi ordonă Omer Ugurlu.

Acesta era atât de fericit să-i audă vocea lui Nilufer, încât toată supărarea lui se evaporă.

— În două sau trei zile, voi ști ceva sigur. Până atunci, te implor, nu mai risca.

— Ai legături bune?

— Da.

Ea tăcu. Nu mai avea nimic de adăugat.

— Totul se va aranja, promise Nilufer înainte de a închide.

Femeia se întoarse în salon, unde o aștepta Fatima. Ea își aprinse o țigară și o întrebă pe aceasta:

— Poți să-mi faci un serviciu?

*

* *

Malko împreună cu Elko Krisantem urcară în liniște scările ce duceau spre Yilderim Gulta. Trecuseră două zile de la prima lor vizită. Malko avea stomacul făcut ghem, în clipa în care bătu la ușa

bătrânului funcționar. Acesta deschise imediat, îi salută cu smerenie, îi instală pe bătrâna canapea, după ce alungase pisicile și începu o conversație în limba turcă cu Elko Krisantem.

După cinci minute, Malko îi întrerupse.

— Ce spune?

— Vorbește de politică...

Bătrânul mângâia una dintre pisici. Malko își spuse că urechile sale erau într-adevăr foarte mari.

— Are pașaportul?

El înțelese răspunsul: *„Evet”*.

— Să-l arate.

Bătrânul scoase un pașaport uzat dintr-un teanc de dosare și i-l întinse lui Malko care îl deschise. Era pe numele lui Mahmut Inan, născut pe 23 octombrie 1939 la Izmir, de un metru și șaptezeci, cu ochii negri. Fotografia reprezenta un mustăcios și era suficient să fie schimbată. El îi restitui pașaportul.

— Nimeni nu știe? întrebă el.

— Nimeni, afirmă Elko Krisantem după câteva fraze scoase cu bătrânul.

— Perfect, aprobă Malko. Trebuie numai să schimbăm fotografia.

În acest moment, el își încrucișă privirea cu bătrânul funcționar, dându-și seama că acesta înțelesese cuvântul „fotografie”. În acel moment, Malko realiză că de fapt era o capcană. Pe pașaport nu era fotografia lui Krisantem, ci aceea a lui Omer Ugurlu.

Chiar înainte ca Malko să deschidă gura, Yilderim Gulta începu să vorbească. Elko traducea, pe măsură ce acesta vorbea.

— Spune că de la început a ghicit că pașaportul era destinat lui Omer Ugurlu. Acest lucru îl lasă indiferent, din moment ce el încasează cei 5.000 de dolari. Nimeni nu va afla.

Malko schimbă o privire cu Elko Krisantem. Nu mai puteau da înapoi. Bătrânul funcționar îi avea la mână, dar interesul lui era să nu-i trădeze. Proverbul care zicea că în Turcia „totul e dificil, dar nimic nu e imposibil” se adeverea.

— Spune-i că-i vei aduce fotografia foarte curând.

Elko traduse cele spuse, ca și răspunsul neașteptat al lui Yilderim Gulta.

— Dorește ca Nilufer Bostani să-i remită fotografia, ea însăși, mâine spre sfârșitul zilei, la hotelul *Marmara,* la piscină.

— De ce?

Yilderim Gulta zâmbi, mormăind câteva cuvinte de neînțeles.

— Dorește să-i vorbească.

Malko îl privi cu atenție pe bătrân. Ce se ascundea sub această pretenție ciudată? Avea intenția să-l scurtcircuiteze? De ce? În orice caz, părea foarte decis în realizarea capriciului său.

— Foarte bine, concluzionă Malko. Îi voi transmite lui Nilufer Bostani, dar pașaportul trebuie să ni-l dea nouă, nu ei.

După o conversație îndelungată în turcește între Gulta și Krisantem, ultimul rezumă:

— Dacă ea refuză să vină, el nu va vinde pașaportul. Se jură că ni-l va da nouă, aici. Poimâine, la aceeași oră, dacă-l ajută Dumnezeu.

Ciudat misticism. Nu le mai rămânea decât să se roage. De data asta, înainte de a pleca, bătrânul funcționar îi luă mâna lui Malko între ale sale și o sărută… Era dezgustător.

Ieșind din imobil, se despărțiră pentru a nu se întoarce împreună la *Marmara*. Nu-i mai rămânea decât să o prevină pe Nilufer. O sună pe mobil, luând un ton vesel.

— Vreți să cinăm împreună?

*

* *

Nilufer Bostani nu-și disimula spaima.

— Pentru ce dorește să mă vadă? Și de ce la piscina de la *Marmara?* întrebă ea.

Malko o întâlni la *Papermoon,* restaurantul la modă, situat la parterul localului *Akmerkez*. Îmbrăcată cu o rochie gri, foarte simplă, nemachiată, avea părul strâns într-un coc. Ea nici nu se atinse de peștele la grătar.

— Nu știu de ce vrea să vă întâlnească, mărturisi Malko. În privința piscinei de la *Marmara,* cred că e un loc discret. Poate îi e frică și vrea să aibă niște garanții din partea dumneavoastră. Dacă mâine îi veți da o fotografie, noi vom obține pașaportul poimâine, iar MIT nu va ști nimic.

— Bine, o să mă duc, hotărî Nilufer. Sper să nu fie o capcană.

— Sper și eu, spuse Malko. După asta, nu va rămâne decât ca el să părăsească Istanbulul.

— *Inch'Allah,* spuse tânăra femeie, pe un ton fatalist. Veniți tot aici, mâine seară. Vă voi spune ce s-a întâmplat.

Malko preferă să nu abordeze subiectul cel mai delicat: schimbul acestui pașaport, contra informației de care el avea nevoie. Era suficient pentru o singură zi.

*

* *

O funcționară zâmbitoare o întâmpină pe Nilufer, la mezaninul hotelului *Marmara,* acolo unde se găsea Health Club și o îndrumă spre o cabină unde se putea dezbrăca, întinzându-i un halat și un burete. În timpul ramadanului, la piscină era puțină lume. Nilufer lăsă cutia cu dulciuri cumpărată de la Isticlal Caddesi, interzicându-și să o atingă. În perioadele tensionate ea avea tendința să se

îndoape cu dulciuri.

Își îmbrăcă un maieu negru și se înveli cu halatul. Particularitatea acestei piscine provenea din mulțimea amestecată de oameni. Bărbați și femei se distrau împreună, în diferitele piscine cu valuri.

În Anatolia, hotelul ar fi fost ars, dar Istanbulul se dorea mai european decât chiar europenii înșiși. Nilufer intră în sala mare, care era pavată cu carouri de faianță. În piscină nu era nimeni. Un sportiv singuratic se obosea pe o bicicletă, în sala de sport. Ea îl zări pe Yilderim Gulta, așezat într-un jacuzi, cu capul aplecat.

Ea se îndreptă în direcția lui, iar zgomotul tocurilor ei pe faianță, atrase atenția bătrânului. El se ridică, învelindu-și partea de jos a trupului cu un prosop și se înclină umil în fața ei.

Nilufer își spuse că gol, era probabil și mai respingător decât îmbrăcat, având urechile gigantice, pielea de un alb bolnăvicios, acoperită cu păr cărunt și o burtă enormă.

— *Salam aleykoum!* spuse el cu o voce tremurătoare.

— *Aleykoum salam!* răspunse mașinal Nilufer.

Ea se așeză în fața lui, în jacuzi, abandonându-se jetului de apă caldă care-i mângâia spatele și închizând ochii de plăcere. Când îi redeschise, după câteva clipe, Yilderim Gulta o privea, cu limba scoasă. El își dăduse jos prosopul, descoperindu-și astfel sexul enorm, care pendula trist între coapsele lui groase.

Femeii i se făcu pielea ca de găină.

*

* *

Nilufer era cât pe-aci să sară din piscină, dar se răzgândi, mulțumindu-se să-și întoarcă privirea de la abominabilul spectacol. Înfiorată pe dinăuntru, știa totuși că Gulta nu era un bolnav mental. Dacă se comporta ca atare, însemna că se gândea că o poate avea, ceea ce era un semn rău pentru ea... Nilufer se forță să zâmbească, prefăcându-se că nu a observat nimic.

— Ați dorit să mă vedeți, Gulta *bei?* întrebă ea.

El înălță capul.

— Da! Am primit o vizită ciudată. Niște tipi mi-au spus că vin din partea dumneavoastră și mi-au cerut un lucru aproape imposibil.

Tânăra femeie confirmă.

— Dar așa și era! Veneau din partea mea. Pentru dumneavoastră, Gulta *bey,* anumite lucruri sunt mult mai ușoare decât pentru muritorii de rând… Știu că vă place să-i ajutați pe alții.

— Desigur, mormăi funcționarul de la pașapoarte, dar puterea mea e foarte modestă. Ceea ce mi s-a cerut este extrem de periculos, iar eu sunt un bătrân bolnav.

Nilufer se întreba unde dorea să ajungă acesta. După cele ce-i spusese Malko, chestiunea banilor era reglată.

Atitudinea lui era ciudată.

— Ei v-au promis o sumă de bani extrem de mare, sublinie ea.

Yilderim Gulta suspină, privindu-și enormul său sex prăpădit, care atârna ca o banană prost decongelată.

— Oh, banii nu sunt totul! Eu nu am multe ocazii să-i cheltuiesc… așa că, în final, nu cred că voi putea face ceea ce îmi cer ei. Pentru asta am dorit să vă văd.

Cu ochii în jos, el mormăia. Când înălță capul, ea surprinse o lucire malițioasă în pupilele lui negre. Acum, privirea bătrânului era fixată pe trupul ei, cu o expresie tulbure și lacomă. Semăna cu un vultur bătrân, care-și adulmeca prada.

— Dar ați fost de acord, spuse nerăbdătoare Nilufer.

— Dacă se află că am făcut așa ceva, voi fi omorât.

— Nu vor afla zise ea ferm. Veți câștiga mulți bani precum și recunoștința lui Ugurlu *bey*.

Yilderim Gulta nu răspunse. Urechile sale monstruoase o fascinau pe Nilufer. El își scărpină una și ieși din jacuzi.

— E prea periculos! repetă el. Am dorit să v-o spun personal. Când se ridică, sexul său păru și mai mare. Mașinal, el puse mâna, rotindu-l între degetele sale groase. Imediat, privirea i se fixă pe trupul femeii, zâmbindu-i ca un copil cuminte. Nilufer fu bucuroasă că nu avea la îndemână un târnăcop: i l-ar fi plantat drept în ochi. Hotărârea ei fu însă instantanee: se ridică la rândul ei, îndepărtă degetele groase ale bătrânului și puse mâna ei lungă cu unghii roșii, direct pe sexul lui.

— Ai un sex foarte mare, spuse ea, cu o voce calmă. Poate deveni și mai mare?

Luat din scurt, Yilderim Gulta se bâlbâi. Hotărâtă, Nilufer trase pielea, descoperind o glandă roșiatică, ca un măr mic. Ea începu să-l masturbeze. Sexul lui rămase însă tot moale în mâna ei. Dar își dublă volumul. Ea nu văzuse niciodată un sex de o asemenea mărime. Gulta gemu:

— Am fost blestemat din naștere! Toată viața mea, femeile m-au respins din această cauză.

— Nu este un blestem! îl încurajă Nilufer, cu voce calmă. Așază-te.

El o ascultă. Ea se plasă în fața lui, îngenunchind și având apa până la talie, iar spatele masat de jetul puternic. Privind membrul gros ce se afla în mâinile ei, observă că este curat. Trebuia să termine cât mai repede această întâmplare, dominându-și repulsia. După ce își scosese maioul, ea începu să-i maseze sexul între sâni. La fiecare mișcare, femeia îi lua sexul în gură, strângându-l între

maxilare. Gulta gâfâia și tremura din tot corpul.

Nilufer avea impresia că se dedublase.

O parte din ea simțea un dezgust visceral în fața acestui bătrân căruia dorea să-i provoace plăcere și care o privea cu poftă, fără însă a o fi atins. În același timp, contactul cu acest membru enorm care se mărea între sânii ei și parțial, în gură, trezea în ea un sentiment de murdărie, de scârbă și de ură. Ea coborî ochii.

Ceea ce fusese înainte un membru ce atârna și pendula, se transformase acum în ceva masiv, aproape monstruos. Numai ea provocase acest miracol...

Bătrânul respira precum o focă. Brusc el juisă și murmură. „Mulțumesc, Doamne”!

Nilufer începu să răsufle normal, apoi își puse maioul, simțind că va leșina. Ceea ce făcuse era ceva atroce, chiar abominabil.

Yilderim Gulta părea stupefiat. Ea se aplecă spre urechea lui și îi șopti:

— Acest transport ne trebuie rapid. Dacă nu o vei face, te voi omorî cu mâinile mele. Iată fotografiile.

*

* *

Yilderim Gulta ajunsese la el acasă, când auzi bătăi în ușă. Un necunoscut îi arătă rapid o legitimație cu dungă roșie, de la MIT. Odată intrat, el scoase din buzunar un plic maro sigilat și îl puse pe masă.

— Iată documentul pe care îl vei remite celor care ți l-au cerut, spuse acesta.

După ce plecă, Gulta deschise plicul. Acesta conținea un pașaport pe numele Mehmet Eymur, născut pe 5.01.1941, la Istanbul. Semnalmentele corespundeau celor a lui Omer Ugurlu. Nu lipsea decât fotografia. Cu un asemenea document, era ușor ca la frontieră să fie oprit purtătorul lui. După ce îl puse pe o etajeră, el se întrebă dacă n-ar putea câștiga pe toate planurile: să facă deci pe plac celor de la MIT, să încaseze cei 5.000 de dolari și să aibă recunoștința lui Nilufer, a cărei gură o simțea încă.

Capitolul XII

— S-a aranjat, îi spuse Nilufer lui Malko, chiar înainte ca acesta să-și scoată paltonul. Acum are fotografia și mâine trebuie să vă dea pașaportul, dumneavoastră sau șoferului. Bineînțeles că va trebui să plătiți pe loc!

Malko o urmă în living. Ziua se scursese încet, dominată de o anxietate difuză. Conștiincios, îi făcuse o vizită colonelului Sokik pentru a-i mulțumi că îi trimisese dosarul și pentru permisiunea de a-l întâlni în weekend. Întâmplător, îi vorbise de Nilufer, lăsându-l să înțeleagă că aventura lor continua și încheiase cu o glumă:

— Trăiesc o aventură agreabilă, vremea e minunată și nu voi părăsi Istanbulul decât atunci când cerul se va înnora.

Zeynel Sokik îl încurajase călduros. În pofida cordialității: acestuia, Malko era îngrijorat. I se părea imposibil ca MIT să fi cedat. Ori Omer Ugurlu era mort, ori plecase din țară, ori Serviciile turce îl pândeau din umbră. Dacă Ugurlu nu s-ar mai fi aflat în Turcia, Nilufer l-ar fi urmat. Deci, nu mai rămâneau decât două ipoteze, dintre care una era îngrijorătoare.

Malko o studia pe Nilufer. În mod normal, ea ar fi trebuit să sară în sus de bucurie. Cu toate acestea femeia nu părea a fi în apele ei, iar privirea o ocolea pe a lui. Ea scoase din bar o sticlă de votcă și una de Otard, umplând două pahare și golindu-l pe al ei aproape dintr-o înghițitură. Apoi, ca și cum ar fi fost singură, începu să răsfoiască catalogul lui Claude Dalle, îndoind colțurile paginilor care o interesau. Malko era la fel de tensionat: numărătoarea inversă începuse.

— În momentul în care veți avea pașaportul întrebă el, cum vă gândiți să-l folosiți? Cu siguranță, MIT continuă să vă supravegheze.

El era chiar pe cale să se întrebe dacă MIT nu aștepta pur și simplu, ca Omer Ugurlu să iasă din ascunzătoare, pentru a-l prinde în cursă.

— Am posibilitatea să-l întâlnesc, spuse ea, lăsând catalogul. Prefer să nu v-o spun. Voi avea nevoie de dumneavoastră pentru un singur lucru: să fiu sigură că nu voi fi urmărită. E posibil?

— Bineînțeles, confirmă Malko. Ce intenționați să faceți după aceea?

— S-o șterg spre Bulgaria pe autostradă, până la Edirnee, cu 160 de km pe oră. După asta urmează ruta obișnuită, cam vreo douăzeci de kilometri, drum pe care se află foarte puține puncte de control. Cu pașapoartele în regulă, n-ar trebui să apară probleme.

— În afară de unul, relevă Malko.

— Care?

— Știți bine că nu voi remite acest pașaport și că nu voi colabora

la plecarea dumneavoastră, decât în schimbul informației pe care v-am cerut-o: numele persoanei care, la Sofia, în 1981, i-a cerut lui Omer Ugurlu să-l asasineze pe Papa Ioan-Paul al II-lea.

Ea îi aruncă o privire rece.

— Dar dacă ne denunțați la MIT imediat după mărturisire? Prefer să vă dau această informație atunci când ne vom afla într-un loc sigur.

— Nici nu poate fi vorba despre așa ceva, replică Malko, cu calm. Eu nu vă voi denunța.

Nilufer își termină coniacul dintr-o înghițitură, schițând un zâmbet crispat către Malko.

— Am să-i vorbesc lui Omer despre asta. Vom decide mâine, când vom avea pașaportul. Veniți să mă însoțiți la cină, ca de obicei. În seara asta sunt foarte obosită. Vă supărați pe mine dacă mă duc să mă odihnesc?

El nu insistă. În mai puțin de două zile va ști dacă a reușit sau a eșuat, fără niciun ajutor de la C.I.A.

*

* *

Începea încă o zi interminabilă. Pentru a se distra Malko vizitase muzeul Topkapi, apoi îi făcuse o vizită lui John Burke la Consulatul american pentru a-l ruga să transmită un simplu mesaj către Langley: tratativele continuau.

Acum îl aștepta pe Elko Krisantem. Turcul plecase după amiază, pentru a avea timp să scape de eventualii urmăritori. Malko avea încredere în el: la Istanbul, era la el acasă. Noaptea se lăsase și el privea luminile din piața Taksim, circulația dementă a autobuzelor, tramvaielor și taxiurilor. Era ca un furnicar. În fine, auzi soneria. În prag se afla chiar Elko Krisantem. Zâmbitor, fără a scoate un cuvânt, îi întinse lui Malko pașaportul roșu.

— L-am verificat, spuse el. Totul e în ordine. I-am dat și cei 4.000 de dolari.

Malko examină documentul, care avea o fotografie ce semăna cu figura lui Omer Ugurlu. Nu se vedeau decât ochii înfundați, mici și vioi, precum și osul solid al nasului masiv. Mafiotul avea un cap potrivit cu sarcina sa. El examină pagina următoare: pașaportul uzat fusese reînnoit cu o viză pe trei ani. Toate timbrele și ștampilele se aflau la locul lor. Yilderim Gulta își câștigase pe merit cei 5.000 de dolari. Malko strecură pașaportul în buzunar și-i spuse lui Krisantem:

— Mergem la *Akmerkez*.

*

* *

Nilufer Bostani părea refăcută. Machiată, parfumată, cu părul ei

lung, blond, căzându-i în cascade pe umeri, îmbrăcată cu o bluză de mătase groasă, verde și cu o fustă neagră, foarte scurtă, care-i punea în valoare picioarele lungi, era o apariție de vis. Chiar înainte de a-l saluta, ea întrebă cu voce răgușită:

— Îl aveți?

— Da, răspunse Malko.

— Veniți.

El o urmă în living, unde o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne, încă nedeschisă, aștepta într-o frapieră de cristal. Nilufer se așeză, își încrucișă picioarele, și zise:

— Arătați-mi-l.

El i-l întinse și ea îl frunzări îndelung, înainte de a-l pune pe masă, între ei.

— Deschideți această sticlă, îl rugă ea. Evenimentul trebuie sărbătorit.

Malko se execută și umplu două cupe. Ciocniră, apoi ea își aprinse o țigară cu bricheta sa Zippo.

— Evreii au o vorbă: „La anul, la Ierusalim", spuse ea. Eu sper doar: „Mâine, la Sofia". Mi-e frică. Totul pare prea calm.

Era exact ceea ce gândea și Malko. Brusc, el avu o idee abominabilă. În continuare nu existau decât două ipoteze: ori turcii renunțaseră, ori știau ce se pregătea și așteptau, siguri de lovitura lor. Din păcate, el nu avea să afle răspunsul decât mai târziu.

— Ați vorbit cu Omer Ugurlu? întrebă el.

— Da. Vă mulțumește pentru tot ce ați făcut ca să-l ajutați. Imediat ce se va afla la Sofia, vă va prezenta omului pe care-l căutați.

— Foarte bine, aprobă Malko. Dar...

Nilufer îl întrerupse și spuse cu o voce neutră:

— Se numește Dragan Katsamanski. Era maior al Primului Directorat al D.S.[32], detașat la Kintex[33]. El fusese însărcinat cu transportul încărcăturilor cu arme în străinătate, cu ajutorul camioanelor care traversau Turcia, protejate de prietenii lui Omer.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Nici Omer nu știe. Noi nu ne-am mai întors niciodată în Bulgaria. Kintex nu mai există, iar acolo nu se mai fac afaceri…

— Dar e sigur că el a cerut să fie asasinat Papa?

— Chiar el.

— Îl cunoașteți?

— Nu. Omer își rezolva afacerile de unul singur. Eu nu am fost la Sofia decât de două sau de trei ori și rămâneam la *Vitoșa*. La Sofia, o femeie nu prea are cu ce se ocupa, dar numai acolo Omer îl putea întâlni. Sunteți mulțumit?

— Aș fi preferat mai multe detalii, mărturisi Malko. Sper că-mi

spuneți adevărul.

— Omer nu minte. Veți vedea când ne vom afla la Sofia.

— Foarte bine, afirmă el. Acest pașaport este acum al dumneavoastră. Sunteți mulțumită?

Ea îi adresă o privire mai mult tristă.

— Voi fi mulțumită când totul se va termina. Am dubii și mi-e frică.

Nici Malko nu era prea liniștit. Nimic nu garanta că Omer Ugurlu spunea adevărul. Chiar dacă ar fi fost așa, s-ar fi angajat el în căutarea unui om. După 20 de ani? Acel om putea fi mort, dispărut sau senil. Dacă-l regăsea pe Dragan Katsamanski de-abia atunci începea adevărata investigație: să-l facă să vorbească.

Dacă Omer Ugurlu își bătea joc de el, Malko nu numai că-și risca pielea, dar pierdea și cei 5.000 de dolari.

— Unde vreți să cinăm? întrebă el.

— Nu mi-e foame, spuse Nilufer. Sunt prea neliniștită. Mâine ziua va fi lungă.

Terminară sticla de șampanie, aproape fără să-și vorbească. Lăsându-și cupa goală, Nilufer oftă după ce aruncă o privire de jur-împrejur:

— Mă întristează faptul că părăsesc acest apartament. Eu am ales toate mobilele de la Claude Dalle, de la Paris, după gustul meu.

*

* *

Omer Ugurlu se pregătea să petreacă o noapte albă. Acum, știindu-și fuga iminentă, clădea deja castele de nisip în Spania. Imediat ce va ajunge la Sofia, va transfera în Elveția cei o sută de mii de dolari și va face planuri de viitor. MIT avea brațe lungi, așa că se gândea serios să colaboreze cu americanii. Doar ei puteau să-i asigure o reală protecție.

Totuși, trebuia ca mai întâi să părăsească Istanbulul.

Începând de la ora 8 dimineața, o aștepta pe Nilufer la stația de autobuz Etiler, pe Ciragan Caddesi. Acolo era un punct în care era mereu aglomerație, încă de dimineață. Nimeni nu-l putea remarca.

Omer simțea ceva bizar: parcă nu mai avea chef să părăsească acest loc pe care chiar el îl blestemase, unde fusese deprimat, dar unde se simțea în siguranță. Senzația era asemănătoare oamenilor cărora le era frică să iasă din închisoare. Era chiar pregătit să-și petreacă iarna aici… Trebui să-și revizuiască părerile și sentimentele, concentrându-se asupra viitorului, pentru a se smulge din această toropeală mortală.

Începu să se gândească la Bulgaria. Acum el nu mai cunoștea prea multă lume la Sofia. Poate că, vechiul său prieten Dragan, mai era în viață. Își aminti de epoca nebună a „filierei bulgare”. Fusese

începutul norocului său.

Toate astea i se păreau acum destul de departe… În ochii lui, uciderea Papei fusese un contract ca oricare altul, doar puțin mai complex. Fiecare își îndeplinea sarcina, cu excepția imbecilului de Ali Agsa, care o ratase. De altfel, el nu fusese plătit… Omer Ugurlu primise reproșurile lui Dragan, dar acesta nu mai discutase cu el niciodată asupra acestui subiect. Omer știa bine că ofițerul bulgar nu era veritabilul „sponsor" al acestei „comenzi", dar nu-i păsa. El era obișnuit cu „sponsori" discreți. Nici MIT nu revendicase vreodată uciderea lui Abdi Ipecki. El fusese mirat de excesul lor de virtute, când acest gunoi de Agsa începuse să o scalde. Ce riscau ei datorită faptului că rataseră atentatul împotriva Papei?

Din contră, deveneau extrem de virtuoși. Asta nu mai era Turcia pe care el o iubea.

În ochii lui, Europa își bătea joc de Turcia, poziționându-se mai degrabă de partea MHP. Omer privi sticla de rachiu din fața lui, al cărui nivel scăzuse considerabil. Nu era cazul să o ia cu el, deci goli restul conținutului și îl bău dintr-o înghițitură. Chiar și fără gheață, era un bun tranchilizant.

*

* *

După „*Jftar party*", Zeynel Sokik revenise la birou, pentru a verifica că totul se petrece după planurile sale. Numărul pașaportului remis de Yilderim Gulta fusese comunicat către toate posturile de frontieră, aeroporturi și frontiere terestre. În același timp fusese difuzat numărul mașinii lui Nilufer Bostani. De la ora 7 dimineața, el se afla în biroul său. Totuși, ceva îl intriga: cum putuse cădea în capcană un om atât de prevăzător cum era Omer Ugurlu? Acesta știa că *toate* așa-zisele „adevărat-fals" pașapoarte erau eliberate numai cu acordul MIT. Bineînțeles, el îi recomandase lui Gulta să pretindă că făcea acest lucru fără a-i încunoștința pe șefii lui. Totuși… Probabil că mafiotul ajunsese la limită.

Pe de-o parte asta îl plictisea, deoarece nu prea dorea să-l atace pe Omer Ugurlu care servise întotdeauna Turcia. Din păcate, era mai importantă rațiunea, iar Zeynel Sokik era un om devotat.

Tulburat, se hotărî totuși să se ducă la Yilderim Gulta. La această oră, era cu siguranță acasă. Când îl văzu, Gulta tresări, ca și cum l-ar fi văzut pe dracul gol, fapt ce-i trezi bănuieli lui Sokik…

— Îmi oferi un pahar cu rachiu? întrebă el.

— Desigur, *effendi,* se grăbi să răspundă bătrânul.

Aduse o sticlă și două pahare, pe care le umplu. Mâna îi tremura atât de tare, încât vărsă jumătate din băutură pe masă.

Zeynel Sokik îl fixă, sever.

— De ce ți-e frică?

— De nimic, de nimic, afirmă Gulta, ducându-se să umple o carafă cu apă.

Privind în jurul lui, colonelul Sokik descoperi motivul spaimei bătrânului funcționar Pe un teanc de bancnote, un pașaport nou-nouț era la vedere.

— E pentru un prieten, orăcăi Gulta. Trebuie să i-l dau.

Zeynel Sokik deschise pașaportul și privi fotografia posesorului. O furie oarbă îl cuprinse: era cel pregătit prin intermediul serviciilor sale pentru a-i fi remis lui Omer Ugurlu.

Capitolul XIII

Nilufer își aruncă geanta de voiaj în portbagajul BMW-ului verde și se așeză la volan. Era îmbrăcată cu un pantalon de piele neagră, cu un pulovăr și o vestă asortată și avea ochelari negri. Ea aruncă o privire spre ceas: era ora 8 fix. Inima îi bătea cu putere, iar ea apăsă pe telecomanda care deschidea garajul și începu să urce lent pe rampă. Orbită de soare, femeia coti spre dreapta, uitându-se după Mercedesul lui Malko. Îl reperă garat puțin mai departe cu un bărbat la volan. Trecând pe lângă mașină, ea îl recunoscu pe Elko Krisantem și respiră ușurată. Totul funcționa după cum fusese prevăzut. Acesta demară și trecu în spatele ei, îndreptându-se spre nord, spre Universitate. Ei urcară până spre al doilea pod, apoi Mercedesul o luă de-a lungul unor străduțe foarte mici, care coborau spre Bosfor. În anumite locuri, două mașini nici nu puteau trece una pe lângă alta. Mercedesul încetini și Elko Krisantem îi făcu semn celeilalte mașini să-l depășească, el împiedicând astfel orice urmărire, din cauza drumului îngust. Nilufer avu timp să-l vadă pe șofer ieșind din vehicul și ridicând capota, înainte de a fi prins într-un viraj. Îi venea să strige de bucurie. După câteva minute, ajunse pe Rumeli Hisari Caddesi, drum de-a lungul Bosforului și coti la dreapta, spre centru. Ea se relaxă puțin, cu toate că era prinsă în circulația matinală.

Primul pod se afla la un km. Înghesuită în spatele unui autobuz, ea avansa la pas, cu inima cât un purice. Încetini, căutându-l din ochi pe Omer Ugurlu Deodată, cineva se desprinse din mulțime și înaintă pe șosea. Era el! BMW-ul verde se zărea de departe. Nilufer trase pe dreapta și stopă, iar Omer Ugurlu deschise portiera și sări în mașină.

— Formidabil! explodă el. Ești formidabilă!

El o îmbrățișă, făcând-o aproape să scape volanul. Nilufer îi adresă un zâmbet radios.

— Ești bine?

— Foarte bine! spuse el.

Scoțând pistoletul strecurat sub centură, îl puse pe podea și-i recomandă:

— Nu rula prea repede.

De acum înainte, nu mai riscau mare lucru, având amândoi actele în regulă, iar MIT pierzându-le urma.

Rapid, Nilufer îi replică înțelegerea la care ajunsese cu agentul C.I.A. Omer asculta distrat, zâmbitor și punându-i mâna pe șold.

— Despre afaceri vom vorbi mai târziu. Am chef să fac o baie caldă și apoi să fac amor cu tine.

Nilufer era mândră că a reușit să-l salveze pe acest bărbat care

făcuse atâtea pentru ea, chiar dacă nu mai era îndrăgostită de el. Pentru moment, se concentra asupra circulației. Ea se plasă de partea stângă, pentru a ajunge pe Barbos Bulvari, care dădea în Freeway E5. După zece minute ajunseseră acolo și ea se destinse puțin. În mijlocul circulației intense a camioanelor în tranzit spre vestul țării, mașina sa trecea total neobservată.. Ea se plasă pe banda din stânga și începu să dubleze.

— Ți-e foame? întrebă ea.

Omer Ugurlu clătină capul.

— Nu și nici nu vreau să ne oprim până când nu ajungem în Bulgaria.

Cu capul sprijinit pe spătar, el închise ochii ațipind în zgomotul circulației.

Viața era frumoasă. Cu o mână pusă pe șoldul lui Nilufer, adormi, nervii săi relaxându-se brusc. Încă trei ore și vor fi în siguranță.

*

* *

Malko ieși din parcarea aeroportului, la volanul unui Opel alb, închiriat, luând-o în direcția autostrăzii E5. El părăsise hotelul *Marmara* la ora șapte, ca și cum s-ar fi grăbit să prindă avionul. Elko Krisantem, după ce-i înapoiase Mercedesul lui Curtis Wood, urma ca după două zile să ia avionul spre Viena pentru a avea timp să-și viziteze familia. În Bulgaria prezența lui nu prea era necesară… După multiple eforturi, Malko ajunse în sfârșit pe E5. Cu cât se îndepărta de Istanbul, cu atât circulația devenea mai fluidizată. Așteptă o jumătate de oră și deschise agenda în care avea înscris numărul de telefon al lui Nilufer. După trei încercări nereușite, recunoscu vocea tinerei femei.

— Totul merge bine, spuse ea simplu. Tocmai trecem de Selimpasa.

Malko privi harta: ei se găseau cu circa 20 de kilometri în fața lui.

— Sunt în spatele vostru, spuse el. Nu rulați prea repede, ca să vă ajung.

El nu auzi răspunsul tinerei femei: legătura telefonică fusese întreruptă. Accelerând, începu și el să dubleze toate mașinile, totuși îi fură necesare aproape 40 de minute până să zărească BMW-ul verde. El trecuse de Turgutbey, iar autostrada era în linie dreaptă, în direcția nord-vest. Malko se așeză în spatele mașinii verzi și ridică piciorul de pe accelerație.

Timp de zece minute nu se întâmplă nimic. Apoi, privind în oglinda retrovizoare, pulsul său se acceleră: o mașină a poliției ajunsese în spatele lui, cu toată viteza și cu girofarul în funcțiune.

Mașina îl depăși și el văzu doi polițiști în uniformă, care ocupau scaunele din față și doi civili, în spate. Acum, această mașină se plasă în spatele BMW-ului verde, iar sirena ei se declanșă.

Malko avu senzația unui pumn primit în plin piept. În fața lui, evenimentele se succedau rapid. BMW-ul țâșnise înainte distanțându-se de mașina poliției, care-și continua urmărirea. Manevra făcută de Nilufer Bostani era fără speranță. Pe autostradă, ea avea puține posibilități de scăpare, iar polițiștii îi puteau alerta cu ușurință pe colegii lor pentru a bloca mașina. Cu stomacul ghem, Malko acceleră la rândul său, întrebându-se cine va derapa primul.

*

* *

Nilufer Bostani lividă, cu mâinile crispate pe volan, cu kilometrajul la peste 160 de km pe oră, arunca neîncetat priviri în oglinda retrovizoare. Cu certitudine, avea o oarecare distanță între ea și urmăritorii săi, dar aceasta nu era de ajuns.

— Ce facem? întrebă ea scurt.

Omer Ugurlu era cufundat în studierea unei hărți, cu pistoletul pe genunchi și cu trăsăturile crispate.

— La Babaesi există o bifurcație, spuse el. Vom ieși și o vom lua pe drumul 555 spre nord. Vom scăpa de ei pe străzile înguste. El explodă: gunoiul de Gulta!

Nilufer rămăsese mută. Dacă ar știi el ce a trebuit să-i facă ea bătrânului funcționar, numai pentru a obține acest pașaport! Culmea, chiar el i-a trădat! Ea se concentră asupra drumului. Urmăritorii lor nu câștigau teren, iar ăsta era un semn bun: poate vor reuși să scape. Ea încercă să se convingă că au fost reperați doar de un radar, pentru exces de viteză. În acest caz, ar fi trebuit să se oprească, dar acum era prea târziu. Nilufer dorise să stopeze la auzirea sirenei, dar Omer îi interzisese. Privind drept în fața lui, acesta nu scotea o vorbă, cu maxilarele încleștate… numărând minutele. Brusc, zări un refugiu. O remorcă se pregătea să facă manevre pentru a reveni pe autostradă. Nilufer strivi claxonul și făcu un semn cu farurile. Remorca se imobiliză imediat. Ea acceleră. Privind în oglinda retrovizoare. Omer Ugurlu scoase brusc un urlet.

— Atenție!

Nilufer privi drumul și simți că inima i se oprește. Remorca avansase, plasându-se perpendicular pe autostradă și ocupând întreaga șosea.

Disperată, ea apăsă pe frână atât de brutal, încât BMW-ul derapă de-a curmezișul și cu aproape 150 de km pe oră, se aruncă literalmente spre camion. Nilufer se aplecă la timp, înainte ca parbrizul să explodeze, împroșcând-o cu cioburi, iar volanul să i se

înfigă în cavitatea toracică. Ea mai urla încă, în momentul în care BMW-ul se strivea sub camion.

*

* *

Malko încetini, în fața gesturilor disperate ale unui polițist în uniformă, coborât din mașina cu girofar. Flăcări uriașe se aprinseseră în urma coliziunii camionului cu BMW-ul. Capota celui din urmă se ridicase și el zări o geantă Vuitton. Malko simți că leșină. Nimeni nu ar fi putut supraviețui în acest jăratec! Doi polițiști stropeau cu zăpadă carbonică resturile, iar un altul discuta cu șoferul camionului, care gesticula.

Acesta nu fusese un accident, ci un omor deliberat. În cele din urmă, MIT îl prinsese pe Omer Ugurlu… și pe Nilufer, cu aceeași ocazie. O revedea în gând, spunându-i: „Pe mâine, la Sofia". Acum, ea nu mai era decât un morman de carne carbonizată. Într-o stare ciudată, el continuă să avanseze până la cea de a doua rampă și apoi întoarse, via Istanbul. Nu mai avea chef să ajungă în Bulgaria cu mașina, după tot ceea ce-i fusese dat să vadă. Trecu din nou prin fața celor două vehicule și văzu o a doua mașină a poliției, precum și multe alte mașini care stopaseră în fața spectacolului, dintr-o curiozitate morbidă.

Ce se întâmplase?

Elko Krisantem ar fi putut avea răspunsul. El era încă la *Marmara.* Malko îl sună de pe telefonul mobil pe Curtis Wood.

— Credeam că ați plecat deja, se miră americanul.

— Plecasem, spuse Malko, dar mă întorc. Pe E5 a avut loc un accident. BMW-ul lui Nilufer Bostani strivindu-se de un camion. Ea și Omer Ugurlu au ars de vii.

— Oribil! îi compătimi americanul. Vă invit la dejun, poate vă veți mai schimba ideile.

— Cu plăcere! Ne întâlnim la *Marmara,* la ora unu.

Era sâmbătă, deci Yilderim Gulta nu lucra. De la el ar putea obține, eventual o explicație a dramei. Malko îl sună pe Elko. Dar turcul nu se afla în cameră. Cu toate astea, el se decise să-i facă o vizită bătrânului funcționar.

*

* *

Zeynel Sokik, care bea rareori, își turnă un pahar cu rachiu și-l înghiți nediluat. În sfârșit, se putea relaxa! În ultimul moment își schimbase tactica, gândindu-se că nu putea să-i lase pe fugari să ajungă la frontiera bulgară. Nu avea timp să prevină pe toată lumea în legătură cu schimbarea pașaportului și în niciun caz nu putea risca un incident. În timpul nopții, își montase planul, sigur că Omer și Nilufer se vor îndrepta spre Bulgaria. Mai multe mașini de

poliție patrulau pe diferite itinerarii, la ieșirea din Istanbul. Acestea reperaseră cu ușurință BMW-ul verde. Nu mai rămânea decât să-l împingă spre capcană: un camion „rechiziționat” și un șofer care aparținea de MIT.

Restul era o chestiune de finețe.. Era regretabil ca Nilufer Bostani să fie ucisă astfel, dar, pe de altă parte îi era imposibil să conceapă alt plan. În plus, Omer Ugurlu trebuia să moară discret. Justiția turcă nu avea nimic să-i reproșeze.

Ofițerul se lansă în redactarea raportului său, partea cea mai plicticoasă a misiunii sale. Va fi felicitat de șefii săi, americanii nu-i puteau reproșa nimic, iar toate potențialele pete de pe blazonul Turciei fuseseră spălate. Omer Ugurlu nu va mai putea vorbi niciodată. Într-o lună, MIT făcuse curățenie exact ca în timpurile vechi, când cei de stânga fuseseră masacrați pe capete.

*

* *

Malko sosi în fața clădirii în care locuia Yilderim Gulta și fu gata să nu o mai recunoască. Era pentru prima dată când o vedea în timpul zilei: murdară, cu storurile stricate, proptită de niște stâlpi, clădirea părea vrednică de milă. Un coș mic, plin cu fructe și legume, era agățat la capătul unei sfori ce ducea spre fereastra pensionarului. Probabil, acesta era acasă.

La etajul II, el întâlni pe trepte o pisică ce îl urmă. Lui i se păru că recunoaște una din cele ale bătrânului, pe care le zărise în timpul primei sale vizite. Ajuns la etajul III, se opri surprins: ușa lui Yilderim Gulta era întredeschisă. Pisica înaintă miorlăind și se strecură în interior, dovadă că nu era niciun pericol. Malko o urmă și se opri brusc.

Mirosul fad de sânge te izbea. Yilderim Gulta era lungit pe spate, de-a curmezișul camerei, cu capul într-o baltă de sânge, cu gâtul tăiat de la o ureche la cealaltă, cu mâinile încrucișate pe piept. Un brici plin de sânge era pus alături de capul său. Plaga enormă permitea să-i vezi carotidele și tot conținutul unui corp omenesc. Brusc, Malko observă ceva uimitor: Gulta nu avea niciun strop de sânge pe mâini, ca și cum și-ar fi pus mănuși ca să-și taie gâtul! Pe pieptul lui se afla însă un pașaport nou-nouț. Malko îl luă și-l deschise: era pe numele de Mehmet Eymur, dar îi lipsea fotografia.

Acum, Malko avea deja răspunsul la întrebarea pe care și-o pusese cu câteva zile în urmă. MIT urmărise operațiunea de la cap la coadă, motiv pentru care el fusese lăsat în pace. Gulta se hotărâse să trișeze MIT pentru o cauză pe care el nu o va cunoaște niciodată, iar acest lucru îl costase viața. Pisica se freca de picioarele lui Malko, apropiindu-se câteodată de cadavru pentru a-l mirosi. Probabil că și ea va ajunge în cohorta pisicilor abandonate din

Istanbul. Malko era gata să pună pașaportul la loc, când se răzgândi și-l luă cu el.

*

* *

Malko se reîntoarse la *Marmara* exact în momentul în care suna telefonul. În receptor răsună vocea veselă a lui Zeynel Sokik:

— Sunteți liber la dejun?

— Da, spuse Malko, după o scurtă ezitare.

Trebuia să-l decomande pe Curtis Wood.

— Bine, vă voi conduce la o mică cherhana, *Necati,* ce se află pe coasta asiatică. Șoferul dumneavoastră o va găsi cu ușurință. La ora unu?

— La ora unu, repetă mecanic Malko.

El nu-și revenise încă după șocul morții lui Nilufer și a lui Omer Ugurlu. Chiar dacă fusese un asasin, acesta din urmă nu merita să ardă de viu în mașina sa. În hol, se ciocni de Elko Krisantem care tocmai ieșea din *breakfast-room.* Înainte de a dejuna, Malko trebuia să prevină C.I.A. în legătură cu această macabră și ultimă întorsătură. Elko Krisantem îl duse până în fața Consulatului. Intrigat, John Burke îl aștepta în hol.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nilufer Bostani și Omer Ugurlu au murit într-un „accident” organizat de MIT. I-am văzut cu ochii mei.

Ajunși în biroul lui Burke, Malko îi povesti ultimele evenimente.

— Veți pleca la Sofia? întrebă Burke, după ce ascultase întreaga poveste.

Malko ridică din umeri.

— Nu știu! Să reiei o pistă abandonată în urmă cu 20 de ani, nu pare ceva îmbucurător. Voi face ce mi se va transmite de la Langley.

— Vă pot aranja o legătură telefonică imediată, propuse americanul.

Zece minute mai târziu, Malko se afla instalat în fața telefonului „protejat”, având lângă el o ceașcă cu cafea. Îl sunase pe Thomas Ray, cu toate că în Virginia era doar ora șase dimineața. Totuși, americanul răspunse imediat, părând treaz de câteva ore. Malko trebui să-i relateze întâmplările, dar acesta nu păru emoționat de moartea cumplită a celor doi turci. Îngrijorarea lui se concentra în altă direcție.

— Pe o scală de la 1 la 10, unde ați plasa informațiile obținute deja de la Nilufer?

— La 7, răspunse Malko.

— În acest caz, veți pleca la Sofia. Eu îi voi preveni pe cei de acolo, pentru a vă găsi un „stringer”, care să vă ajute în privința

comunicațiilor. Vă veți da seama repede dacă există vreo șansă de a progresa. Deja, rezultatul e formidabil prin faptul că ați ajuns cu ancheta până în Bulgaria, la adevărata filieră bulgară. Bravo! Acum, mai trebuie găsit doar Dragan Katsamanski. Sofia e un oraș mic, iar eu sper că veți reuși.

*

* *

În plină vară, locul trebuia să fi fost paradisiac! Un restaurant pe malul apei, amplasat pe partea asiatică a Bosforului, lângă un mic port de pescari. Vederea era magnifică, iar sala restaurantului, destul de cochetă, nu avea clienți, în afara lui Zeynel Sokik. Turcul venise la întâlnirea cu Malko. Când îl văzu, îi spuse:

— *Mehraba*[34]. Mă bucur că ați putut veni! E plăcut aici, nu-i așa? E un loc liniștit, iar peștele este delicios. V-am comandat pentru început o salată de langustine, cu multe roșii și un vin de Anatolia, alb și sec…

Malko se așeză în fața lui. Zeynel Sokik părea extrem de bine dispus, neremarcând parcă atitudinea rece a comeseanului. După ce mâncară salata, el se aplecă spre Malko:

— Până unde ați ajuns cu frumoasa Nilufer?

Malko îl privi cu răceală.

— Zeynel, știți foarte bine acest lucru… Ea a murit în această dimineață, chiar sub ochii mei, asasinată de oameni din serviciul dumneavoastră.

Turcul tăcu brusc. Malko scoase din buzunar pașaportul găsit pe pieptul lui Yilderim Gulta și îl puse pe masă, lângă coșul cu pâine.

— Acesta mai poate fi folosit... Totuși, nu mă tratați ca pe un prost, altfel veți dejuna singur.

Ochii lui aurii căpătaseră brusc străluciri verzui. Zeynel Sokik schimbă tonul.

— Sunt dezolat, spuse el. În această istorie, noi am servit, fiecare, interesele țării noastre. Câteodată, ele pot fi divergente. Oricum, dumneavoastră n-ați fost niciodată în pericol, eu fiind cel care a dat ordinul pentru integritatea dumneavoastră.

Malko bău un strop din paharul său cu vin alb. Zeynel Sokik spunea adevărul, dar nu numai din amiciție pentru el. Oricum, nu-ți ridici C.I.A. împotriva ta, atunci când aparții unui serviciu aliat.

— Totuși, sunteți responsabil de decesul la Langley a celor trei angajați ai C.I.A., remarcă Malko, nemaivorbind și de cei doi polițiști.

Palid, Zeynel Sokik lăsă jos furculița.

— Niciodată noi nu am dat astfel de ordine! A fost un incident declanșat de executanți!

Malko nu mai insistă. La ce bun? O tăcere apăsătoare se lăsă,

atunci când patronul aduse felul doi: un spate de batog fript. Malko așteptă ca acesta să plece, apoi întrebă:

— De ce Serviciul dumneavoastră s-a dezlănțuit în asemenea mod?

Turcul lăsă iar furculița și-și puse mâna în dreptul inimii:

— Malko, vă jur pe capul copiilor mei că nu știu! Cred că a fost vorba de o decizie *politică,* la cel mai înalt nivel. Guvernul lui Buley Elevit e obsedat de imaginea Turciei. Noul nostru director este un partizan fervent al drepturilor omului. Cel care ar face vreo declarație cum că MIT știa de cele întâmplate în 1981, în cazul atentatului, ar produce un adevărat dezastru pentru țară. Noi dorim să ne aliniem Europei.

— Dar dacă în Bulgaria, eu găsesc ceva legat de acest atentat?

Zeynel Sokik îl privi, stupefiat.

— Cum? Ce vreți să spuneți?

— Înainte de a muri, Nilufer Bostani a vorbit, răspunse simplu Malko. Dacă mi-a spus adevărul, eu știu *cu cine* trebuia să se întâlnească Omer Ugurlu la Sofia, adică cunosc persoana care i-a cerut să organizeze atentatul.

Zeynel Sokik se mulțumi să ridice doar din umeri.

— Ceea ce au făcut bulgarii sau alții, nu ne interesează. De-acum înainte, nimeni nu mai poate murdări imaginea Turciei.

Discursul era puțin grandilocvent, dar exact. Nu constituia curățarea propriu-zisă a imaginii, ci cea cu sânge.

— Când plecați? întrebă Sokik.

— Azi, la 16.30.

— Sper că următorul dumneavoastră sejur la Istanbul va fi mai plăcut, spuse ofițerul turc. Din păcate, noi nu facem întotdeauna ceea ce vrem.

Elko aștepta în Mercedes. Bagajele lui Malko se aflau deja în mașină. El scoase un teanc de bancnote și trase patru hârtii de câte 10 milioane de lire, întinzându-i-le lui Sokik, care rămăsese înlemnit.

— Pot să vă cer un serviciu, ca de la bărbat la bărbat?

— Bineînțeles.

— Doresc ca pe sicriul lui Nilufer Bostani să se găsească cele mai frumoase flori. Puteți să mă ajutați?

Zeynel Sokik luă banii.

— Puteți conta pe mine, răspunse acesta cu o voce ușor tremurândă.

— Mulțumesc, spuse Malko.

*

* *

Aeroportul ultramodern din Istanbul i se păru lui Malko rece ca

gheața. El privi spre micul AT42 al Balkan Airlines, ce trebuia să-l ducă la Sofia, întrebându-se ce putea găsi acolo, ca vestigiul unei lumi dispărute: Imperiul sovietic, care făcuse din Bulgaria una din piețele meridionale. Todor Jivkov, ultimul dictator roșu, murise în 1996. Acum, compania aeriană Balkani aparținea israelienilor, iar C.I.A., după războiul din Kosovo, alesese Sofia ca pe o bază sigură.

El va încerca să regăsească un om despre care nu știa decât numele și gradul pe care-l avusese în urmă cu 20 de ani, într-o altă lume. Trebuia să recupereze timpul, în căutarea unui adevăr care, în prezent, dejucase toate anchetele. Ce-l putea aștepta acolo, când au curs valuri de sânge doar pentru a obține numele lui Dragan Katsamanski? Păzitorii vechiului templu se vor dezlănțui împotriva lui cu aceeași ferocitate, dacă va căuta să descopere adevărul.

Capitolul XIV

Prin hublourile avionului AT42, Malko ghici, prin ceața care plutea deasupra aeroportului din Sofia, silueta câtorva aparate vechi TU134, tip Tupolev, cu vopseaua decolorată, niște aparate Antonov 20, aflate printre rarele Boeing 737, acum proprietatea unui grup israelian. Ceața și noaptea se lăsau peste Sofia! Aerogara glacială mirosea a provincie și sărăcie, iar leva[35] valora o marcă. Malko avea impresia că făcuse un salt în trecut. Oamenii erau prost îmbrăcați, în veste de piele prost croite și arborau figuri morocănoase. Imediat după ce ieși cu bagajele, zări un bărbat care agita o pancartă cu numele său și se îndreptă spre acesta.

— Eu sunt Malko Linge.

— Bine ați venit la Sofia, domnule Linge, îi ură tânărul. Domnul Alister Scott m-a însărcinat să vă conduc la hotel și apoi, să vă însoțesc la Ambasadă, la o ședință de lucru.

Malko îl urmă până la un Ford cenușiu, puțin cam rablagit, luând loc în spate. Avea un simțământ ciudat, revenind în această țară „decomunizată" care nu visa decât un singur lucru: să ajungă în NATO. Bizară întoarcere a lucrurilor! Bulgaria fusese odată unul din vârfurile de lance ale Imperiului sovietic, având un cult profund pentru marea națiune soră, care pe vremuri o eliberase de sub dominația imperiului otoman. La această complicitate culturală, se adăuga o religie comună, ortodoxia și comunismul militant al vechilor conducători, dintre care ultimul, sinistrul Todor Jivkov, murise liniștit în patul său, în 1996, fără să facă nicio săptămână de pușcărie…

Malko privi drumul. Te puteai considera întors cu zece ani în urmă. Fordul dubla Trabanturi rablagite și hidoase, mașini tip Lada, Zastava, Jiguli, din care nu mai rezistase decât vopseaua, ca și cum Bulgaria ar fi fost pubela unei Europe dispărute... Autostrada cu gropi, precum o pistă africană, se întindea printre nenumăratele blocuri de beton care se vedeau până la orizont. Era un peisaj plat deprimant, întretăiat doar de păduri de brad.

— La ce hotel m-ați cazat? întrebă Malko.

— La *Sheraton, sir.* Se află chiar lângă Ambasadă.

— *Vitoșa* nu mai există?

— Ba da, *sir.* Dar nu e...

— Mergem la *Vitoșa,* ordonă Malko.

Acolo era locul în care cu 17 ani în urmă el încercase deja să dezlege enigma atentatului contra Papei într-un teatru de umbre mincinoase, care-l lăsaseră fără răspuns, dar cu câteva cadavre în plus. În acea perioadă nu se intra ușor în Bulgaria, dar ieșirea era și mai grea. Câțiva ani mai târziu. C.I.A. ajunsese la concluzia că

generalul sovietic care pretinsese că deține adevărul asupra atentatului contra Papei, nu era decât un impostor care dorea să iasă din Bulgaria, fapt care de altfel îl costase viața.

Mașina ajunsese pe un imens bulevard rectiliniu, luând-o spre nord.

— Cum se numește această șosea? întrebă Malko.

— Șoseaua Tarigradsko, răspunse tânărul american. Este drumul spre Turcia.

Cu ani înainte, se numea Bulevardul Lenin… Malko încerca să-și amintească locurile. Recunoscu, puțin mai departe, turnul enorm al televiziunii. Printre vechile tramvaie verzi și multitudinea de vehicule, se circula greu. Întâlneai câteva Mercedesuri și BMW-uri, în rest erau numai camioane Arhitectura sovietică era omniprezentă, cozi imense se lungeau la stațiile de tramvai, iar circulația se derula într-o încetineală exasperantă.

Șoferul său vorbea cu voce joasă la un telefon mobil, după care se întoarse spre el:

— Am obținut o rezervare la *Vitoșa.* Vom ajunge în câteva minute.

Când intrară, holul hotelului era pustiu, lugubru, având în partea din spate un fel de fosă luminată, unde se afla barul. Pe canapelele acoperite cu piele neagră, câțiva clienți mai degrabă dubioși, discutau cu voce joasă. Malko se prezentă la recepție, dădu pașaportul și tocmai începu să completeze fișa, când lângă el apăru o brunetă, cu ochii mânjiți de fard violet, într-o bluză albă, o fustă scurtă și ciorapi negri. Ea îi adresă un zâmbet plin de strălucire.

— Bun venit la *Vitoșa.* Eu mă numesc Simenova Kolev, manager asistent. Dacă aveți nevoie de ceva... Lucrez aici de 23 de ani.

Malko privi holul imens și pustiu: când fusese ultima oară, totul era animat..

— Cazinoul mai există? întrebă el.

Simenova Kolev clătină capul, cu un zâmbet ambiguu.

— Nu, e închis, dar dacă doriți să vă cheltuiți banii, eu cunosc metode excelente…

Privirea ei directă spunea mai mult decât vorbele, fără ambiguitate. Cu *ea* trebuia să se ruineze... Malko urcă să se instaleze. Camera era sinistră, cu mobilierul sumbru, iar strada și mai oribilă. Când coborî, Simenova dispăruse. De-abia acum regretă că nu acceptase cazarea la *Sheraton.*

Tânărul șofer al Ambasadei Americane îl aștepta la volan. Urcară iar spre centru, ajungând, după un parcurs sinuos, pe bulevardul Vitoșa, un fel de Champs-Élysées al Sofiei, plin cu buticuri de lux, dar toate pustii. Circulația era infernală, stopurile mai lungi decât în Elveția tramvaiele de toate culorile târându-se cu încetineala

melcului.

— Bulgaria a devenit bogată, remarcă el.

Tânărul american răspunse:

— Nu, în aceste magazine nu se află decât câțiva mafioți. Salariul mediu este de 150 de leva[36]…

Ambasada Americană situată tot la capătul străzii Suborna, în apropierea parcului Batenberg, un imobil modest cu cinci etaje, cu drapelul înstelat atârnând, se afla lângă un magazin de modă. Pe fațadă se afla un afiș mare: „10 ani de democrație”. Strada era barată de un gard metalic, păzit de polițiști. Pătrunzând înăuntru, Malko observă că toate cinci etajele erau înțesate de funcționari care lucrau într-o căldură înăbușitoare. Ghidul său îl conduse la etajul trei și se dădu la o parte pentru a-l lăsa să intre în biroul șefului departamentului, Alister Scott. Acesta era un bărbat scund, cu părul ca o perie, cu niște ochelari pătrați și un zâmbet amabil.

După o viguroasă strângere de mână, americanul îl invită pe Malko să ia loc.

— De când a început războiul din Kosovo, e o nebunie! explică el. Acum, jumătate din personalul nostru este din Francfort. Ne aflăm în apropierea Serbiei și lucrăm câte șase într-un birou! Bănuiesc că dumneavoastră căutați pe cineva?

— Exact, confirmă Malko. Caut un bărbat căruia nu-i cunosc decât numele și gradul pe care l-a avut în acea perioadă.

— Eu nu sunt la curent, precizează șeful departamentului, dar i-am cerut analistului nostru, specialist în vechiul sistem bulgar să vină aici. Doriți o cafea?

— Cu plăcere, acceptă Malko, pentru a nu-l supăra.

După cinci minute, în birou își făcu apariția o femeie voinică, cu o figură plăcută, cu trupul învelit într-o rochie care-i cădea până la călcâie, purtând un pachet cu dosare sub braț. Scott făcu prezentările:

— Ann Powers a făcut o muncă de furnică încă de acum doi ani, explică el. Și a reconstituit toate organigramele „omologilor” noștri. Ea este cea care vă poate ajuta cel mai bine.

Ann Powers depuse dosarele și se așeză cu grația unui pui de elefant. Ai fi zis că e gata să explodeze…

— Pe cine căutați? întrebă ea, arzând de dorința de a se face utilă.

— Caut un ofițer al Primului Directorat al Dijurna Sigurnost care, în 1980, a fost detașat la Kintex, luând contact cu mafioții turci care lucrau pe atunci în „filiera bulgară” El se numea Dragan Katsamanski și avea gradul de maior.

Ea notă numele și întrebă:

— Astea sunt singurele elemente pe care le posedați?

— Din păcate, da.

Ann Powers frunzări unul din dosarele ei, apoi înălță capul.

— După cum știți, Kintex nu mai există. Avea ca obiectiv să exporte fraudulos armament, în mare parte via Turcia. Profita de acest lucru, pentru a face cercetări și a se implanta „clandestin" în diferite țări. Bineînțeles, deși se afla oficial în subordinea Ministerului Comerțului, era în totalitate controlată de DS, o parte din încasările sale servind la finanțarea departamentului *Aktivni meropriata**[37]**,* ce depindea de Primul Directorat.

„Operațiunile active" erau o afacere dubioasă, chiar un serviciu care ar fi putut fi implicat în proiectul de asasinare al Papei.

— Cine era responsabil la *Aktivni meropriata*?

— Generalul Vladimir Todorov, din 1960 până în 1990. După ce a făcut un an de închisoare, a dispărut, iar noi credem că el se află în Rusia. Serviciile bulgare erau *foarte* apropiate de sovietici. Departamentul Primului Directorat al K.G.B., nr. 11, asigura legătura cu DS. În perioada care vă interesează, KB era condusă de Vladimir Kriusciov.

— Cine conducea DS?

— Generalul Vassil Kotsev.

— Ce a devenit el?

— A murit împreună cu soția sa, în 1990, într-un ciudat accident de mașină, provocat de un camion.

Era reconfortant să vezi că aceleași metode fuseseră practicate peste tot.

— Dacă-mi amintesc bine, reluă Malko, era un general care comanda la Kintex. Unde se află el acum?

Ann Powers își consultă fișele și spuse cu un aer dezolat:

— Așa este. Generalul Todor Storamov, care în 1992 a murit de cancer.

Un înger trecu prin încăpere. În fața aerului sceptic al lui Malko, analista precizează imediat:

— După informațiile noastre, era *într-adevăr* cancer…

— Credeți că veți avea vreo șansă să-l regăsiți pe Dragan Katsamanski?

— Sper! Mai întâi am să verific Primul Directorat, cu toate că nu toți ofițerii detașați la Kintex proveneau de acolo. DS era împărțită în șase Directorate. Primul era însărcinat cu informațiile externe și cu „operațiuni active"; al doilea, cu contra-spionajul; al treilea cu contra-spionajul militar, al patrulea gira operațiunile tehnice, ascultările și supravegherile diverse. De exemplu, acesta a fost cel care a neutralizat al 17-lea etaj de la *Vitoșa,* pentru a instala în toate încăperile microfoane și camere de luat vederi. Al 5-lea Directorat veghea asupra securității înalților funcționari ai

Partidului, iar al 6-lea era de fapt poliția politică, însărcinată cu controlul Partidului și al populației. La Kintex se găseau oameni din primul, al doilea și chiar din al patrulea Directorat. În orice caz, eu voi studia lista ofițerilor din *toate* Directoratele.

— Dumneavoastră posedați această listă? se miră Malko.

— Da, răspunse Ann Powers cu mândrie. Structura care a înlocuit DS din martie 1990, *Național Razușrabata Slușba,* cooperează total. Noul lor șef, Jimo Guiadorov, nu are decât 35 de ani și nu a fost amestecat niciodată în afaceri murdare.

— Care sunt astăzi raporturile bulgarilor cu rușii?

Ann Powers zâmbi.

— Oficial, distante, dar cultural, foarte apropiate. Beciurile Ambasadei Ruse sunt amenajate ca stații de ascultare pentru Balcani, dar, după cum v-am spus, bulgarii nu visează decât să intre în NATO, deci păstrează o anumită distanță. Veniți mâine dimineață, iar eu voi verifica toate acestea.

Malko se ridică, dar imediat se gândi la întâlnirea lui cu femeia de la hotel.

— La recepția hotelului *Vitoșa,* spuse el, există o femeie care mi-a spus că se află acolo de 23 de ani, pe nume Simenova Kolev. Nu o aveți pe listele dumneavoastră?

Ann Powers reflectă câteva secunde.

— Așteptați, voi cerceta dosarul cu cel de-al doilea Directorat.

După ce își consultă fișele, ea spuse:

— Aveți dreptate: ea a aparținut chiar de al doilea Directorat. În 1990 a părăsit Serviciul, dar și-a păstrat slujba ei oficială de la *Vitoșa.*

*

* *

Un polițist dirija circulația în intersecția cu Palatul Culturii, utilizând un mic disc roșu, vestigiu al epocii comuniste. Taxiul urcă cu greu bulevardul, iar când ajunseră în fața hotelului, Malko plăti 4 leva.

Holul hotelului era și mai puțin animat decât cu două ore în urmă. El o văzu pe Simenova Kolev la recepție și ea îl privi cu un surâs gurmand.

— Ați găsit vreun Cazinou?

— Nu, răspunse Malko, dar am găsit altceva pentru a mă distra…

— Ce?

— Pe dumneavoastră, răspunse Malko surâzând. Nu suport să cinez de unul singur.

Simenova Kolev nici nu simulă vreo urmă de refuz.

— Dacă mă puteți aștepta până la ora 22, când termin

programul, spuse ea încântată…

— Va fi perfect, confirmă Malko.

El se plimbă puțin prin holul plin cu vitrine ce ofereau antichități de origine dubioasă. Câțiva oameni de afaceri japonezi stăteau de vorbă la bar. Două prostituate cu aer deprimat, prăbușite pe o canapea, îi adresară surâsuri obosite El urcă în camera sa. Deja începuseră să cadă primii fulgi de zăpadă. Malko avea impresia că e un etnolog, în căutarea unei civilizații dispărute.

După ce privi câteva minute la televizor știrile difuzate pe canalul CNN, începu să compare harta sa veche a Sofiei, cu cea nouă, constatând că principalele artere și-au schimbat numele. La ora 21,55 se afla în hol.

Simenova Kolev aștepta în fața ascensorului, îmbrăcată cu o blană de vizon și strident machiată.

— Vă voi conduce într-un loc agreabil, spuse ea, un fel de templu al magiei… la restaurantul *Astor,* al cărui proprietar este un magician foarte cunoscut, nu se află prea departe de aici. Dacă vreți, putem lua totuși un taxi.

Într-adevăr restaurantul se afla chiar în fața Casei de Cultură, într-o grădină. Ei pătrunseră într-o sală mică, tapetată cu afișe ale unui bărbos cu craniul ras. Era magicianul. Imediat ce se instală. Simenova Kolev comandă un vin roșu, gros ca sângele și bău primul pahar pe nerăsuflate.

— Nimeni nu mai vine la *Vitoșa*! *Sheraton* atrage toți străinii.

Tot ea comandă și meniul: supă rece din iaurt și castraveți, cârnați și șașlik. Cârnații ar fi dezgustat până și un șobolan, iar cartofii erau cruzi. Totuși, bulgăroaica părea încântată. Ea își dăduse jos vesta, scoțându-și în relief sânii mari. Sala se mai umpluse.

Când ei mâncau desertul, magicianul urcă pe scenă pentru câteva demonstrații, după care cortina căzu și începu muzica.

— Dansăm? propuse Simenova.

Pe pista minusculă de dans, se aflau doar trei cupluri. Femeia se lipi imediat de Malko ca o ventuză.

— Cu ce treburi la Sofia? întrebă ea.

— Cu o afacere de transport spre Austria, afirmă Malko. Caut parteneri.

— În Bulgaria?

— De ce nu?

Femeia ridică din umeri.

— Știu că nu ați sosit de mult timp. Numai că aici în Bulgaria, nimic nu merge bine. Dacă aș fi fost mai tânără, aș fi emigrat..

— Doream totuși să vă rog ceva, spuse Malko. Vreau să regăsesc un vechi prieten, pe care l-am cunoscut în 1983 și care mânca

mereu la *Vitoșa.*

— Un bulgar?

— Da. A lucrat la Kintex. El era singurul meu amic de aici și, în plus, era un tip foarte simpatic.

— Cum se numește?

— Dragan Katsamanski.

Ea reflectă câteva momente, apoi spuse:

— Nu mi-l amintesc. Cum arată?

— Un tip solid și brunet.

Simenova Kolev ridică iar din umeri, cu un gest fatalist.

— Oricum, ori a murit, ori e pe moarte din cauza inaniției, deoarece pensia lui nu poate depăși 100 de leva. Asta mă așteaptă și pe mine. Dacă nu aș fi avut apartamentul dat de vechiul guvern, aș fi dormit sub cerul liber! La *Vitoșa* câștig doar cât să-mi ajungă pentru hrană și ceva haine.

— Plecăm?

Afară se lăsă ger, iar bulevardul Vruh era pustiu.

— Pot să vă conduc? propuse Malko.

— Voi veni cu dumneavoastră la *Vitoșa,* precizează Simenova. Am acolo o cameră.

În timp ce taxiul urca drumul în pantă, ea se aplecă spre el și, fără a mai pierde timpul, îl săgetă cu limba, pe care i-o înfipse în gură, îmbrățișându-l apoi cu puterea brutală a unui bărbat și cu fusta ridicată deasupra coapselor. Când ajunseră, ea se depărtă de el, surâzând:

— Ar fi bine să-mi plătesc dineul. Altădată…

— Așteptați! spuse Malko. Putem bea ceva la bar!

Ea îi adresă un surâs complice:

— *Dobre*[38]. Pe curând!

Când el intră, ea dispăru în umbră. Malko găsi barul cam sumbru, înveselit doar de un pianist. În afară de trei prostituate, acolo nu se mai afla nimeni. După nici 5 minute, Simenova reveni, de data asta fără vizon.

Ea se cocoță pe scaunul vecin cu al lui și îi aruncă o privire ironică.

— Am fi putut face ceva mult mai plăcut...

Lucirea din ochii ei spunea exact la ce se gândea. Malko nu reacționă.

— Ce doriți de băut?

— Un Defender „Very Classic Pale”, cu multă gheață.

El avea deja în față un pahar cu votcă. Brusc, Simenova înjură ca un birjar.

— Mi-am rupt un ciorap, probabil în taxi. Aici, acest articol costă o avere.

— Vă voi oferi eu câteva perechi, promise Malko. De altfel, vă pot ajuta să câștigați mulți bani.

Simenova Kolev uită imediat de ciorapul rupt.

— Cum?

Privirea ei căpătase deja străluciri ciudate, de adevărată lichea, dar învelită cu zahăr. Malko îi explică:

— Doresc neapărat să-l regăsesc pe Dragan Katsamanski, explică el. Cu siguranță, dumneavoastră mă puteți ajuta deoarece cunoașteți multă lume în Sofia. Vă voi recompensa cu 1.000 de dolari, dacă veți reuși.

Gânditoare, bulgăroaica își aprinse o țigară, privindu-l intrigată.

— De ce doriți atât de mult să-l reîntâlniți pe acest om? Vă datorează bani?

— Nu! Am de gând să-i propun o afacere, minți Malko. Vă interesează?

Ea îi aruncă o privire din ce în ce mai lacomă.

— Evident! Suma ar reprezenta câștigul meu pe 6 luni. Mă veți duce la restaurant.

— Cu plăcere!

Dintr-o înghițitură, ea își goli paharul, nelăsând decât gheața și apoi își privi ceasul.

— Trebuie să plec, spuse ea, altfel soțul meu va telefona la hotel.

Malko scoase două hârtii de câte 100 de dolari și i le întinse.

— Acestea sunt doar pentru a vă demonstra seriozitatea mea…

Simenova Kolev luă banii și plecă.

— Voi încerca să vă regăsesc prietenul.

*

* *

Malko se prezentă la Ambasada Americană și urcă la etajul trei. Direct la Ann Powers. El închiriase un Opel, pentru a se deplasa mai ușor. Femeia îl primi cu căldură.

— Am lucrat pentru dumneavoastră! anunță ea.

— L-ați găsit? întrebă Malko, cu inima bătând.

Americanca arboră un aer necăjit.

— Nu. Trebuie să fie o greșeală: niciun ofițer cu numele de Dragan Katsamanski nu a lucrat la Kintex.

— Este imposibil!

— Ba da, insistă ea Am verificat listele *tuturor* Directoratelor din 1975 până în 1990. Nu a existat niciun Katsamanski. Am fost chiar în această dimineață la NRS și i-am interogat pe cei care au lucrat cu mult timp în urmă în DS. Nimeni nu cunoaște acest nume.

Malko încasă lovitura. În cele din urmă. Nilufer Bostani își bătuse joc de el. Ancheta sa la Sofia nu va dura mult timp.

Capitolul XV

În fața decepției evidente a lui Malko, Ann Powers reluă imediat conversația:

— Nu este totul pierdut. Noi avem relații foarte bune cu generalul Brigo Kasamov. El a petrecut mulți ani în Primul Directorat și a fost chiar șeful acestuia, până în 1990. Fiind democrat, a condus NRS până în 1995. El îi cunoaște *foarte bine* pe cei care au lucrat în cadrul informatorilor bulgări. Poate că cel pe care îl căutați se găsea în altă parte decât la DS.

— Sau poate, sugeră Malko, își stabilea contactele sub o falsă identitate.

La Serviciul de Informații, acesta era un procedeu frecvent utilizat.

— *It's a distinct possibility**[39]**,* recunoscu Ann Powers. Doresc să vă facilitez o întâlnire cu generalul Kasamov. Asistenta mea vă va însoți. Ea este bulgăroaică, dar vorbește foarte bine limba engleză. Am să v-o prezint.

Ridică receptorul și spuse:

— Mara, puteți veni?

După câteva clipe, ușa se deschise și intră o tânără plăpândă, cu ochi mari albaștri și buze foarte subțiri, într-o rochie din tricot cenușiu, având un aer timid. Ea îi aruncă o privire lui Malko, ca o elevă convocată de director.

— Mara Glavinova lucrează cu noi de trei ani, explică Ann Powers, fiind interpreta noastră oficială.

Ann se întoarse spre tânăra bulgăroaică.

— Mara, domnul Linge dorește să-l întâlnească pe generalul Kasamov, cât mai curând posibil!

Imediat ce ea părăsi biroul, Ann Powers se aplecă spre Malko.

— Bineînțeles, ea ignoră motivele *pentru care* îl căutați pe acest Dragan.

— Pot avea încredere în generalul Kasamov?

— Este o persoană de încredere, afirmă Ann Powers. În 1990, noul președinte bulgar, Jelio Jelev, i-a încredințat reorganizarea tuturor Serviciilor, apoi a cooperat mult cu noi, până când s-a pensionat.

Ușa se redeschise, în cadrul ei apărând zâmbitoare Mara Glavinova.

— Generalul Kasamov ne va primi azi, la ora 15, anunță ea.

*

* *

Mara Glavinova se înfășurase tremurând de frig în vizonul ei jerpelit. Un vânt glacial, amestecat cu fulgi de zăpadă, mătura

bulevardul Vitoșa. În această parte dinspre sud, se aflau extrem de puține magazine.

— Am ajuns prea devreme, remarcă Malko.

— Să mergem să bem un ceai, propuse tânăra interpretă.

Localul semăna cu o cabană cu pereții de lemn. O tânără încântătoare, cu ochi cenușii îi întâmpină și ei comandară ceai. Mara Glavinova ridică o privire fericită spre Malko.

— Sunt atât de mulțumită că lucrez la Ambasadă! Înainte lucram la Avis, într-un birou ce se afla în subsol la *Sheraton.* Nu vedem niciodată pe nimeni, locul fiind sinistru… Apoi, într-o zi, am închiriat o mașină unui diplomat american, iar acesta mi-a găsit de lucru la Ambasadă.

Fata părea fragilă, vulnerabilă și sinceră. Totuși, vizonul, chiar și jerpelit, nu cadra cu salariile din Bulgaria. După ce își băură ceaiul fierbinte, plecară. Clădirea cu numărul 16 era mai retrasă decât celelalte imobile. Un bărbat înalt, cu privire luminoasă, bronzat, cu părul scurt, îi primi la primul etaj: era generalul Brigo Kasamov. Se instalară toți trei într-un birou modern, în jurul unei mese mari, în fața paharelor cu ceai. Generalul bulgar părea mai degrabă circumspect. Brusc, prin intermediul Marei, întrebă:

— De fapt, ce doriți să aflați?

— Vorbiți rusește? întrebă Malko.

— Bineînțeles, răspunse imediat Kasamov, surprins. Dar dumneavoastră?

— *Da,* spuse simplu Malko, continuând conversația în limba rusă. Încerc să regăsesc un membru al Primului Directorat al DS, un anume Dragan Katsamanski.

Generalul Kasamov își notă numele, reflectând câteva secunde, după care spuse:

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume. Eu am petrecut 14 ani la Primul Directorat și cunosc pe toată lumea. Acesta nu a funcționat la noi.

— El lucra la Kintex.

— Mulți dintre camarazii mei au fost detașați acolo pentru perioade scurte, precizează generalul. Era o structură, așa cum există în toate țările… supravegheată în mod foarte strict.

Malko se hotărî să se aventureze pe o altă pistă.

— La Dijurna Sigurpost, care dintre Directorate era însărcinat cu „mokre delia", întrebă Malko.

— Niciunul, răspunse rece Brigo Kasamov. Noi nu practicam astfel de activități.

În fața unei minciuni atât de gogonate, Malko nu găsi replică, lăsându-și privirea să rătăcească pe pereți. Ea i se imobiliză pe un bust mic din bronz, așezat pe o etajeră.

Generalul îl întrebă:

— Știți pe cine reprezintă?

— Da, pe Dzerjinski.

Acesta fusese creatorul organizației CEKA, devenită KGB, cel a cărui statuie gigantică se afla, odată, în fața sediului KGB din Moscova. Fusese simbol al terorii marxist-leniniste, responsabil a sute de mii de morți. Pentru Malko fusese surprinzător s-o regăsească în biroul generalului, care era emoționat până la lacrimi doar pentru că Malko îi recunoscuse idolul. Acesta din urmă profită de buna lui dispoziție, pentru a întreba:

— Ce au devenit ofițerii din DS care lucrau la Kintex?

— Nimic special: s-au pensionat, ca și mine Adesea trăiesc mizerabil, după ce și-au servit patria.

Malko fu cuprins de compasiune, dar îi mai rămânea de pus o întrebare:

— În Rusia, numeroși ofițeri din KGB s-au reconvertit în oameni de afaceri. Asta nu s-a întâmplat și în Bulgaria? întrebă el.

— *Niet*! tună generalul. Erau oameni onești, iar eu îi cunoșteam pe toți. În 1990 i-am îndepărtat pe unii, din rațiuni politice. Noi am dizolvat al Șaselea Directorat, însărcinat cu supravegherea membrilor Partidului Comunist Bulgar, dar asta a fost tot.

Malko înțelese că nu va mai scoate nimic altceva.

— Probabil că mi s-a comunicat un nume greșit, concluzionă el. Vă mulțumesc.

— Mă voi interesa la niște colegi și vă voi anunța dacă găsesc ceva… promise generalul.

După ce își strânseră viguros mâinile, Malko se simțea cam ciudat în fața acestui colos dintr-o bucată, rămas roșu pe dinăuntru. Avea de ales între două ipostaze: ori Nilufer îl mințise, ori omul pe care Omer Ugurlu îl cunoscuse sub numele de Dragan Katsamanski nu se numea astfel. Mara Glavinova părea la fel de dezolată.

Ajunși pe bulevardul Vitoșa, ea întrebă:

— Ce doriți să facem acum?

— Există și alte persoane care mi-ar putea da informații asupra persoanelor care au deservit cu multă vreme în urmă DS?

— Există o asociație, un fel de cooperativă.

— Putem merge acolo?

— Da. Aceasta se află în centru, pe strada Sofran Vasaski, nr. 2.

*

* *

La adresa de mai sus se afla un imobil vechi, cenușiu, a cărui tencuială cădea în bucăți, nu exista lift, ci doar o scară veche din lemn. Ferestrele cu geamuri cârpite cu hârtie cafenie, dădeau spre o curte plină cu gunoaie. La etajul trei, le deschise o femeie fără

vârstă. Ei intrară într-o încăpere rece, mobilată sumar… Mara explică scopul vizitei lor.

— Președintele asociației e aici! spuse femeia. Intrați și vorbiți cu el…

Un bărbos, bine îmbrăcat, îi primi, având în spate, pe perete, fotografia lui, în uniformă și cu superbi epoleți roșii. După o oră de discuții, acesta spuse:

— Să consultăm lista colaboratorilor noștri. Eu nu mai am o memorie foarte bună.

Bătrânul reveni cu un registru vechi, îl răsfoi până la litera K și concluzionă:

— Nu se află aici. Poate că a murit. În ultimii 20 de ani, mulți au dispărut.

După ce plecară, Malko era vădit descurajat.

— Vă conduc înapoi la Ambasadă? îi propuse el Marei Glavinova.

— E cam târziu, spuse ea. Aș prefera să beau un ceai la *Sheraton,* căci sunt înghețată.

Malko avea chef însă de o votcă. Totul mergea din rău în mai rău… *Sheratonul* avea grația unui monument stalinist, dar interiorul era puțin mai vesel decât fațada.

Barul era animat de un pianist, în autentica tradiție europeană. Mara își comandă un ceai, apoi îi aruncă o privire speriată lui Malko.

— N-am fost prea utilă...

— Nu e vina dumneavoastră, o asigură Malko. Poate că eu caut o persoană care nici nu există. Cum aș putea regăsi un agent al DS, al cărui nume adevărat nici nu-l cunosc dar care a lucrat la Kintex, întrebă el.

Mara Glavinova bău o gură ceai. Înainte de a răspunde timid: o prietenă, Sergheeva Vasov, care lucrează la un post de radio. Tatăl său, Roman Vasov a participat la schimbarea regimului. Era liberal și dorea să-l dea pe mâna justiției pe Todor Jivkov. În 1991, el făcea parte din Consiliul de securitate al noii președinții și a fost însărcinat să ancheteze crimele din regimul Jivkov.

— Pe acest Roman Vasov ar trebui să-l întâlnesc eu? întrebă Malko.

Mara Glavinova surâse trist.

— Ar fi imposibil. A murit, otrăvit, în 1992, neaflându-se nici până astăzi cine a fost vinovat. Sergheeva Vasov nu și-a mai revenit, nu s-a recăsătorit și locuiește într-un mic apartament pe șoseaua Tarigrad. Sunt sigură că ea vă poate ajuta.

— Pot s-o întâlnesc?

— Am s-o întreb, deoarece chiar astă seară cinăm împreună.

— Vă voi rămâne recunoscător pe vecie! Chiar dacă e mort, doresc să regăsesc urma acestui Dragan Katsamanski.

După ce-și termină votca, cei doi se despărțiră. Circulația era la fel de sufocantă, iar lui îi trebui o oră ca să ajungă la *Vitoșa.* Chiar în momentul în care cerea cheia. Simenova Kolev apăru și îi spuse:

— Îmi datorați 1.000 de dolari…

Malko avu impresia că nu auzise bine.

— Pentru ce?

— L-am regăsit pe Dragan Katsamanski, răspunse ea. Este de acord să vă întâlnească mâine la ora 6, aici, la *Café Viennois.*

— Cum ați reușit?

Ea surâse, plină de mister.

— Am o memorie foarte bună…

Încântat, Malko urcă în camera sa. În această meserie, trebuia să ai inima tare.

De-abia acum începea greul: să-l facă să vorbească pe vechiul ofițer al DS.

*

* *

Imediat ce ajunse la Ambasada Americană, ofițerul de serviciu îl anunță că Mara Glavinova dorea să-l vadă. El urcă la etajul trei, iar tânăra interpretă îl primi cu un surâs modest.

— Prietena mea, Sergheeva acceptă să vă întâlnească și se va afla la ora 19 în holul hotelului *Vitoșa.*

El era gata să-i spună că întâlnirea era inutilă, dar nu dorea să-i umbrească bucuria.

— O voi aștepta cu plăcere, afirmă el.

Timpul care rămăsese până la întâlnirea lui cu Dragan Katsamanski, se va scurge cu greutate.

*

* *

Cu inima bătând puternic, Malko aștepta în holul hotelului *Vitoșa,* în fața recepției. La ora 6 fix, un bărbat scund, îmbrăcat într-un pardesiu ponosit, cu o pălărie pe cap, intră pe ușa turnantă și se îndreptă spre recepție, acolo unde trona Simenova Kolev. Aceasta i-l arătă pe Malko

— Dragan Katsamanski, se prezentă noul venit și-i strânse mâna lui Malko.

Acesta din urmă îl conduse la *Café Viennois.* Mic de statură, cu o privire vioaie, cărunt, bărbatul părea extrem de inteligent.

— Ce doriți să beți?

— Un coniac franțuzesc, dacă nu e prea scump! Nu am ocazia să beau prea des așa ceva. În plus, aș mai dori o prăjitură.

Malko îi comandă un pahar de Otard XO, pe care bulgarul îl

înconjură cu mâinile, savurându-l. Trase apoi spre el prăjitura de ciocolată și-l privi răutăcios pe Malko.

— Se pare că mă căutați.

— Eu caut un anume Dragan Katsamanski, ofițer în Primul Directorat, care a lucrat în 1980 pentru Kintex.

— Eu sunt acela, spuse liniștit bulgarul. Am intrat în DS în 1948 și am ieșit în 1990. Sunt pensionar și câștig 150 de leva, iar soția mea, 108. Din fericire, avem un apartament... Este cazul tuturor pensionarilor care au lucrat în acest Serviciu: ne-au neglijat.

Engleza sa era ușor de înțeles.

— L-am interogat pe generalul Brigo Kasamov și pe președintele asociației veteranilor de la Dijurna Sigurnost, dar nimeni nu vă cunoaște. Ambasada Americană pretinde a avea listele cu *toți* vechii membri ai DS, dar dumneavoastră nu figurați. Cum se poate întâmpla așa ceva?

Dragan Katsamanski își înmuie buzele în coniac și întrebă:

— Dumneavoastră lucrați pentru americani?

— Da.

Dragan Katsamanski învârti paharul între degete și spuse:

— Americanii sunt prietenii noștri, dar câteodată sunt naivi. Au liste, dar ele nu sunt complete. Toți cei care, ca și mine, au participat la anumite operațiuni, nu figurează. Generalul Kasamov îmi este vechi amic, extrem de preocupat de interesele țării noastre, și care nu m-ar fi trădat niciodată, deci din acest motiv nu m-ați găsit.

— În acest caz, de ce ați acceptat să mă întâlniți?

— În primul rând, pentru a o ajuta pe prietena mea Simenova să câștige cei 1000 de dolari, deoarece știu că are nevoie de bani, apoi, pentru că nu am nimic de ascuns! Am 76 de ani și sunt pensionar, răspunse Dragan.

— Acceptați deci să răspundeți la întrebările mele?

— De ce nu? În special, dacă îmi mai oferiți un pahar cu coniac, acesta fiind delicios.

Decontractat, râzând, cu privirile veșnic în mișcare, el aștepta următoarea întrebare.

— De ce ați fost trimis la Kintex? întrebă Malko.

— Vorbeam bine engleza. Oamenii cu care veneam în contact nu vorbeau nici bulgara și nici rusa. Apoi, rapid, am fost trimis la posturi din afară. În Franța, în Grecia, în Anglia. Îmi place mult Anglia, dar engleza mea era puțin cam stâlcită. Totuși, de ce mă căutați?

Privirea lui era ațintită în ochii lui Malko.

— Un prieten din Istanbul mi-a vorbit de dumneavoastră.

— Cine?

— Omer Ugurlu.

Bulgarul ridică din sprâncene.

— Ugurlu… Ah, da! Un turc care ne-a închiriat camioane, un șmecher, dar altfel, un tip util. Juca de multe ori la cazinourile de aici. O duce bine? Nu l-am mai revăzut de multă vreme. Știți, turcii nu prea mai vin aici, deoarece Kintex nu mai există...

— Bine, confirmă Malko.

Bulgarul nu îl slăbea din ochi.

— În concluzie, ce fel de întrebări doriți să-mi adresați?

Malko ezită, dar fixat de privirile ascuțite ale interlocutorului său, nu avu de ales...

— El pretinde că dumneavoastră ați ordonat asasinarea Papei.

Dragan Katsamanski izbucni în râs.

— Papa? De ce Papa? Nu sunt credincios, dar respect religia. Știți bine că „filiera bulgară", evocată de justiția italiană, fusese doar o invenție a serviciilor *dumneavoastră*! Nefericitul de Ivanov care a reprezentat Balkan la Roma, nu și-a mai revenit niciodată, cu toate că în final a fost achitat.

— Știu că *această* filieră era falsă, afirmă Malko, dar suntem convinși că ordinul de ucidere al Papei venise de la Moscova, tranzitând Sofia. Cel despre care v-am vorbit, Omer Ugurlu, l-a angajat pe Ali Agsa, ucigașul.

— Eu am făcut doar afaceri cu Omer, precizează Katsamanski. El ghida camioanele noastre pe drumurile din Turcia.

— Pe atunci, cum se înțelegea DS cu KGB? întrebă Malko.

— Alături de fiecare responsabil al câte unui Directorat, se afla câte un reprezentant al KGB. La rândul nostru, noi avem la Moscova, un reprezentant al Ambasadei noastre, care se afla în contact cu centrala KGB. Acordul era interesant, deoarece noi, care eram un serviciu mic, absentam din multe alte țări, dar în felul acesta, lucram pe picior de egalitate.

Malko simțea că omul e sincer: nu dorea să apară ca un „valet" al KGB. Totuși, el reveni la întrebarea:

— De ce m-a mințit Omer Ugurlu?

— Pe *el* trebuie să-l întrebați… Eu, vă jur pe capul copiilor și al nepoților mei că nu am ordonat asasinarea Papei.

În timp ce omul mânca cu poftă prăjitura, Malko își ascunse decepția. Îl găsise pe Dragan Katsamanski, dar revenise exact în punctul din care plecase. Omul pe care-l avea în față fusese probabil un spion șmecher. Chiar dacă era vinovat, nu va spune niciodată.

Terminându-și prăjitura și coniacul, acesta îi surâse lui Malko.

— Trebuie să plec. Soția mea mă așteaptă. Sper ca sejurul dumneavoastră în Bulgaria să vă facă plăcere.

El își îmbrăcă pardesiul, își puse pălăria, iar Malko îl urmă în hol. Simenova Kolev își câștigase cei 1000 de dolari, dar el nu avansase prea mult. Își conduse vizitatorul până la ușa turnantă și se întoarse. De pe una din canapelele negre se ridică o frumoasă blondă, cu buze senzuale, ochi foarte albaștri și care degaja mult farmec.

— Dumneavoastră sunteți domnul Linge? întrebă ea.

— Da, răspunse Malko.

— Eu sunt Sergheeva Vasov. Trebuia să ne întâlnim aici, dar eu am sosit mai devreme.

Se instalară la bar, lângă trei japonezi. Femeia își dezbrăcă mantoul gri, sub care avea un pulover roșu, o fustă, colanți negri și cizme.

Malko se uită la ceas: era ora 19 și-i era foame.

— Ce-ar fi să mergem să cinăm? sugeră el. Vom avea și timp să discutăm.

— Da, dacă doriți, acceptă tânăra bulgăroaică, după o mică ezitare. Unde?

— Dumneavoastră cunoașteți mai bine locurile decât mine.

— Este un restaurant lângă Ambasada Franței, *Les Trente-trois Chaises.* E bun, dar foarte scump.

— Să mergem!

*

* *

Sala restaurantului *Les Trente-trois Chaises* era minusculă, neavând, într-adevăr, decât 33 de locuri Atmosfera era prietenoasă, dar plină de fum. Sergheeva Vasov părea puțin stânjenită și se scuză, cu un zâmbet.

— Eu nu merg prea des la restaurant, căci e prea scump. Din 1990, în Bulgaria, viața nu s-a ameliorat. Eu nu am nici măcar un Trabant.

El o servi cu vin și ea îl bău dintr-o înghițitură. Meniul era vag franțuzesc. Malko o lăsă să-și termine cartofii prăjiți, înainte de a afirma:

— Mara mi-a spus că mă puteți ajuta cu informații despre veteranii de la DS.

— Tatăl meu a efectuat multe anchete despre asta, ba chiar cred că din această cauză a murit.

— Vreți să spuneți că…

— A fost asasinat, spuse ea fără urmă de îndoială. L-au otrăvit. Nu cunosc motivul, dar el mi-a spus-o. Așa au procedat și cu Malkov, la Londra și cu mulți alții.

— Care „ei”?

— Cei care nu doreau să fie descoperite anumite aspecte ale

regimului lui Todor Jivkov, adică toate murdăriile din cei 40 de ani de comunism. Tatăl meu a descoperit mulți agenți ai DS, sprijiniți de noul președinte Jelev, iar aceștia s-au răzbunat Pentru moartea sa, nu a fost niciodată inculpat nimeni..

— Cred că nu mai am ce să vă întreb, spuse Malko. L-am regăsit pe omul pe care-l căutam, Dragan Katsamanski… M-am întâlnit cu el. Chiar cu puțin timp înainte. Poate l-ați văzut în hol la *Vitoșa.*

Sergheeva Vasov puse jos furculița, extrem de palidă.

— Omul acela scund, cu pălărie?

— Da.

Ea îl privi, ca năucită.

— Dar omul acela nu se numește Katsamanski! Este Leonid Sevîrșin, unul dintre cei mai pro sovietici din DS, format la Moscova. Cred, fără a avea vreo probă, că a fost „controlorul" secret al KGB, ceea ce explică faptul că a fost pensionat. El a lucrat la al Șaselea Directorat exact în perioada în care represiunea era mai feroce. Este un porc de comunist!

La rândul său, Malko lăsă furculița. De-abia acum începeau încurcăturile.

Capitolul XVI

Malko, cu creierul în fierbere, nu mai auzea zgomotul din restaurant, sub privirea ochilor mari și albaștri ai Sergheevei Vasov, care părea că regretă cele spuse. De ce montase Simenova Kolev această minciună? Doar pentru a câștiga cei 1000 de dolari? Un om, cum era falsul Katsamanski, se putea preta la acest joc? Cealaltă ipoteză era cu mult mai gravă: încercarea de a-l conduce pe o pistă falsă, pentru a-i împiedica ancheta. Bărbatul pe care îl întâlnise cunoștea numele lui Omer Ugurlu, deci era la curent cu cele întâmplate, așa că această stranie întâlnire însemna un singur lucru: vechile echipe ale DS erau în continuare operaționale. Faptul că cel pe care-l întâlnise fusese apropiat al KGB-ului, îi întărea suspiciunea. Malko, confesându-se Simenovei Kolev, se aruncase practic în gura lupului. Recepționera rămăsese aliata vechiului sistem. În mare grabă, „ei" ridicaseră un dig pentru a-i stopa ancheta.

Tot ce se întreprinsese, fusese treabă de profesionist.

— Nu mă credeți? întrebă Sergheeva Vasov, cu lacrimi în ochi.

— Vă cred, răspunse Malko.

Tocmai realizase că dacă și-au dat osteneala să pună pe picioare această manipulare, însemna că adevăratul Dragan exista încă. Dacă nu, de ce îl orientaseră pe o pistă falsă?

— La ce vă gândiți? întrebă tânăra bulgăroaică.

— La ceea ce tocmai se întâmplă, răspunse Malko. Fără dumneavoastră, cădeam în capcana pe care mi-au întins-o, dar fără posibilitatea de a ieși… Credeți că influența grupurilor din epoca Jivkov poate fi atât de puternică?

— Până în 1998, ei erau cei care trăgeau toate sforile! spuse ea. La noi, n-a avut loc o adevărată curățenie, dat fiind că ceilalți o făcuseră pe a lor *înainte*. Dacă-mi spuneți ce căutați *într-adevăr,* poate v-aș putea ajuta.

Malko îi zâmbi.

— Cu siguranță puteți: eu caut un om, care în 1980 lucra pentru Kintex, ofițer al DS, care purta numele de Dragan Katsamanski și care „ducea tratative" cu haimanalele din Turcia ce lucrau pentru aceeași firmă. În acest fel, acesta se afla continuu la *Vitoșa*. Acum, sunt aproape sigur că nu se numea Dragan Katsamanski, dar nu am aflat ce a devenit. Pentru mine e foarte important să-l regăsesc, deoarece se află în posesia unui secret istoric.

— Istoria cu Papa?

— Sunteți la curent?

— Toată lumea știe asta: știe despre procesul de la Roma și de achitare. Aici, mulți erau convinși că a fost vorba de un „ordin" al

KGB. În timpul acela, Leonid Brejnev și Todor Jivkov erau prieteni intimi. DS mânca din palma KGB-ului, făcându-le acestora toate treburile murdare. Tocmai pentru că tatăl meu a vrut să dovedească acest lucru, a fost asasinat.

— Știa despre complotul asasinării Papei?

— Nu știu, dar se pregătea să caute prin toate dosarele vechi. În memoria lui, de-acum încolo o să încerc să vă ajut. Dați-mi două zile.

Ei terminară cina, iar fata spuse:

— De mult n-am mai fost la vreun restaurant, oftă ea. Lucrul meu la radio îmi permite doar cât să-mi duc zilele. Deoarece mâine dimineață intru devreme, trebuie să prind autobuzul.

— Nici să nu vă gândiți, spuse Malko. Vă conduc.

Străzile erau întunecate și pustii. Sergheeva îi arătă lui Malko drumul spre fostul bulevard Lenin. Ea locuia într-un bloc, iar când Malko se reîntoarse la *Vitoșa,* se afla încă sub șocul descoperiri sale. Îi fu greu să adoarmă.

*

* *

Malko petrecu prima parte a zilei la Ambasada Americană, în compania Marei, pentru a cerceta listele DS. Primul succes: găsise ușor numele lui Leonid Sevîrșin. Dosarul său indica: 1976–1981. *Information-analytikal Departament of the Intelligence Service,* ceea ce însemna că lucrase 16 ani în Primul Directorat al DS, adică cel al informațiilor externe, deci alternase posturile în străinătate, cu cele de la Sofia. CIA, la Langley, avea cu siguranță un dosar asupra lui. Malko se duse să o găsească pe Ann Powers.

— Aș dori ca Langley să-mi trimită de urgență tot ce posedă despre această persoană, precum și lista cu toate posturile ocupate de el în străinătate.

Analista redactă imediat un mesaj urgent.

— Până mâine, nu veți putea primi nimic, avertiză ea.

Liniștit, Malko se întoarse la *Vitoșa.* Simenova Kolev se afla la recepție și îi adresă o privire strălucitoare.

— Mă invitați la cină?

— Bineînțeles! răspunse Malko. În plus, vă datorez niște bani…

Oricum, trebuia s-o lase să creadă că manevra îi reușise.

— Când termin, vă sun în cameră, promise ea.

La 21,45, telefonul sună. Simenova aștepta afară.

— Astăzi vă voi duce la *Olympe,* unul din restaurantele la modă din Sofia, îl anunță ea.

Olympe se afla puțin mai departe de centru, pe o stradă desfundată și întunecată. În față, staționau mai multe Mercedesuri, păzite de „gorile” cu înfățișări impozante. În interior se afla un bar

mare, pustiu și o sală mult prea luminată, cu fete sexy, care serveau îmbrăcate în costume populare. Lista de bucate era mai tristă decât scaunele acoperite cu blană sintetică de panteră. Simenova comandă obișnuitul vin roșu ca sângele și bău imediat un pahar.

— Sunteți mulțumit?

Malko îi strecură discret opt bancnote de câte 100 de dolari, pe care ea le făcu să dispară în geantă.

— Ați fost foarte eficace.

Ea făcu o mutră amuzată.

— Sunt mai mult de 20 de ani de când lucrez în hotel. Am văzut și am cunoscut multă lume. În epoca trecută, trebuia să remit pașapoartele ofițerilor DS, care lucrau la Kintex, cunoscându-l astfel și pe Dragan. Deci, nu mi-a fost greu să-l regăsesc, mai ales că el locuiește în apropiere..

— Nu v-a făcut greutăți?

— Îi dau și lui 100 de dolari, spuse ea. Nu prea are bani, iar soția lui e bolnavă.

Părea atât de sinceră, încât Malko avu brusc un dubiu: dacă Sergheeva se înșela?

— Aș dori să-l mai revăd, spuse el.

Bulgăroaica îl fixa, cu ochii ei negri, cu o expresie încordată.

— De ce nu? Ar putea fi interesant, sublinie ea.

— Pentru cine?

Femeia se aplecă, descoperindu-și sânii albi, strânși într-un sutien.

— Un om ca Dragan, care a lucrat mult timp în străinătate și nu și-a trădat niciodată țara, bănuiesc că deține informații interesante. Numai că, în acest moment, are nevoie de 5000 de dolari pentru a publica o carte.

— Am să mă gândesc, spuse Malko.

După ce terminară cina, Simenova ceru un pahar cu coniac și i se aduse o sticlă de Otard XO. Imediat ce bău un pahar, îi expedie lui Malko o privire focoasă.

— Știți ce mi-ar face plăcere acum? Să mergem la *Sheraton.*

— Ca să mai bem ceva?

— Și pentru asta, dar mai ales pentru a închiria o cameră. Nu-mi place *Vitoșa.*

*

* *

Holul de la *Sheraton* era pustiu. Simenova Kolev o luă direct spre scara ce ducea spre subsol. Acolo se afla discoteca, iar ea alese o masă în colțul cel mai îndepărtat de ring și se afundă cu voluptate pe banchetă, savurând plăcerea de a fi câștigat ușor 1000 de dolari. Malko o observa din colțul ochilor, întrebându-se cum ar putea să-i

dezvăluie minciuna, dar nu găsea încă nicio soluție gândindu-se că era mai bine s-o lase să creadă că l-a păcălit.

— Luăm șampanie?

Pentru a nu-i strica euforia, el comandă. O sticlă de șampanie, ce se vindea aici cu prețul aurului. Malko era nerăbdător ca această seară să se termine, iar femeia părea ferm convinsă de contrariul, vrând să profite la maximum. Ea începu prin a goli trei cupe de șampanie, una după alta! După vinul roșu și după coniac, noua băutură începea să-și facă efectul. Rock-ul asurzitor făcu loc unei melodii mai dansante. Imediat, Simenova sări în picioare, smulgându-l literalmente pe Malko de pe scaun.

— Ador să dansez! afirmă ea, trăgându-l.

Pe pistă, cu brațele înfășurate în jurul gâtului său, se freca de el, concepția ei despre dans fiind pur sexuală.

— N-aș fi crezut niciodată să câștig acești bani! șopti ea.

— Vi i-am promis, spuse Malko

— În seara asta intenționez să fiu foarte drăguță cu dumneavoastră, se fandosi ea.

Malko simți chiar că-i desface fermoarul de la pantaloni și tresări.

— Simenova! Suntem priviți!

— De-aia nu mai pot eu! Aici poți face ce dorești.

Ea pornise deja în căutarea a ceea ce voia. Timp de trei secunde, contemplă membrul strâns între degetele ei, râzând apoi autoritar, și-l înfundă în gură. Malko nu mai știa unde să se ascundă! Simenova, calmă, îngenunche lângă banchetă, pentru a-i fi mai ușor. Limba și gura ei făceau minuni, iar Malko simți cum scrupulele i se risipesc.

În fond, oricând e bine să profiți de o mică plăcere… Discoteca era pustie, iar ei nu riscau să fie deranjați. Capul femeii urca și cobora, ca un mecanism bine uns, iar el începea să simtă pișcăturile care-i anunțau plăcerea. Brusc, Simenova îl abandonă. El aruncă o privire prin sală, bănuind apariția inoportună a cuiva, fără însă a vedea pe cineva. Bulgăroaica se ridicase în picioare și-și cotrobăia pe sub fustă. Ceva negru căzu pe jos: erau chiloții ei.

Imediat, ea se apropie de el, cu fusta ridicată până la șold, cu un zâmbet lacom și se așeză pe genunchii lui, antrenând cu îndemânare în ea, membrul pe care-l făcuse rigid. Când simți că e pătrunsă complet, ea se imobiliză cu un oftat de satisfacție, mișcându-și puțin crupa, ca pentru a se înșuruba și mai bine în membrul ce o străpunse. Aplecată spre Malko, îi șopti:

— În fond, e mai amuzant să faci amor aici, decât în cameră, în plus, e și mai ieftin.

Ea începu să oscileze înainte și înapoi, din ce în ce mai repede,

în căutarea plăcerii. Galopul final sosi rapid. Cu ochii bulbucați, cu gura deschisă, Simenova își oferi un orgasm care o zgudui complet, strigătul ei de plăcere confundându-se cu muzica.

Imediat, se lăsă să cadă lângă Malko, cu picioarele depărtate și cu fusta ridicată. Aproape pe bâjbâite, ajunse la sticla de șampanie și bău precum un animal sătul. Apoi își puse chiloții, își lăsă în jos fusta și-i adresă o privire complice lui Malko.

— Am petrecut o seară pe cinste, nu-i așa? Acum trebuie să mă întorc, dacă nu, soțul meu îmi va pune o droaie de întrebări.

În fața la *Sheraton,* ea îi spuse lui Malko:

— Am să iau un taxi, căci acum sunt bogată. Nu vreau ca soțul meu să mă vadă coborând din mașina ta.

Malko nu insistă. În ciuda plăcerii fizice pe care o simțise, nu avea niciun chef să o ducă pe Simenova înapoi, la *Vitoșa.* Înainte de a-l părăsi, ea îi mai aminti încă o dată:

— Nu uita ce ți-am spus în legătură cu Dragan. Pentru 5000 de dolari poți afla cu siguranță lucruri interesante.

Perplex, Malko nu răspunse. Simenova părea extrem de sinceră! Ea era preocupată acum doar de sex și de dolari. Atunci, cine-l păcălea? Poate informațiile de la Langley îl vor lămuri.

*

* *

Faxurile codificate se succedau încă de dimineață. Instalat în biroul lui Ann Powers, Malko era la a șasea ceașcă de cafea. În teorie, să reconstitui cariera unui agent bulgar detașat în străinătate, era ușor. În practică, asta se dovedea extrem de delicat. La câteva mii de kilometri de Sofia, arhivarii CIA scoteau microfilme, refăceau date și colecționau informații. Începând cu ora 10, Malko era sigur de un lucru: Leonid Sevîrșin, reperat încă spre sfârșitul anilor 50, ca agent bulgar al Primului Directorat, avea dosar la CIA.

La ora 15, o parte din cariera acestuia fusese deja reconstituită: primul său post în străinătate fusese în Grecia, din 1968 până în 1972, apoi din nou la Sofia, cu un sejur de un an în Berlinul de Est, unde făcuse un gen de stagiu la Marcus Wolf. Biografia reîncepea spre anul 1985. În acea epocă, el se găsea în Franța, unde fusese foarte activ, până în 1988, când se reîntorsese definitiv la Sofia. Malko citi ultimul fax: „așteptăm să ne parvină ultimul dosar în legătură cu el”.

Mara Glavinov venea din când în când să-i țină companie. În sfârșit, către ora 16,30, tânăra bulgăroaică reintră triumfătoare, cu un teanc de documente.

— Departamentul din Londra, ne-a trimis toate astea.

Malko se repezi întâi spre fotografii. Erau mai multe, iar două,

foarte clare: incontestabil era omul pe care-l întâlnise. El se cufundă apoi în nota MI5[40] și tresări încă de la primul alineat.

„Leonid Sevîrșin a fost *rezident* bulgar la Londra din 1978 până în 1982. Expulzat în noiembrie 1982, după ce fusese surprins cu un funcționar al Home Office. Foarte activ, el lucrase sub acoperirea de Secretar II la Ambasada Bulgariei. Îl bănuim de a fi recrutat un mare număr de agenți care nu au fost niciodată identificați. Orice informație cu privire la acest subiect, va fi extrem de importantă".

Malko își încrucișă privirea cu cea a Marei Glavinova.

— Mulțumesc! spuse el. Cred că am avansat puțin.

Cel care îi ceruse lui Omer Ugurlu să-l asasineze pe Papă nu putea fi deci Leonid Sevîrșin, care pe atunci se afla la Londra. Faimosul Katsamanski se afla aproape zilnic la *Vitoșa.* În concluzie, era vorba de o altă persoană. Recepționera de la *Vitoșa* avea oare atâta putere încât să manipuleze un vechi agent experimentat, ca Leonid Sevîrșin? Puțin probabil.

Concluzia era simplă. *Adevăratul* Dragan Katsamanski se afla în viață dar nu „se" dorea descoperirea lui de către Malko. Nilufer Bostani spusese adevărul, iar acesta trăia la Sofia, fiind persoana care *știa* totul despre atentatul împotriva Papei. Nu-i mai rămânea decât să-l găsească.

Malko își luă agenda și o chemă pe Sergheeva Vasov la numărul de telefon pe care i-l lăsase.

— Tocmai doream să vă sun, spuse ea imediat. Am noutăți. Eu termin la radio la ora 18. Puteți veni să mă luați?

*

* *

Imobilul în care se afla radioul – trei etaje leproase – se găsea pe bulevardul Dragan Stankov, în fața unui mare parc. Malko trebui să aștepte zece minute, înainte ca Sergheeva să se strecoare în mașina lui.

— Birourile nu sunt încălzite, explică ea, tremurând.

— Vă duc la *Sheraton,* să bem un ceai!

— E o idee foarte bună, spuse ea, cu un ton plin de subînțelesuri.

La *Sheraton*, holul mișuna de activitate și era coadă la vestiar. Numeroase Mercedesuri și BMW-uri depuneau în fața intrării, femei în rochii de seară, însoțite de bărbați cu umeri largi și păr scurt: era elita mafiotă din Sofia. O recepție animată de o orchestră rock avea loc în saloanele hotelului, iar vacarmul ajungea chiar până la bar. O mulțime zgomotoasă se îmbulzea în saloane, înghesuindu-se în jurul mai multor bufete. Încălzindu-și mâinile în jurul cești cu ceai, Sergheeva Vasov rămase tăcută un lung moment, înainte de a ridica spre Malko ochii ei albaștri ca de porțelan.

— Cred că l-am regăsit pe cel pe care-l căutați, anunță ea.

Pulsul lui Malko făcu un salt.

— Sunteți sigură?

— Nu încă, dar am multe indicii.

Ea scoase din servietă un dosar, de unde extrase o fotografie. Era cea a unui bărbat masiv, stil luptător de bâlci, cu trăsăturile ca tăiate cu dalta, cu părul negru și scurt. Malko întoarse fotografia. Pe verso, era scris cu creionul, în chirilică: colonel Vladimir Georgiev, 1984.

— Dar nu îl cheamă Katsamanski?

Sergheeva zâmbi.

— Își dădea numele de Katsamanski! Era într-adevăr angajat la Kintex, însărcinat cu încărcăturile de arme ce aveau destinația Orientul-Mijlociu, în acest scop, petrecându-și mult timp la *Vitoșa.* Am aflat că toți ofițerii din DS care aveau contracte cu străini, trebuiau să folosească pseudonime. Cel care posedă această listă mi-a confirmat-o.

Malko privea gânditor fotografia, veche de vreo 15 ani. O întrebare îi ardea buzele:

— Ce a devenit el?

— Trăiește foarte bine! afirmă tânăra bulgăroaică. În 1990 a părăsit de bună voie serviciul și a început o afacere de import-export, în asociere cu fiul lui Todor Jivkov, vechiul dictator. În acea epocă, familia Jivkov deținea toate frânele conducerii. Georgiev a făcut rapid avere și a continuat să câștige milioane de dolari. După ultimele date, el locuiește într-o casă superbă, amplasată la poalele muntelui Vitoșa, la sud de oraș și își continuă afacerile cu Rusia, pe picior mare, în domeniul petrolului. Soției sale i-a cumpărat un magazin de lux, pe bulevardul Vitoșa. Magazinul se află mereu în pierdere, dar pe el nu-l interesează acest lucru. Cu această femeie trăiește de peste 20 de ani..

Deci ea ar fi putut să-l cunoască pe Omer Ugurlu.

— Credeți că el este? întrebă, curioasă, Sergheeva.

— Este foarte posibil, confirmă Malko. Știți cum l-am putea contacta?

O lumină veselă trecu prin ochii albaștri ai femeii.

— Aici! Imediat!

— Cum?

— Recepția din această seară este organizată de comercianții din bulevardul Vitoșa. Vladimir Georgiev și soția sa se vor afla cu siguranță aici.

*

* *

Malko avea senzația că îngurgitează caviar cu polonicul. Ar fi sărutat-o pe Sergheeva. Foarte mândră, bulgăroaica se înroșise.

— Hai să mergem la recepție, propuse el.

El nu mai putea aștepta niciun minut în plus, dar femeia se întunecă la față.

— Dar noi nu suntem invitați...

— O să ne descurcăm cumva, afirmă Malko. Lăsați-vă mantoul aici.

Ea îl ascultă și se ridică. Cu puloverul ei roz, mulat peste sânii ascuțiți, cu fusta scurtă, colanții negri și încălțată cu cizme, părea extrem de sexi. Amândoi se amestecară prin mulțimea de invitați, îngrămădiți pe lângă mesele pline cu fripturi din purcel de lapte. Malko îi șopti:

— Întrebați pe cineva dacă sunt și ei aici.

Sergheeva se apropie timid de o femeie în rochie lungă și îi puse întrebarea. Aceasta privi în jurul ei și întinse brațul, indicând un mamifer, care, în orice caz, nu exista în natură în stare sălbatică. Era o roșcată fabuloasă, ca o reclamă vie pentru chirurgia estetică. Ea avea niște buze mari și roșii, care-ți săreau în ochi. Bustul era impresionant, umflat cu helium sau silicon, și contrasta cu subțirimea taliei, doar picioarele lungi părând originale. Ea stătea dreaptă, într-o rochie de mătase neagră, cu o tăietură foarte înaltă, care scotea la iveală colanții încrustați cu strasuri. Celelalte femei păreau să se îndepărteze de ea, în timp ce bărbații, uitând de friptură, o devorau din ochi.

Sergheeva Vasov îl anunță pe Malko:

— Aceea este Valentina Georgiev.

Aceasta tocmai se deplasa pentru a-și umple paharul, când Malko întrebă:

— Dar unde este soțul ei?

— Nu știu, mărturisi Sergheeva.

— Bine, vom trece la atac.

El luă de pe tava unui chelner o cupă cu șampanie și se plasă în spatele Valentinei Georgieva, care se așezase la coadă, la bufet. În apropierea ei, riscai să te sufoci. Malko aștepta ca ea să se întoarcă, pentru a-i agăța privirea și a-i adresa zâmbetul lui fermecător.

— Am impresia că vă cunosc, spuse el în engleză.

Lungile gene false fâlfâiră ca niște fluturi speriați.

— E posibil, spuse Valentina Georgiev, cu o voce de fetiță. Probabil m-ați văzut la magazin.

— Vladimir nu e aici în această seară?

Un nou fâlfâit de gene, ceva mai nervos.

— Nu, e plecat. Îl cunoașteți și pe el?

— Da, din anii ’80. Veneam des la Sofia, cu un alt turc, Omer Ugurlu, care făcea afaceri cu soțul dumneavoastră.

— Bine, spuse ea indiferentă.

Femeia își puse într-o farfurie bucăți de friptură. Malko se așeză în fața ei și-i zâmbi.

— E imprudent să lași singură o femeie atât de frumoasă, remarcă el.

Genele lungi se zbătură nebunește.

— Mulțumesc, suspină Valentina.

La rândul ei, îl inspectă pe Malko, iar examenul părea favorabil. Dintr-odată, ea propuse:

— Eu sunt la magazinul meu în fiecare după amiază. Acesta se află pe bulevardul Vitoșa la nr 84. Dacă doriți să-i faceți plăcere unei femei…

Ea se îndepărtă într-un nor de parfum iar Malko se întoarse la Sergheeva Vasov.

— Ați aflat ceva? întrebă ea.

— Da, am aflat că soțul ei a plecat și că eu trebuie să trec pe la magazinul ei.

Sergheeva Vasov rânji.

— Veți fi singurul client.. Pentru condițiile de aici, e foarte scump, dar, din fericire, soțul ei câștigă mulți bani. Credeți că e persoana pe care o căutați?

— Nu sunt 100% sigur, recunoscu Malko. Până acum, totul corespunde.

— Eu trebuie să mă întorc acasă, spuse timid fata. Mâine dimineață lucrez la prima oră.

— Vă conduc.

La *Sheraton* nu mai avea nimic de făcut. După ce o conduse pe Sergheeva, se întoarse la *Vitoșa,* întrebându-se dacă cei care făcuseră totul pentru a-l împiedica să-l regăsească pe cel care purta numele de Dragan Katsamanski în 1990, știau deja că el se află pe drumul cel bun.

*

* *

În pofida frigului glacial, o mulțime compactă se înghesuia pe trotuarele bulevardului Vitoșa. Câteva ghirlande aminteau că se apropia Crăciunul, tramvaiele își făceau cu greu drum printre mașini, iar pe trotuare găseai orice, la prețuri rezonabile. Malko ajunse în fața numărului 89. Magazinul se afla la colțul străzii Porșevici. Patru vitrine strălucitor iluminate ofereau cele mai frumoase modele de confecții italienești. Era ora 14,30, iar magazinul era dezolant de pustiu. Când Malko împinse ușa, o tânără vânzătoare blondă țâșni din spatele unei draperii, aproape tot atât de sexy ca și patroana.

— O caut pe Valentina Georgiev, spuse el în engleză.

— *No como today,* îngână vânzătoarea. *You have a message*[41]*?*

— Da, spuse Malko, revenind la limba rusă. Mă găsește la *Vitoșa.*

El își lăsă cartea de vizită, numărul camerei și ieși, sub privirea dezolată a vânzătoarei, decepționată că plecă cu mâinile goale. Malko trebuia deci să mai aștepte.

Pentru a-și omorî timpul, el merse pe jos până la Ambasada Americană, ca s-o pună la curent cu cercetările sale pe Ann Powers. Americanca era absentă, dar Mara Glavinova era acolo. Îi povesti ultimele date asupra anchetei, iar ea afirmă cu un zâmbet complice:

— Cu siguranță, Valentina Georgiev vă va căuta. Toate aceste neveste de mafioți se plictisesc, chiar dacă au bani. Iarna nu e nimic distractiv la Sofia, deci le place să aibă aventuri, de preferință cu străinii.

În așteptare, avea deci să petreacă seara de unul singur. Sergheeva lucra la radio până la miezul nopții, iar momentan, el nu avea niciun chef s-o vadă pe Simenova Kolev.

— Sunteți liberă pentru a cina împreună? întrebă el.

— Desigur!

— Unde doriți să mergem?

Ea ezită.

— Există un loc, unde a cinat și președintele Clinton când a vizitat Sofia: *Beyond the Alley,* pe Budapesta Ulița. Se pare că e foarte scump, dar foarte bun.

— Sa sperăm că e doar foarte bun.

*

* *

Beyond the Alley, cu pereții săi din lemn, semăna cu o vilă elvețiană, ascunsă în spatele unui brad ca de Crăciun, enorm, plantat în mijlocul unei peluze înghețate. Singura originalitate o constituiau pereții împânziți de etajere care etalau mii de nuci poleite.

Salata bulgărească era puțin mai sofisticată decât în altă parte, iar mielul se putea mânca. În orice caz, Malko era încântat ca un copil.

— Cei din vremea lui Jivkov mai au putere? întrebă Malko, în timp ce mânca desertul.

Mara înălță capul.

— Da. Sunt amestecați într-o mulțime de șantaje, asociați cu mafioții ucraineni sau ruși. Există și acum crime neelucidate, ba chiar și bombe. Poliția e neputincioasă.

— Ați putea încerca să aflați ceva despre Vladimir Georgiev? Despre afacerile, contactele sau transferurile sale financiare..

— Voi încerca, promise Mara. Cunosc pe cineva la poliție.

Când ieșiră, ningea cu fulgi mari. Cartierul părea sinistru, cu străzile lui desfundate și clădirile ce păreau destinate demolării.

Malko realiză brusc că nu era înarmat. Ajungând sub luminile din centru, se simți ceva mai liniștit. Mara îi adresă un zâmbet strălucitor, în clipa în care el o depuse în fața casei.

— A fost o seară minunată, spuse ea. Eu nu merg niciodată la restaurant.

*

* *

Soneria telefonului din hotel îl trezi pe Malko. O voce necunoscută de bărbat întrebă în engleză, cu un accent puternic:

— *Mister* Malko Linge?

— Da, eu sunt.

— La telefon Vladimir Georgiev. Ați întâlnit-o pe soția mea, alaltăieri seara, la *Sheraton* și ați întrebat-o despre mine. Ne cunoaștem?

Vocea era de bas, sigură, cu o mică notă de vulgaritate. Pulsul lui Malko se acceleră: în sfârșit, cel pe care-l căuta încă din Istanbul, era la capătul firului.

— Așa se pare, răspunse el cu prudență. Oricum avem un amic comun, Omer Ugurlu. Pe el îl cunoașteți foarte bine, încă din anii 80.

— Într-adevăr, acceptă bulgarul, după o scurtă ezitare. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Aș dori să vă întâlnesc.

— Pentru ce?

— Pentru niște afaceri.

După o nouă ezitare, bulgarul propuse:

— *Dobre.* Cunoașteți hotelul *Ambasador?*

— Nu.

— Se află pe șoseaua Simenovski, spre sudul orașului, la poalele muntelui, nu departe de locuința mea. Ne putem întâlni acolo, la ora 19, la bar?

— De acord.

Malko se repezi sub duș, bucuros și nerăbdător. Ce va putea el să-i propună interlocutorului său? Bani: avea. Protecție: nu avea nevoie… Va trebui să improvizeze ceva.

Datorită decalajului de fus orar, îi era imposibil să ia contact cu cineva din Statele Unite, deci trebuia să aștepte întreaga dimineață. La Ambasadă, ceru să-l întâlnească pe șeful stației care-l primi imediat. Malko dorea să afle care sunt noile instrucțiuni de la Langley, în legătură cu modul în care trebuia să acționeze. În camera cu coduri, el luă legătura cu Thomas Ray, rezumându-i situația: avea întâlnire cu omul care, cu douăzeci de ani în urmă, ordonase asasinarea Papei Ioan-Paul al II-lea. Cu toate că părea satisfăcut, adjunctul lui George Tenet părea că rămăsese perplex.

— Trebuie să-l scoateți din țară, sugeră el.

— Cum? Doar dacă-l răpesc..

— Oferiți-i bani.

— Cât?

— Nu știu.

— Cred că ar trebui să-i explic că riscă să aibă probleme cu rușii, dacă aceștia află că am ajuns până la el, sugeră Malko.

— Mi se pare o idee excelentă, aprobă americanul. Sunați-mă după întâlnire. Sunt curios să aflu care a fost reacția lui.

*

* *

Hotelul *Ambasador* se afla în plin câmp, chiar înainte de periferie, în fața muntelui Vitoșa, la circa 10 km de centru Era o construcție modernă, dar izolată. Malko își gară mașina în parcare și pătrunse în clădire. Totul era nou, curat, dar pustiu. Un funcționar de la recepție îi indică barul, care era însă la fel de pustiu. O fată în uniformă verde îl conduse…

Dat fiind că ajunsese primul, își comandă o votcă. Din hotel nu răzbătea niciun zgomot, de parcă ar fi fost nelocuit.

Când se uită la ceas, văzu că era ora 19,10. În bar pătrunseră doi bărbați. Erau solizi, cu veste din piele neagră, rași în cap și aveau priviri sumbre. Unul dintre ei ținea o servietă ce părea a fi foarte grea, iar altul, o valiză metalică. Aceștia se instalară în apropierea lui și încercau să vorbească cu voce joasă, prea încet pentru ca Malko să înțeleagă despre ce discutau. El înțelese doar că ei vorbeau în rusește.

După cinci minute, un angajat al hotelului se aplecă spre urechea lui Malko:

— *Gospodin* Linge?

— Da.

— Vă caută cineva la telefon.

Malko îl urmă până al recepția hotelului, unde observă un telefon cu receptorul pus alături.

— *Mister* Malko Linge?

Imediat el recunoscu vocea de bas a lui Vladimir Georgiev.

— Da.

— Sunt în întârziere, dar voi ajunge peste 10 minute. E bine?

— E în ordine, răspunse ușurat Malko, dar dacă doriți, pot veni eu la dumneavoastră…

— Nu, nu!

— Totul va fi în ordine.

Malko închise și se întoarse la bar, încrucișându-se pe hol cu cei doi ruși, care tocmai plecau. După ce își reluă locul, el comandă un alt pahar cu votcă. Instantaneu, realiză că rușii cu care se întâlnise

pe hol nu mai aveau cele două valize. Când i se aduse votca, el o întrebă pe chelneriță, în rusește:

— Cei doi domni care au fost aici, v-au spus ceva deosebit?

Surprinsă, ea negă.

— Nu! De ce?

Malko nu-i răspunse, urcându-i-se brusc pulsul la 150. El privi întreaga încăpere, fără a observa nimic suspect, până în clipa în are își coborî privirile, văzând ceva suspect sub bancheta pe care era așezat: valiza metalică! Într-o fracțiune de secundă, înțelese totul. Se ridică dintr-o săritură, atât de rapid încât varsă paharul cu votcă. Grăbindu-se să ajungă în hol, el mai avut timp să-i strige chelneriței:

— *Bistro! Davai*![42]

Stupefiată, ea rămase înțepenită. Malko ieși rapid din bar, cu respirația blocată, știind că moartea se afla în spatele lui.

Capitolul XVII

Malko de-abia ieșise din bar, îndepărtându-se cât mai repede de acesta, când o explozie înspăimântătoare zdruncină întreg hotelul *Ambasador*. Câteva fracțiuni de secundă mai târziu, suflul acesteia îl ajunse și, ca o mână invizibilă, îl proiectă spre recepție, în mijlocul unei mase de cioburi înconjurate de un nor cenușiu. El se lovi violent de colțul unui birou, apoi leșină.

Când deschise ochii, era lungit pe jos în același loc, cu vesta înfășurată în jurul capului, văzând doar un bărbat îmbrăcat în alb, care stătea aplecat deasupra lui. Din urechea stângă îi curgea sânge, ca și din multe alte răni. Când încercă să se ridice, simți o amețeală cumplită. El vedea buzele oamenilor din jurul său mișcându-se, dar nu înțelegea nimic. Tot corpul îl durea. Ajutat, își puse vesta plină de praf, se sprijini de un birou pentru a nu se prăbuși, cuprins brusc de o imensă oboseală. De-abia după câteva minute, realiză că tot holul era plin cu oameni: polițiști, infirmieri și angajați ai hotelului.

Privind în jurul lui, i se păru că hotelul fusese zdruncinat de un cutremur. Din bar, nu mai rămăsese decât un spațiu devastat, de nerecunoscut. Pianul se strivise de perete, iar locul pe care stătuse, se transformase într-o gaură. Nu mai existau nici mese și nici scaune. Printre ferestrele sparte pătrundea un aer glacial.

— A fost o bombă! spuse unul dintre polițiști, care se afla lângă el, pusă probabil de unul dintre mafioții ucraineni.

Malko se îndreptă spre recepție, încercând să-și șteargă sângele de pe față. El se adresă unui funcționar buimac.

— Mă poate însoți cineva? întrebă el. Locuiesc la *Vitoșa* și nu mă simt capabil să conduc mașina.

După o scurtă conversație, un pompier se apropie de el, îl examină, apăsând pe toate rănile și vânătăile, punându-i o grămadă de întrebări, din care Malko nu înțelese decât un sfert, mulțumindu-se să răspundă mecanic: *„Dobre! Dobre*![43]” În final, acesta îl conduse la un minibuz. După un timp care lui i se păru cât un secol, minibuzul opri în fața la *Vitoșa,* iar el se târî până la recepție, cerându-și cheia. Avu totuși curajul să sune la Ambasadă, lăsând un mesaj pentru Alister Scott, în care anunța că tocmai scăpase dintr-un atentat comis la hotel *Ambasador,* lăsând să se înțeleagă că se afla la limita forțelor lui.

După ce ajunse în pat, adormi îmbrăcat, ultima lui senzație fiind cea a sângelui cald care-i curgea din ureche.

*

* *

Un soare palid strălucea pe cerul albastru. Malko își privi ceasul: era ora 8,10. Realiză că dormise 14 ore! În continuare, îl dureau

toți mușchii. Se dezbrăcă și se târî până la baie, rămânând îngrozit când se văzu în oglindă: ochii lui păreau că se înfundaseră în orbite. La gât, simți că îl jenează ceva și după ce se pipăi, își dădu seama că era un mic ciob de sticlă încastrat în piele. Se băgă sub dușul anemic, unde rămase aproape o jumătate de oră. Apa caldă îi mai destinse puțin mușchii dureroși. Se bărbieri, se îmbrăcă și sună la Ambasadă. De data asta, i se făcu imediat legătura cu Alister Scott, șeful stației.

— *My Good*! Sunteți sănătos întrebă americanul. Noroc că am primit mesajul dumneavoastră! Știam că veți avea o întâlnire la *Ambasador*. Ați fost căutat în toate spitalele, chiar înainte ca eu să fiu prevenit. A fost un atentat oribil..

— Pe mine au dorit să mă omoare, spuse, simplu Malko. Trimiteți-mi o mașină.

Când coborî, după 20 de minute, el fu întâmpinat de Mara Glavinova, vizibil impresionată.

— Dumnezeule, spuse ea, văzând tăieturile de pe fața lui. Nu doriți să mergem la spital?

— Nu, o asigură el. Nu am nimic grav.

— Când am auzit ieri seară la radio, vorbindu-se despre explozie, am simțit o teamă îngrozitoare. Am sunat la *Ambasador* și mi s-a răspuns că nu e decât un mort – un angajat al hotelului – și doi răniți.

— Eu trebuia să fiu cel de-al doilea mort, remarcă Malko.

În timp ce mașina se târa prin aglomerație, el îi povesti totul.

— Ziarele spun că au fost mafioți ucraineni, afirmă Mara Glavinova. Nu au fost prinși și nici nu aveau cameră rezervată în hotel, dar se cunoaște numărul mașinii lor.

— Bomba mi-a fost destinată mie. M-au atras la *Ambasador* deoarece acolo securitatea e inexistentă, iar hotelul e izolat. A fost o capcană bine montată.

— Ce făceați acolo?

— Un bărbat, care s-a dat drept Vladimir Georgiev, mi-a telefonat dimineață și mi-a dat întâlnire acolo. Apoi, același tip m-a chemat la telefonul barului, spunându-mi că va întârzia. De-abia acum înțeleg pentru ce: m-a îndepărtat din bar pentru ca cei doi autori ai atentatului să poată ascunde bomba sub bancheta pe care stăteam. Dacă nu mă întâlneam cu ei, observând că sunt *fără* valize, nu m-aș fi îndoit de nimic și acum eram un om mort, cum e nenorocita de chelneriță.

— Oribil! făcu Mara Glavinova. Oricum, nu a fost Vladimir Georgiev cel care v-a telefonat…

— De unde sunteți atât de sigură?

— Acesta se găsește în închisoarea centrală din Sofia, inculpat

pentru escrocherii. El a deturnat banii depuși de contribuabili într-o bancă pe care o controla, pentru a finanța magazinul soției sale! Riscă mulți ani de închisoare. Noul guvern este foarte sever pentru acest gen de delict.

Ajunși pe strada Suborna, Malko intră direct în biroul lui Alister Scott, unde era deja așteptat de către medicul Ambasadei. Acesta îi luă tensiunea, îi examină toate rănile, inclusiv urechea dreaptă.

— Aveți timpanul drept fisurat, conchise medicul. Totul se va rezolva de la sine. În trei luni, vă veți recăpăta auzul... În urma celor citite în ziare, ați avut mult noroc. Hotelul a fost devastat.

Imediat ce rămase singur cu șeful stației, Malko merse direct la țintă:

— Au vrut să mă asasineze, spuse el, deoarece știu că mă aflu pe urmele lui Vladimir Georgiev, omul care deține secretul atentatului împotriva Papei.

— Nu sunt bulgari, spuse imediat americanul, deoarece aceștia doresc cu ardoare să se integreze în Europa.

— Deci, sunt rușii. Ce știți despre SVR local?

— Rusia lui Putin își bate joc de Bulgaria, exact ca de prima sa votcă, iar oamenii care vă urmăresc fac parte din latura periculoasă și dură a Moscovei. Ei au descoperit că veți merge până la capăt și au decis să vă elimine. Bulgarii n-ar fi procedat niciodată într-un asemenea mod. Eu mă întreb doar cum au aflat despre acest lucru.

— Eu știu, spuse Malko.

Se gândea la Simenova Kolev. Fără să vrea, el nimerise exact pe un cuib de vipere. Nostalgicii comunismului deveniseră o rețea în așteptare, iar fără ajutorul Sergheevei Vasov, el nu ar fi putut sparge niciodată zidul tăcerii. Americanul îi întrerupse gândurile.

— Ceea ce s-a întâmplat este extrem de grav. Ca șef de stație la Sofia, mă simt moralmente responsabil de persoana dumneavoastră, chiar dacă nu depindeți de mine.

— Ce vreți să spuneți?

— Mă simt obligat să vă cer să nu vă mai asumați niciun risc și să acceptați o protecție, adică cea pe care o vom primi în funcție de instrucțiunile de la Langley.

Malko avea chef să-i spună că nu era decât un „om cu contract” al C.I.A., unul de lux. Dar că nu va intra niciodată în sacrosantul sistem al acestei asociații.

— Aș dori să vorbesc cu Thomas Ray, spuse el.

*

* *

Adjunctul lui George Tenet, directorul general al C.I.A., îi sorbea cuvintele lui Malko. Din cauza sechelelor atentatului, Malko era obligat să lipească receptorul de urechea sa stângă.

— Ancheta dumneavoastră este un model, conchise americanul.

— Să nu exagerăm, îl avertiză Malko. În mod cert, doresc să-l regăsesc pe cel care a comandat atentatul împotriva Papei, dar, din păcate și acesta este un intermediar. Pentru a mai avansa, el trebuie să accepte să vorbească.

— Evident! spuse Thomas Ray, dar atentatul a cărui victimă ați fost, este una din cele mai bune confirmări. Deoarece „noii" bulgari par a nu avea implicații în această problemă, nu rămân decât rușii. Așadar, operațiunea „Pagoda", menționată de „sursa" noastră, încă din 1990, a existat și nu putea fi decisă decât la nivel înalt, adică de Leonid Brejnev.

— E adevărat, recunoscu Thomas Ray, dar o asemenea informație importantă ne conferă un argument cu greutate în fața rușilor de astăzi, care în majoritate făceau parte din structurile comuniste ale epocii și care acum sunt conduse de Vladimir Putin. În concluzie, trebuie neapărat să vă continuați ancheta și să obțineți o mărturisire de la Vladimir Georgiev.

Un înger trecu și fugi înspăimântat: e mult mai ușor de spus, decât de făcut…

Thomas Ray adăugă:

— Bineînțeles, protecția *dumneavoastră* trebuie să se afle pe primul loc.

Malko își trecu degetele peste crustele de pe obrazul lui. Se putea spune că îl zgâriase o pisică… Prudent, Ray adăugă:

— Cred că experiența dumneavoastră este, de altfel, și cea mai bună protecție. Ar fi extrem de regretabil să abandonați ancheta *chiar acum.*

— Nu asta este intenția mea, afirmă Malko.

Nu mințea. De mult timp învățase că e vecin cu moartea, iar acest lucru făcea parte din viața sa. Era un mod de a o privi în față, de a învinge teama viscerală a oricărei ființe umane în fața nimicirii.

— Îi voi da imediat instrucțiuni lui Alister Scott pentru a vă asigura protecție, afirmă adjunctul lui George Tenet. Vă rog să fiți totuși foarte prudent.

— Doresc să mai profit mult timp de castelul meu, replică Malko.

*

* *

După telefonul său la Langley, Malko plecă spre *Sheraton*, unde bău un expreso. La Ambasadă nu i se dăduse decât un suc. Imediat ce reveni, șeful stației, Alister Scott, îl primi în biroul său, surâzând.

— Tocmai am primit un mesaj de la Mr. Thomas Ray și am luat măsurile necesare: luați-l.

El îi întinse o cutie ce părea extrem de grea. Malko o deschise și

văzu un pistolet scurt Beretta 9 mm, ultimul model. Acesta era însoțit de două încărcătoare, ca și de o cutie cu cartușe. Alister Scott îl contempla ca și cum ar fi fost un obiect obscen. El nu efectuase prea des misiuni clandestine.

— Este tot ceea ce am găsit mai bun, afirmă el, fiind arma personală pe care am împrumutat-o de la șeful detașamentului de marină.

— Voi avea mare grijă, jură Malko.

— Doriți și o vestă anti-glonț?

Malko îl privi pe american: acesta părea extrem de serios.

— Nu mulțumesc, răspunse el. Eventual, o mașină blindată.

Lui Alister Scott îi trebuiră vreo zece secunde ca să realizeze că fusese o glumă. Malko luă pistoletul.

— Dintr-un punct de vedere, avem noroc că Vladimir Georgiev se află în închisoare, remarcă Malko. Altfel, probabil era deja mort. Dar eu îi cunosc pe ruși și știu că ei vor reîncepe atacul, fie asupra mea, fie asupra lui. Ca atare, acesta trebuie prevenit: el ignoră faptul că foștii săi prieteni vor să-l lichideze. Permiteți ca Mara Glavinova să colaboreze cu mine?

— Bineînțeles!

Malko coborî în biroul tinerei femei.

— Doresc numele avocatului lui Vladimir Georgiev, o rugă el.

— Pot s-o rezolv, spuse tânăra bulgăroaică. Nimic altceva?

— Ba da. Îmi puteți găsi adresa lui Georgiev?

— Și acest lucru se poate rezolva! spuse ea, surâzând. Așteptați-mă.

Ea ieși din birou și reveni peste zece minute.

— Familia Georgiev locuiește în Dragalevsti, la poalele muntelui, pe Zahorîi Zograt 155, într-unul din cartierele elegante ale Sofiei. Imediat ce mă voi întâlni cu avocatul, vă voi anunța.

*

* *

În pofida sistemului de încălzire din Opel, Malko tremura la volan. Trecuseră două ore și jumătate de când urmărea vila familiei Georgiev. Locul trebuia să pară idilic, cu aceste superbe vile de la poalele muntelui, dar iarna, era sinistru! Casa pe care o supraveghea era de altfel un castel, aflat în mijlocul unei grădini protejate de un înalt gard de fier forjat. Malko observă un Mercedes decapotabil, de culoarea prunei, alături de un BMW negru, ce se afla în garaj. Valentina Georgiev era acasă.

Malko se întreba dacă ea fusese în vizită la soțul său și-i menționase ceva despre întâlnirea cu el. Urgența cea mai mare era să o prevină că Vladimir Georgiev se află în pericol.

La ora 9,30 auzi un zgomot de motor. După câteva minute,

poarta se deschise și Mercedesul trecu pe lângă el. Malko recunoscu părul roșu al Valentinei care se îndrepta spre periferie. După 500 de metri, ea parcă în fața clădirii sinistre care adăpostea Serviciile bulgare! Malko nici nu avu timp să-și pună vreo întrebare. Valentina Georgiev coborî din Mercedes, sugrumată într-o vestă din piele neagră, cu o fustă mini și pantofi violeți, asortați cu rujul de pe buze! Ea traversă strada și intră într-un coafor.

Urma o altă așteptare. Zăpada începuse să cadă abundent… După o oră, Valentina reapăru și se urcă la volanul Mercedesului 380, luând-o spre centru. Peste 20 de minute, ea parcă mașina în fața magazinului său și intră înăuntru. Malko, care parcase chiar în față, o văzu schimbând câteva cuvinte cu vânzătoarea. După câteva clipe, aceasta din urmă ieși din magazin. Era ora 12,30 și ar fi fost momentul ideal pentru a discuta cu Valentina Georgiev. Tocmai când se pregătea să coboare din Opel, o văzu pe Valentina încuind ușa magazinului și dispărând în spatele perdelelor salonului de probă!

Malko traversă totuși încercând să pătrundă în magazin. Din păcate, era închis! El bătu în geam, fără a obține însă vreun răspuns. Intrigat, el coti spre strada Porșevici, acolo unde se aflau celelalte vitrine și observă un culoar strâmt: era intrarea prin care se livra marfa. Sau Valentina ieșise imediat pe aici, sau se închisese în magazin. Dar de ce?

Descumpănit, Malko își mută mașina în așa fel încât să țină sub observație ambele intrări. Era al treilea planton din această zi.

După nici cinci minute, el observă un bărbat tânăr care intră pe culoar.

*

* *

Încântată, Valentina deschise vesta de piele a tânărului ce intrase prin strada Porșevici și-și puse mâinile sale cu unghii lungi și roșii, pe pieptul acestuia.

— Ești foarte înghețat, remarcă ea. Și nebărbierit.

— Nu mă bărbieresc chiar în fiecare zi, răspunse acesta.

Acest amănunt îi dădea un aer mai viril. La 23 de ani, vrei să pari mai în vârstă. Valentina îi băgase mâinile sub pulover, frecându-se de tânărul bărbat, al cărui nume nici nu-l cunoștea. Ea știa doar că prenumele lui era Yuli. În timp ce se freca de el, ea simți erecția partenerului său. Tăcerea era totală, exceptând respirația lor și zgomotul circulației de afară. Femeia atinse pieptul lui Yuli și îl pișcă de mameloane. Acesta mormăi de plăcere și cuprinse sânii mari ai Valentinei atât de violent, încât acest gen îi declanșă un orgasm instantaneu.

— Oprește-te! imploră ea.

Numai că, sărmanul Yuli nu avea chef să se oprească…

Valentina reușise să-și facă extrem de bine numărul său de prostituată. După ce îi trase violent hainele cu care era îmbrăcată, Yuli îi bagă două degete în sex, iar Valentina începu să tremure din tot corpul. Acest magazin îi permitea să-și primească amanții, fără a trezi bănuieli soțului său.

Tânărul își întrerupse brutal mângâierea și o împinse în genunchi.

După ce tânărul își exprimă dorința, Valentina îi deschise fermoarul. El nu purta nimic pe dedesubt și în fața femeii apăru un sex lung, drept precum litera „I". Valentina scoase un sunet de bucurie și îl contemplă câteva secunde, extrem de excitată.

După ce îl mângâie puțin, își înfundă mare parte în gură. Mâinile bărbatului crispându-se pe gâtul ei. Nu după mult timp, acesta juisă. După câteva minute, bărbatul o întoarse cu spatele spre el, și o ridică pe un fotoliu. În picioare, acesta își înfundă sexul său lung, sodomizând-o în pofida protestelor furioase ale Valentinei. După ce făcură sex în toate pozițiile posibile, tânărul se îmbrăcă și femeia îl întrebă:

— Când te mai văd?

— Nu știu.

Ea scoase niște bani din poșetă și i-i întinse:

— Cumpără-ți o cămașă frumoasă.

Bărbatul își înfundă banii în buzunar, îi adresă o urmă de surâs și se îndreptă spre ușa pe care Valentina o încuie.

*

* *

Malko coborî din Opel chiar în momentul în care Valentina își redeschidea magazinul. El îl văzuse plecând pe tânărul bărbat și știa acum pentru ce doamna Georgiev se încuiase. Când împinse ușa, se declanșă o sonerie. Valentina Georgiev apăru din spatele magazinului, încă nechemată. Inițial, ea nu-l recunoscu pe Malko.

— Vânzătoarea mea va sosi imediat, spuse ea în engleză. Eu nu cunosc prea bine prețurile.

— Nu mă recunoașteți, doamnă Georgiev? întrebă Malko, surâzând. Ne-am întâlnit aseară, la *Sheraton.* Sunt un prieten al soțului dumneavoastră… M-ați rugat politicos să trec, ca să vă întâlnesc.

Încet, încet, Valentina reveni cu picioarele pe pământ.

— Ah, e adevărat, se bâlbâi ea. Ce mai faceți?

Soneria se declanșă din nou: vânzătoarea revenise. Malko se apropie de Valentina.

— Trebuie să vă vorbesc, spuse el în șoaptă. Am venit special la Sofia pentru a mă întâlni cu soțul dumneavoastră…

— El nu este aici, spuse ea. Se află într-o călătorie.

— Nu, o corectă Malko, nu se află în nicio călătorie. El este la închisoarea centrală din Sofia.

Valentinei i se păru că-i fuge pământul de sub picioare.

— Cum…

— N-are importanță, spuse Malko. Trebuie să vă vorbesc.

Soția lui Vladimir Georgiev își feri privirile de Malko și spuse:

— *Ivana! There is a customer*[44]*!*

Fără un cuvânt, ea dispăru în spatele magazinului în timp ce Malko bătu în retragere, îndreptându-se spre Opel, pentru a patra așteptare din această zi… Nici nu se punea problema să-și abandoneze pista. Deoarece Valentina nu mâncase nimic, el avea multe șanse ca ea să nu mai rămână mult în magazin.

*

* *

Calculul lui Malko se adeveri perfect: după 20 de minute, Valentina Georgiev ieșea din magazin și se urca în mașină, iar tocmai când se instala, el apăru în fața ei.

— Doamnă Georgiev, trebuie să vă vorbesc!

Ea se întoarse spre el, cu o privire răutăcioasă. Avea machiajul refăcut și buzele conturate cu grijă.

— Încetați să mă urmăriți! spuse ea, altfel, veți avea probleme cu soțul meu.

Femeia se afla deja la volan când Malko îi spuse cu o voce blândă:

— Dumneavoastră riscați dacă el află că-l primiți pe tânărul amant în magazin și că îl plătiți.

De această dată, ea primi lovitura, aruncându-i o privire îngrozită.

— Despre ce vorbiți? se bâlbâi ea.

— Eram acolo când acel tânăr a intrat pe ușa din spate, precizează el, și când a plecat. Ați încuiat magazinul, tocmai pentru a vă desfăta în voie.

Trăsăturile Valentinei Georgiev se schimbară.

— Doriți bani? întrebă ea.

— Nu, spuse Malko. Dacă vreau ceva, acest ceva sunteți chiar *dumneavoastră,* dar nu asta e problema. *Trebuie* să vă vorbesc.

Rămas în picioare lângă Mercedesul 380, el începu să tremure de frig.

— Să mergem la *Sheraton,* să bem ceva, propuse el.

Ea refuză, mișcându-și buclele roșii.

— Nu, acolo nu trebuie să fim văzuți împreună. V-am spus că soțul meu este foarte gelos. Urcați în mașină.

Malko se instală alături de ea și Valentina Georgiev demară

imediat, îndreptându-se spre sud. Fusta mini se ridicase până spre șolduri, iar pieptul său opulent, strâns de vesta de piele, o făcea extrem de sexy.

— De ce doriți să-l întâlniți pe Vladimir? întrebă ea.

— E vorba de o afacere cu arme, inventă Malko. Știu că Bulgaria vinde în acest moment loturi de armament, în urma Pactului de la Varșovia. Am un cumpărător, dar nu cunosc la Sofia pe nimeni, în afară de soțul dumneavoastră.

Valentina Georgiev părea încrezătoare.

— Cred că v-ați lăsat cartea de vizită la magazin...

— Da.

— Bine, voi transmite mesajul soțului meu. Telefonați-mi peste câteva zile.

— N-am mult timp, sublime Malko. Când trebuie să se elibereze soțul dumneavoastră?

— Nu știu, răspunse ea. Completul de judecată cere o cauțiune în bani, pe care eu nu îi posed.

De această dată, Malko fu cel ce rămase surprins.

— Credeam că soțul dumneavoastră are mulți bani.

— Are, dar nu în numerar, spuse ea.

— Care este suma cerută drept cauțiune?

— 40.000 de leva.[45]

— Vă pot împrumuta eu acești bani.

Femeii îi trebuiră câteva secunde ca să realizeze propunerea lui, după care întrebă cu neîncredere:

— Pentru ce?

— Este o investiție, inventă Malko. Eu sper să câștig infinit mai mult cu ajutorul lui.

Valentina Georgiev opri la marginea trotuarului. Ei se aflau la sud de Vitoșa, într-un loc pustiu. Ea își scoase o țigară, iar Malko i-o aprinse, lăsând-o să tragă primul fum înainte de a o întreba.

— De ce se află el în pușcărie?

— A făcut multe prostii, doar pentru a mă ajuta, răspunse Valentina, între două fumuri. A avut o companie financiară de investiții, în parteneriat cu un fost general. A deturnat bani pentru susținerea magazinului meu, care consumă mult. Generalul și-a dat seama și l-a denunțat. Deoarece generalul are încă antene în actuala putere, Vladimir a fost închis.

— Are un avocat?

— Bineînțeles: Anton Boyadjev, fost procuror.

— Trebuie să-l întâlnesc cât mai curând posibil. Spuneți-i să mă caute.

Malko scoase o carte de vizită, pe care adaugă numărul camerei sale de la *Vitoșa* și i-o dădu.

— De acord, spuse ea.

Valentina o puse în poșetă și demară. După zece minute, ea îl aduse pe Malko lângă mașina lui. Înainte de a-l părăsi, ea se întoarse spre el.

— Dacă-l ajutați pe Vladimir, nu știu cum voi putea să vă mulțumesc..

— Încă nu am ajuns acolo, spuse Malko. Telefonați-i rapid lui Anton Boyadjev.

Ea porni imediat, iar el se îndreptă spre Ambasadă, cu certitudinea că Valentina Georgiev nu avusese nimic de-a face cu atentatul și deci că acesta fusese comandat din cu totul altă parte…

*

* *

— Domnul Linge? Sunt Valentina Georgiev

— Aveți noutăți? întrebă Malko.

— Da, am vorbit cu Anton Boyadjev, care vă așteaptă azi, pentru a lua dejunul împreună cu *Clubul Scriitorilor,* pe strada Alabin. Îl veți găsi la bar. După întâlnire, vă rog să treceți pe la magazinul meu.

— Vă promit, se jură Malko.

După cinci minute, el rula în direcția Ambasadei Americane, cu Beretta sub centură. Arma nu-l mai părăsise din clipa în care Alister Scott i-o dăduse.

Mara Glavinova stătea aplecată peste calculatorul său, când Malko o anunță despre viitoarea sa întâlnire cu avocatul lui Vladimir Georgiev.

— Atenție, acesta a fost procuror, extrem de legat de Ivan Blagoev, procurorul închisorii care decidea execuțiile din vechiul regim. Acum, el apără toți hoții care au avut legătură cu aceste servicii din trecut. Eu am noutăți: au fost prinși responsabilii atentatului de la *Ambassador*…

— Unde?

— În munți, amândoi erau morți, iar mașinile lor erau ciuruite. Într-adevăr erau ucraineni: racheți… Am uitat să vă spun că mr. Alister Scott dorește să vă vadă, mai spuse tânără fată.

Șeful stației îl primi cu un surâs încordat.

— Din cauza dumneavoastră nu mai pot dormi! Nu s-a întâmplat nimic rău?

— Nimic, afirmă Malko, în afară de faptul că l-am regăsit pe cel pe care îl căutam.

— Este un lucru extraordinar că ați putut ajunge până la Georgiev. Deoarece am fost numit la Sofia, mi s-au spus multe asupra acestei istorii, cerându-mi-se s-o anchetez, dar toți omologii mei mi-au jurat că nu știu nimic.

— Voi avea nevoie de 40.000 de leva în numerar, îl anunță Malko.

— Nicio problemă, îl asigură șeful stației. Voi scoate banii imediat și îi voi păstra la dispoziția dumneavoastră.

Malko aruncă o privire spre ceasul Crosswind al domnului Scott și își dădu seama că peste doar două ore avea întâlnire cu avocatul lui Vladimir Georgiev, omul care comandase atentatul asupra Papei Ioan-Paul al II-lea. Dacă cei care au dorit să-l ucidă la hotelul *Ambassador* aflaseră, nimic nu-i împiedica s-o ia de la început. Sofia redevenise pentru el la fel de periculoasă ca în 1983.

Capitolul XVIII

Îmbrâncit de un trecător. Malko sfârși prin a-și pierde echilibrul, chiar în fața unui tramvai galben ce sosea anunțându-se cu sirena. El se uită înapoi, cu pulsul la 150, dar nu văzu decât un bărbat într-un hanorac albastru, cu ginși, ce semăna cu majoritatea trecătorilor și care se îndepărta. Devenise paranoic. Strâmta stradă Alabin din plin centrul Sofiei, era, în teorie, interzisă mașinilor, pe ea necirculând în mod normal decât șirurile de vagoane verzi, galbene sau roșii care se succedau în ambele sensuri.

Malko se opri în fața unui imobil cenușiu, pe fațada căruia era scris în limba engleză: *Clubul Scriitorilor și al Jurnaliștilor*. De-a lungul ferestrelor de la parter, se distingeau câteva ghirlande. Acesta era locul unde avea el întâlnirea. Intrând, avu impresia că se regăsește în anii 50, în atmosfera deprimantă a țărilor comuniste din Europa de Est. Mai întâi, inevitabila „garderobă" obligatorie, în spatele căreia stătea un bărbos învești mântat în trei pulovere suprapuse, apoi lemnăria de culoare închisă, candelabrele extrem de strălucitoare, pereții goi, decorați doar cu tablouri din curentul realist. Foarte puține mese erau ocupate. Din spatele sălii se auzea o melodie tristă ce provenea de la o orgă veche. Un băiat, cu vesta de o curățenie dubioasă, stătea sprijinit de bar, contemplând sala cu un aer resemnat. Malko se apropie de el și întrebă:

— *Privat konsult**[46]**?*

— *Da.*

Acesta îi arătă un bărbat ce se afla singur la o masă.

Malko se apropie și văzu că avocatul mânca legume amestecate cu iaurt și avea în față o sticlă de șampanie Defender, golită pe jumătate. El ridică privirile și Malko avu un șoc: avocatul lui Vladimir Georgiev era sosia lui E.T! Se asemăna în totul: fața plată și rotundă, nasul mic, ochii mari și globuloși, precum și imensele urechi ce ieșeau în evidență, ca și pielea sa gălbuie. Nu mai lipsea decât ca degetele lui să se termine cu o umflătură roșie. Malko se prezentă și celălalt îl invită să se așeze.

— Am început să mănânc, spuse el: scotch și iaurt. Acest amestec îți permite să rămâi tânăr…

În pofida ambianței. Anton Boyadjev părea în al nouălea cer. El se aplecă spre urechea lui Malko și spuse:

— Înainte, eram procuror și duceam o viață mizerabilă trimițând oameni la pușcărie. Astăzi, îi ajut să iasă și astfel, am devenit un om bogat!

Fără îndoială, pentru a-l convinge pe Malko, el scoase din buzunar un teanc de leva care nu putea reprezenta mai mult decât două sute de dolari, fluturându-i mândru. Înainte să înceapă să bea

din votca care tocmai i se adusese, Malko îi reumplu paharul, reprimându-și dezgustul.

— Aici iau dejunul în fiecare zi, explică acesta. Nu e foarte vesel, dar se află alături de biroul meu.

O muzică plină de tristețe se auzea din spatele lor.

Avocatul spuse:

— În fiecare zi cântă același lucru, dar este un tip curajos. Are o pensie de 50 de leva[47] așa că aici el găsește hrană, în schimbul a ceea ce face.

— Criminalitatea este mare la Sofia? întrebă Malko.

— Nu foarte mare, răspunse Boyadjev Există câțiva racheți, dar aceștia nu omoară niciodată pe nimeni. Ei sunt niște băieți care se simt puțin frustrați.

Un înger trecu și zăbovi, emoționat de un suflet atât de indulgent. Avocatul termină sticla de Defender, mai mâncă puțin iaurt și îl fixă pe Malko cu ochii săi mari, plini de bunătate, mai asemănători cu ai lui E.T. ca niciodată.

— Deci, dumneavoastră doriți să plătiți cauțiunea clientului meu, Vladimir Georgiev?

— Exact.

Avocatul dădu din cap, aprobator.

— Aveți dreptate! Este un bărbat curajos, doar că a fost cam imprudent și prea îndrăgostit… Ați văzut-o pe soția sa? Este una dintre cele mai frumoase femei din Sofia. El nu-i poate refuza nimic. Cu toate că buticul său din Vitoșa este o prăpastie, închiderea lui ar însemna o teribilă umilință. Ca atare, el a împrumutat bani de la compania sa financiară, pe care îi va înapoia… Dacă asociatul său, generalul Kalingin, nu s-ar fi supărat, totul se aranja, numai că acesta din urmă este un tip psiho-rigid…

— Înțeleg, afirmă Malko, nu prea emoționat de cele ce auzise. Care este maximul cauțiunii?

— 50.000 de leva.

— Soția sa mi-a vorbit numai de 40.000.

Anton Boyadjev linse ultimele picături de Scoth de pe fundul paharului său. Nu numai că era sosia lui E.T dar, în plus, avea și o limbă de șopârlă...

— Ea s-a înșelat! explică avocatul. Mai sunt de plătit și câteva taxe. Bineînțeles, ne trebuie un CEC în bancă sau bani gheață. Când ați putea să-i dați? Dacă am banii mâine dimineață, clientul meu va putea părăsi închisoarea chiar poimâine. Vom merge împreună să-l așteptăm la ieșire.

În sfârșit, asta era o veste bună.

— Totul mi se pare perfect, aprobă Malko. Ne vom întâlni mâine dimineață la ora 10, la *Sheraton,* iar eu voi aduce banii.

Cuprins brusc de scrupule, avocatul consideră că este util să precizeze:

— Există puține șanse să vă recăpătați acești bani. Justiția din Bulgaria este extrem de lentă.

— Sunt pregătit, afirmă Malko. Nu acești bani sunt importanți, dacă eu pot înjgheba afacerea mea cu Vladimir Georgiev.

— Sunt sigur că el va fi nebun de bucurie când vă va revedea, spuse avocatul. Închisoarea centrală nu este deloc agreabilă, neavând nici încălzire și nici hrană corespunzătoare.

Organistul lipăia o supă, iar Malko simțea că nu mai poate rămâne nicio clipă în această atmosferă dezgustătoare. Avocatul se ridică, legănându-se ușor, îl salută pe chelner și brusc, îl întrebă pe Malko:

— Vă place pictura?

Luat repede, Malko nu putu decât să bâlbâie un „da”.

— Și eu pictez, i se spovedi acesta. Va trebui să veniți să-mi vedeți atelierul, iar dacă unul din tablourile mele vă place, vă voi stabili un preț acceptabil…

*

* *

Leonid Sevîrșin își opri Trabantul gălbui în parcare, în fața hotelului *Moskwa,* încuindu-l cu grijă. Cu toate că nu era un Ferrari, îl avea de exact 26 de ani și-l reparase de zeci de ori. Datorită pensiei sale, el nu-și mai putea cumpăra o mașină nouă. După ce își înfundă pălăria pe craniul său chel, alergă până spre intrarea în hotel. Înainte de a intra, el se uită în urma lui, cu inima cât un purice, spre maiestoasa clădire albă a Ambasadei Rusiei, care se afla pe cealaltă parte a bulevardului Dragan Stankov. Drapelul tricolor rus fusese înlocuit cu drapelul roșu. Dar marea clădire albă semăna cu o navă eșuată. Puținii diplomați ruși, aproape la fel de săraci ca și bulgarii, locuiau acolo într-o formă de circuit închis, nu din prudență, ci din economie.

Holul hotelului *Moskwa,* cu ceramică în loc de parchet, era pustiu. Doi sau trei japonezi căutau să cumpere câte ceva din scheletic magazin de la intrare. Leonid Sevîrșin traversă holul cu pas vioi, dar cu inima strânsă datorită acestei decăderi. Odinioară, aici avuseseră loc cocktailurile cele mai fastuoase din Sofia.

El se opri în fața micului bar din fundul holului. Aici, în afara unei prostituate, nu mai exista nimeni altcineva. Leonid Sevîrșin se așeză la o masă cât mai îndepărtată și comandă un ceai, după ce își scosese pălăria, tremurând de frig și de tristețe. El își spuse cu amărăciune că lumea se schimbase de-a binelea: Uniunea Sovietică exportase idei revoluționare, iar Rusia, doar prostituate.

Când ridică privirile văzu un bărbat fără palton, înalt, cu părul

scurt și cărunt care intra în bar. Acesta se apropie de Sevîrșin, iar cei doi își strânseră îndelung mâinile.

— *Dobredin, tovarișu*[48] spuse cu o voce emoționată bătrânul bulgar, încântat că mai putea vorbi rusește.

— *Dobredin* Leonid, răspunse noul venit, Ivan Yakutșin, *rezident* al SVR la Sofia.

Acesta din urmă, îl întâlnea pentru prima oară pe Leonid Sevîrșin, în afara recepțiilor oficiale. Fostul agent al DS fusese invitat de câteva ori la Ambasada Rusă. Yakutșin aruncă o privire ostentativă spre ceasul său.

— Nu am prea mult timp, spuse el. Care sunt noutățile?

— Proaste, șopti Leonid Sevîrșin. *Foarte* proaste.

El dădu raportul în termeni preciși, fără să adauge sau să omită ceva, așa cum fusese învățat la școala KGB-ului din Somolov, de lângă Moscova rezervată celor mai bune elemente ale Serviciilor din țările satelite.

Rusul îl asculta, excitat și temător. După ce Sevîrșin tăcu, privirea vie i se ațintă asupra interlocutorului său.

— *Dobre*, spuse rusul, vom lua măsurile necesare, dar nu trebuie să ne mai întâlnim. Utilizați metodele obișnuite de comunicare.

— Da, *tovarișu*! aprobă cu jumătate de voce Sevîrșin.

Acestuia din urmă nu-i mai rămăsese nimic altceva decât să privească cum se îndepărta rusul și își impuse să aștepte cinci minute, înainte de a pleca și el din hotel.

*

* *

De această dată, ningea de-a binelea! Valentina Georgiev lăsase în funcțiune ștergătoarele de parbriz ale Mercedesului său, garat pe Showmer Ulița, o stradă mică în pantă ce corespundea cu bulevardul General Stoletov, drumul ce înconjura închisoarea centrală din sudul Sofiei. Închisoarea era înconjurată cu ziduri din piatră și avea mai multe clădiri, conținând numai deținuți de drept comun. Malko o urmărea pe Valentina cu colțul ochiului: îmbrăcată în blana sa de vizon mov, ea avea pe dedesubt o bluză de mătase neagră, aproape transparentă, peste fusta mini. În privința machiajului, era regina din Saba. Nu se vedeau decât enormele sale buze. După ce aruncă țigara prin geamul deschis, suspină:

— Sper că nu se va enerva foarte tare!

Malko încercă să o liniștească:

— Ar trebi să fie mai degrabă bucuros, spuse el. Fără cauțiune, avocatul său mi-a spus că riscă să rămână închis multe luni de acum încolo.

— Este adevărat, recunoscu ea. Vom sărbători acest lucru, ba chiar am și reținut o masă la *Olympe.* Astfel, întreaga Sofie va ști că

el a ieșit din închisoare! Aveam poftă de o asemenea petrecere, deoarece toate prietenele mele îmi întorseseră spatele, crezând că sunt falită.

— Chiar și falită, spuse Malko surâzând, rămâneți cea mai frumoasă…

Genele Valentinei se zbătură precum aripile unui fluture.

— Mulțumesc, spuse ea cu vocea sa de copil mic.

Avocatul dispăruse în închisoare de aproape o oră. Cu chitanța sumei depuse pentru palatul de justiție.

— Iată-l! exclamă Valentina.

Ea sări din mașină, ca și Malko. Doi bărbați deschiseseră poarta închisorii. Alături de clientul său, E.T avea aerul unui pitic. Vladimir Georgiev impresiona prin statura sa, îmbrăcat cu o vestă din piele neagră, cu capul pătrat cu un păr cărunt tuns scurt și cu umeri de docher. Valentina se precipită în fugă spre el și i se aruncă în brațe. Era jumătatea lui!

După o îndelungată îmbrățișare din mijlocul șoselei, Anton Boyadjev se apropie de Malko, părând îngândurat.

— Cred că ar trebui să-i lăsăm singuri, remarcă el, cu o anumită jenă. Au multe să-și spună…

Cu brațele ce înconjurau gâtul taurului, Valentina dădea o demonstrație de „gură-la gură”, cu soțul său. Malko se gândea la tânărul ce o vizitase la magazin... El se adresă ferm, avocatului:

— Trebuie să vorbesc cu Vladimir Georgiev, *acum*.

— Ar fi mai bine să o lăsați până diseară, sugeră avocatul.

Brusc, acesta părea terorizat. Vladimir Georgiev și soția sa se apropiau de ei, înlănțuiți sub fulgii de nea. Ei se opriră în fața Mercedesului, iar eliberatul pe cauțiune se adresă avocatului, ordonându-i:

— Urcă în spate!

Anton Boyadjev se grăbi să urce în mașină. Vladimir Georgiev îl privi pe Malko cu un aer încărcat de răutate. Acesta din urmă nici nu avu timp să deschidă gura. Bulgarul se afla deja peste el, iar degetele îi strângeau gâtul. Într-o engleză stâlcită, el bolborosi:

— Dacă te mai găsesc vreodată în calea mea, nenorocit de *stukachi*[49]!

Malko se sufoca, celălalt apăsându-i carotidele, cu experiența unui profesionist. Probabil că și-ar fi pierdut cunoștința dacă Valentina n-ar fi intervenit, trăgându-și soțul și spunând ceva în limba bulgară. Vladimir Georgiev îl abandonă pe Malko. Se întoarse spre ea și o aruncă în mașină, cu capul înainte! O femeie bătrână se oprise în mijlocul drumului, întorcând apoi capul, îngrozită. Valentina era înghesuită, cu picioare date în fund de către soțul său, în intenția de a fi băgată în Mercedes.

Acesta închise portiera mașinii, prinzându-i în ea vizonul mov, apoi se reîntoarse spre Malko, cu ochii injectați de sânge. Malko îl simțea pregătit să ucidă și făcu o săritură înapoi, de aproape un metru. Cu mâinile întinse în față, Vladimir Georgiev se repezi spre el, precum un taur în luptă.

— Vreau să te ucid! urlă acesta. Ai sărutat-o pe soția mea, dar nu și pe mine.

Malko înțelese că nu avea cu cine discuta. Celălalt cântărea cu 30 de kg mai mult decât el și îl putea dezarticula cu o singură mână. Își scoase Beretta de sub centură și îndreptă arma spre bulgar.

— Stop! spuse el în rusește.

Se ruga cerului ca celălalt să-l asculte, deoarece el nu *putea* să-l ucidă, dând astfel cu piciorul tuturor eforturilor pe care le făcuse până acum. Vladimir Georgiev se opri brusc, cu ochii săi mici aproape închiși. Malko, cu pulsul la 150, avea deja indexul apăsat pe trăgaci: 14 gloanțe erau suficiente pentru a-l opri pe bulgar.

Suspansul se prelungi câteva secunde apoi, brusc, Georgiev se întoarse cu spatele și se aruncă în Mercedes, demarând instantaneu și lăsându-l pe Malko în mijlocul drumului.

Capitolul XIX

Sergheeva Vasov și Malko își terminau dineul la *Ulympe*. După incidentul din fața închisorii, Malko fusese s-o caute pe tânăra bulgăroaică la ieșirea de la serviciu, pe bulevardul Dragan Stankov. El mai încerca încă să înțeleagă ce se întâmplase. Reacția lui Vladimir Georgiev nu se explica decât într-un singur fel: cineva îi spusese cine era Malko. Din acel moment, singura lui salvare fusese să refuze orice contact, pentru a le demonstra „celorlalți" că el știe să păstreze secrete. Primul suspect era evident avocatul său, Anton Boyadjev.

Malko o privi pe Sergheeva Vasov.

— După ceea ce cunoașteți,. Anton Boyadjev are contacte cu cei care au lucrat cu mult înainte în DS?

— Bineînțeles, răspunse tânăra. Mai mult sau mai puțin, acesta făcea parte din sistem, chiar dacă era mai mult oportunist decât om politic. El a putut fi contactat ușor de cei ce doreau să mențină o învelitoare de plumb asupra afacerii cu Papa. Întotdeauna m-am gândit că sovieticii s-au aflat în spatele istoriei cu Papa. Tatăl meu mi-a spus că Moscova autorizase tranzitarea de teroriști palestinieni prin Bulgaria. Nu uitați de celebrul Abu Nidal, care făcea parte în acea epocă din strategia de destabilizare a vestului. Moscova avea încredere totală în aliații săi bulgari.

— Încrederea are și ea anumite limite, sublinie Malko. Rușilor nu le plac riscurile. Acum, deoarece a fost identificat, Vladimir Georgiev este condamnat la moarte. E o problemă de săptămâni sau de câteva luni, pentru ca el să nu cumva să dezvăluie ceva. Acesta este sistemul mafiei și al lui Stalin: suprimarea martorilor. „Cu cât mai puțini oameni, cu atât mai puține probleme", așa cum spunea tătucul.

— Ce veți face acum? întrebă Sergheeva Vasov.

— Voi ignora incidentul răspunse Malko. Trebuie să mi-l apropii pe Vladimir Georgiev, pentru a-l convinge că singura lui șansă de a-și salva pielea este să-mi spună adevărul, ceea ce îi va permite să obțină o protecție din partea C.I.A. și să-și poată reîncepe în alt loc, o altă viață. Dacă rămâne în Bulgaria, va muri. Doresc deci să reiau contactul cu el, cu ajutorul soției sale, singura care nu m-a mințit. Dacă o conving pe ea, mai am o șansă.

După ce terminară discuția, înainte de a ieși din restaurant, el își schimbă discret locul armei Beretta, strecurând-o în buzunarul paltonului, după ce-i ridicase piedica. Strada era pustie și Malko o luă în direcția șoselei Țarigradsko, conducând-o pe fată la locuința ei. Înainte de a coborî din mașină, ea îi aruncă o privire aproape hipnotică.

— Sper că veți reuși.

Brusc, fata scoase o exclamație.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko, coborând și el.

— Aici! spuse ea, arătând spre o mică parcare. E cineva care se ascunde.

Malko privi în direcția indicată și văzu o siluetă ascunsă între două vehicule oprite. Aceasta fugi imediat, pierzându-se în umbra pomilor. Malko încercă să o urmărească dar Sergheeva se agăță de brațul lui.

— Nu! Nu mă lăsați singură!

El simți că ea tremura. Oricum, silueta se pierdu în obscuritate.

— Nu cred că a fost nimic special, afirmă Malko, cu degetele crispate totuși pe arma sa.

— În acest loc nu vine nimeni de obicei, spuse Sergheeva. E straniu.

Ei parcurseră cei 100 de metri care-i despărțeau de imobilul Sergheevei, fără a scoate un cuvânt. Tăcerea era absolută. Ajunși în fața ascensorului, tânăra îl rugă:

— Urcați cu mine, murmură ea. Poate mă așteaptă pe palier.

Malko începu să urce, iar Sergheeva adăugă cu un glas aproape imperceptibil:

— Poate mă credeți nebună, dar în această țară trebuie să te temi de orice…

Palierul etajului VI era pustiu. Sergheeva se aplecă spre broasca ușii sale și o deschise, intrând înăuntru. Mașinal, Malko o urmă descoperind un mic salon plin cu cărți, o canapea învelită în plastic și câteva litografii agățate pe pereți. Sergheeva își scoase paltonul și îi surâse jenată.

— Scuzați-mă! Cu *adevărat* mi-a fost teamă.

— Nu face nimic, afirmă Malko. În urma atentatului, sunt înarmat.

Când îi arătă arma, degetele fetei se crispară pe cele ale lui Malko și ea îl rugă.

— Îmbrățișați-mă. Doresc foarte mult să mă îmbrățișați.

În rochia sa tricotată, părea o puștoaică de 18 ani. Fața ei se ridică spre el și buzele i se deschiseră, într-o sărutare castă de adolescentă. Instantaneu, se produse un scurtcircuit. Ea se aruncă asupra lui Malko ca o furtună, cu brațele atât de înnodate în jurul gâtului lui, încât părea că e gata să-l stranguleze…

Brusc, ea îl trase în cameră și se aruncă în pat, nelăsându-l din îmbrățișare. Imediat se descălță și își scoase ciorapii negri, îngenuncheată pe pat. Ea se repezi spre centura lui Malko, apoi spre pantalonul său, dezbrăcându-l, apoi plonjă peste el, după care se întoarse pe spate, ridică picioarele spre cer și îi smulse chilotul. Cu

bazinul în sus, ea îl atrase pe Malko deasupra ei, fără a-și scoate rochia.

Când el o penetră, ea scoase un țipăt de animal, iar unghiile i se înfipseră în pielea lui. Șoldurile ei dansau sub el, ea făcând mișcări ca și cum ar fi fost în levitație, aflându-se parcă într-o stare inconștientă. Malko avea impresia că ea juisa în jet continuu, cu gura lipită tot timpul de a lui. Când el termină, ea scoase un țipăt puternic, după care își înnodă picioarele în jurul lui, împiedicându-l să se retragă. După un timp, respirația ei se calmă progresiv, iar picioarele recăzuseră. În sfârșit, ea ridică fața spre el și îngână:

— Scuzați-mă, nu știu ce mi-a venit.

Malko îi surâse.

— A fost extraordinar și chiar, neașteptat!

Ea se înroși.

— V-am dorit de când v-am văzut. Eram foarte fericită că vă pot ajuta. În plus, mi-ați adus aminte de tatăl meu. Mi-am dat seama însă că nu vă puteam atrage atenția cu nimic, iar eu nu mai făcusem amor de multă vreme. Știam însă că trebuia să vă întâlniți cu foarte multe femei frumoase, ca Valentina Georgiev... Vederea pistoletului m-a determinat să prind curaj și tot ceea ce s-a întâmplat va rămâne cea mai frumoasă amintire din viața mea.

Ochii ei mari și albaștri erau înlăcrimați. Ea tăcu, își puse capul pe umărul lui Malko și rămase nemișcată. Puțin mai târziu, ea reîncepu să se miște în jurul lui și ei făcură din nou amor, de data asta, ceva mai liniștiți. După această ultimă scenă, el îi spuse cu gentilețe:

— Vă voi lăsa să dormiți.

Imediat, ea se agăță de el.

— Nu! Dormiți aici, cu mine!

Această poveste de dragoste îl consolă puțin și Malko se destinse. În timp ce dormea, Sergheeva îl privea, radiind de fericire.

*

* *

Malko deschise ochii tresărind, trezit de un zgomot metalic. Sergheeva, deja îmbrăcată, scosese din buzunarul pantalonilor lui cheile Opelului.

— Vecinul a venit să se plângă, furios că i-am blocat mașina, când ați parcat Opelul, iar acum el dorește să plece.

— Mă duc jos, spuse Malko.

— Nu, mai întâi faceți un duș.

Ea coborâse deja, iar el auzi ușa trântindu-se. Încet, încet, începu să-și amintească ce se întâmplase. O presimțire atroce îl cuprinse și, gol precum un pahar, sări din pat și se repezi spre fereastră. O deschise și se aplecă spre în afară. O văzu pe Sergheeva Vasov în

compania unui necunoscut, chiar în momentul în care încercau să deschidă portiera mașinii lui. Din toate puterile lui, strigă:

— Sergheeva! Nu urca în mașină!

Ea înălță capul, îl văzu. Îi adresă un surâs și un gest tandru, înainte de a se urca în Opel. Câteva secunde nu se întâmplă nimic, apoi avu loc o deflagrație asurzitoare. O jerbă de flăcări înconjură Opelul, care explodă ca un fruct copt aruncat într-un perete, proiectându-i capota și portierele în toate direcțiile. Instinctiv, Malko se dădu înapoi, urlând de unul singur, de furie și de groază.

Când se hotărî să scoată din nou capul pe fereastră, Opelul nu mai era decât o masă de flăcări. El se îmbrăcă ca un nebun și ieși, ajungând în parcare aproape în același moment în care sosi și o mașină a poliției. Peste o sută de curioși priveau cum ardea ceea ce rămăsese din Opel. Malko se apropie, încercând să distingă locul șoferului. Atunci avu impresia că cineva îi arde inima cu o torță: din Sergheeva nu mai rămăsese decât o formă negricioasă, nicidecum umană. Înlemnit, nu-și putea desprinde ochii de la acest spectacol abominabil, simțind în același timp o furie oarbă, dezgust și milă.

Involuntar, Sergheeva îi salvase viața. Bărbatul pe care îl bănuise ascuns, cu o seară înainte, pusese o bombă ventuză sub Opel, în timp ce el se afla împreună cu Sergheeva. Dacă ar fi plecat imediat, el ar fi fost cel carbonizat. Brusc, își dădu seama că un polițist i se adresa în bulgară.

Malko îi întoarse spatele, incapabil să vorbească, cu gâtul uscat.

*

* *

Mara Glavinova plângea în fața calculatorului

Când el intră în biroul ei, ea se aruncă în brațele lui, fără un cuvânt. În același moment, intră și Ann Powers, cu ochii roșii.

— Este oribil spuse ea. Sergheeva era atât de dulce și atât de politicoasă.

Malko nu fu în stare să răspundă nimic. La ce bun? Toată Ambasada era la curent. Radioul nu încetase să vorbească despre atentatul atribuit unor mafioți. Bărbatul care o sunase pe Sergheeva pentru a deplasa mașina se afla între viață și moarte, cu arsuri grave. Poliția nu făcuse încă legătura între mașină și Malko, dar asta avea foarte puțină importanță. El urcă la etajul trei, la șeful stației.

Alister Scott îl primi, palid, și îi strânse îndelung mâna, vizibil emoționat.

— Iisuse Hristoase! spuse el, ați mai avut încă o dată noroc Păcat de sărmana fată. Știți cine a comis această oroare?

— Mereu aceiași. M-am apropiat prea mult de Vladimir

Georgiev, iar ei se tem.

Americanul înălță capul.

— Nu veți ajunge la niciun rezultat! Renunțați, deoarece totul începe să se asemene cu un masacru…

— Voi vedea, răspunse evaziv Malko.

— Luați una dintre mașinile Ambasadei, propuse șeful stației. Mașina nu a fost înmatriculată. Iată cheile. Militarul din gardă vă va explica de unde să o luați.

Malko luă cheile. El dorea doar să se bărbierească, să facă un duș și să reflecteze.

*

* *

Cu mâinile în buzunarul mantoului, Malko se opri pe trotuarul din fața *Clubului Scriitorilor și Jurnaliștilor* și privi printr-o fereastră. Localul era aproape gol. Dar, îl văzu pe Anton Boyadjev, așezat pe locul său obișnuit. Avocatul era singur, doar în compania unei sticle de Defender, aproape goală.

Malko înaintă spre intrarea în clădire. El venise fără un plan preconceput, neștiind nici măcar dacă-l va găsi pe avocat.

Acum, dorea să acționeze. După ce examină mica intrare, pătrunse, supraveghind ușa restaurantului.

Totul i se păru perfect. Era aproape ora 3 când Malko se repezi spre el și îl prinse de gulerul paltonului, târându-l literalmente pe micul culoar și împingându-l apoi în toaleta bărbaților. Când avocatul văzu arma la un centimetru de ochiul său, figura i se descompuse.

— Ce este..

— Ați auzit ce s-a întâmplat azi dimineață? întrebă Malko.

— Nu, nu, eu…

— O bombă a făcut să sară în aer mașina mea, zise Malko furios, numai că la volan se afla Sergheeva Vasov; l-ați cunoscut pe Roman Vasov, tatăl ei, cel care a fost otrăvit de prietenii dumneavoastră. Ea a murit, așa cum veți muri și dumneavoastră.

— Nu! Eu n-am făcut nimic, imploră avocatul. Nu sunt implicat în acest atentat. Nu mă ucideți.

Palid, el se lipise de zid. Instantaneu, un miros acid se răspândi în micul spațiu. Malko realiză că avocatul făcuse pe el. Semăna din ce în ce mai mult cu E.T., dar un E.T. îngrozit, cu ochii gata să-i iasă din orbite.

— Cine v-a ordonat să-l preveniți pe Vladimir Georgiev asupra persoanei mele?

Avocatul nu răspunse. Malko îl prinse din nou cu mâna stângă de gulerul paltonului și îndreptă arma spre el, care sub apăsarea unui deget, scoase un „clic” metalic.

— Cine? repetă el, apăsând pe trăgaciul pistoletului ce era îndreptat spre ochiul lui Anton Boyadjev.

Gândindu-se la ceea ce se întâmplase cu puțin înainte, el își reprima dorința furioasă de a apăsa pe trăgaci, văzând cum se vor împrăștia creierii avocatului.

— Este un prieten, răspunse imediat acesta Leonid Sevîrșin.

Indexul lui Malko se ridică imperceptibil. El realiză că dacă avocatul n-ar fi deschis gura, el l-ar fi omorât, fără să dorească din tot sufletul acest lucru. Reveneau astfel la același Leonin Sevîrșin, prietenul Simenovei Kolev.

Bărbatul din Moscova, agent bulgar format de KGB, Anton Boyadjev nu mințea.

— Unde locuiește acesta?

— Vă jur că nu știu! Cred că lângă Vitoșa.

Malko îi spuse cu o voce scârbită:

— Ați avut mult noroc, mult mai mult decât Sergheeva. Dacă vreți să mai aveți, nu spuneți nimănui că ne-am întâlnit.

— Nu. Nu, vă jur!

Acesta avea lacrimi în ochi, iar mâinile îi tremurau. Malko își puse pistolul sub centură și completă:

— Vă sfătuiesc să mai rămâneți aici câteva clipe.

El se regăsi în stradă, cu certitudinea că Anton Boyadjev nici nu se mișcase și se îndreptă spre *Sheraton,* unde își lăsase mașina Audi, împrumutată de Alister Scott. La recepția hotelului, el rugă să se verifice dacă există un abonat pe numele Leonid Sevîrșin, la Sofia. Rapid, află toate datele: acesta locuia pe Ran Bossilek Ulița, 26, iar numărul lui de telefon era 9813568.

*

* *

Malko urcă lent pe strada Ran Bossilek, ce se afla alături de parcul Yuzhen. El parcă puțin mai departe de nr. 26 și reveni pe jos. Dificultățile începură imediat: în dreptul soneriilor nu existau nume, ci numai numerele apartamentelor. Din fericire, farmacia era deschisă, iar Malko se adresă unei femei corpolente, dar amabile, vorbindu-i în rusește și întrebând-o dacă știe unde locuiește Leonid Sevîrșin.

— Aici, în acest imobil, răspunse ea imediat, la apartamentul 12. Sunteți unul dintre prietenii lui, ruși?

— *Da,* confirmă Malko. *Spasiba balșoi*[50].

Farmacista surâse.

— În bulgară, se spune *blagadariu*...

El ajunse în dreptul apartamentului 12 și sună. Era încordat și avea mâna dreaptă crispată pe pistoletul aflat în fundul buzunarului. Auzi vocea unui bărbat, care spunea ceva ce el nu

înțelegea.

— Sunt un prieten a lui Simenova țipă el în rusă.

Liniște. Ușa nu se deschidea. El mai insistă puțin, apoi se îndepărtă. Leonid Sevîrșin era acasă, dar se temea.

Malko mai avea încă o carte de jucat, dar niciun minut de pierdut. El se întoarse în oraș, luând-o spre bulevardul Vitoșa. Magazinul Valentinei Georgiev era deschis. Vânzătoarea îl primi cu un surâs.

— O caut pe Valentina, spuse Malko.

— Astăzi nu va veni, e bolnavă.

— Puteți să-i telefonați acasă? Trebuie să-i vorbesc.

După o mică ezitare, vânzătoarea începu să formeze numărul. Aceasta, cu siguranță îl considera pe Malko drept unul dintre amanții patroanei sale. Imediat ce Valentina răspunse, el luă receptorul.

— Valentina, spuse el, Malko la telefon. Trebuie să vă vorbesc.

După o pauză bulgăroaica răspunse cu o voce îngrozită:

— Imposibil! Mă va ucide dacă va afla că vă vorbesc. În câteva zile totul va fi mai bine.

— În câteva zile, soțul dumneavoastră riscă să fie omorât, spuse el sec. Trebuie să vă explic anumite lucruri, deoarece sunteți singura care îl puteți salva.

După o tăcere interminabilă, Valentina spuse rapid:

— Bine. Trebuie să ies oricum din casă pentru alte treburi. Ne întâlnim peste o oră, în parcarea din fața cazinoului Ibrakov.

*

* *

Malko aștepta aproape o jumătate de oră în parcarea goală din fața cazinoului Ibrakov până ce Mercedesul de culoarea prunei se opri lângă el. Valentina Georgiev coborî, cu un fular pe cap, ochelari negri, vestă și pantalon de piele neagră. Ea alergă până la noua mașină a lui Malko și se așeză alături de el. Acesta înțelese imediat pentru ce fusese atât de bizară vocea ei la telefon: femeia avea buza inferioară crăpată, cu sângele deja uscat, iar ochiul stâng era aproape închis, violet și umflat. Pe una din mâinile ei se afla un hematom.

— A încercat să mă omoare! spuse ea simplu. Fără Boyadjev, ar fi făcut-o.

— Dar de ce?

— Acest mic avorton i-a spus că sunteți agent C.I.A. și că doriți să-l implicați într-o poveste mai veche. În plus, a afirmat că l-ați regăsit cu ajutorul meu. Vladimir m-a acuzat că m-am culcat cu dumneavoastră! A luat o bâtă de baseball și m-a lovit, pretinzând că l-am ruinat și că sunt o curvă. Acum s-a calmat, dar nu scoate un

cuvânt. Mi-e teamă.

Malko rămase fără cuvinte. Tot planul său părea compromis.

— Ce doreați să-mi spuneți? Cine sunteți cu adevărat? întrebă ea.

— Lucrez pentru guvernul Statelor Unite, admise Malko și sunt însărcinat să regăsesc persoana care a recrutat ucigașii pentru asasinarea Papei Ioan Paul al II-lea, acum 20 de ani. Ancheta m-a dus până la soțul dumneavoastră… Dar nu persoana lui mă interesează, deoarece el nu a fost decât un intermediar. Vreau doar ca el să-mi spună *cine* i-a cerut să organizeze acest atentat.

— Nu vă va spune niciodată! suspină femeia. Este un dur.

— De bună voie, nu, recunoscu Malko. Dar acum „sponsorii" acestui atentat știu că noi l-am identificat. Chiar dacă eu voi dispare, voi fi înlocuit de alții. Deci, pentru ei, singura modalitate de a se afla în siguranță, ar fi suprimarea soțului dumneavoastră… Este un martor prea compromițător.

— Dar de ce a fost reînviată această istorie, tocmai acum? se miră Valentina.

— Deoarece nimeni nu cunoștea rolul soțului dumneavoastră. Dacă rămâne în Bulgaria, va fi asasinat. În serviciile ruse se află oameni puternici care nu uită nimic. Singura lui șansă este să vorbească și să-și refacă viața în altă parte a lumii: iată mesajul ce trebuie să-i parvină.

Valentina rămase tăcută, iar Malko o privea cu milă. Tânăra femeie își privi ceasul.

— Acum, este imposibil. Dacă îi spun că v-am întâlnit, mă va ucide. Trebuie să așteptăm.

— Ceilalți nu vor aștepta, replică Malko. Au încercat să mă omoare chiar în această dimineață. O prietenă a decedat însă în locul meu. Într-o dimineață, vă veți urca și dumneavoastră în mașină și aceasta va exploda, sau ucigașii se vor strecura în casa dumneavoastră și vă vor extermina.

— De acord, șopti Valentina, rămasă fără suflu. Îi voi spune imediat ce voi putea. Aveți un telefon mobil?

Malko îi dădu numărul său. Nu-i mai rămânea decât să se roage.

*

* *

Catedrala Nevski era pustie, cu excepția câtorva bătrâni care se rugau înaintea Crăciunului. În Bulgaria, Crăciunul ortodox se sărbătorea pe 25 decembrie, deci nu ca în Rusia.

Într-un colț, doi bărbați șușoteau. Leonid Sevîrșin era asigurat, jucând din nou rolul cel mai important. Interlocutorul său se aplecă spre el:

— Astă seară vă voi trimite un prieten, *tovarișu.* Acesta vă va

spune ce trebuie făcut. Știu că pot conta pe dumneavoastră.

— Sută la sută, *tovarișsi,* confirmă bătrânul spion, cu o voce ce vibra de mândrie.

Lumea se putea schimba, dar el nu va renega niciodată idealurile tinereții sale și întreaga sa viață petrecută în slujba unei cauze, chiar dacă aceasta era pierdută. Își puse pălăria și plecă primul. Celălalt rămase în penumbră, trăgând distrat dintr-o țigară.

*

* *

Malko petrecuse o noapte grea, nereușind să-și șteargă din memorie chipul Sergheevei, arsă de vie. Dimineață se întâlnise cu șeful stației, Alister Scott, dar fără niciun rezultat.

Vladimir Georgiev era cetățean bulgar și nimeni nu putea face presiuni asupra lui. În privința Serviciilor bulgare, în pofida bunăvoinței lor, erau neputincioase. Deasupra lor se afla o francmasonerie teribil de eficace. În plus, ca să dezvăluim adevărul asupra bulgarilor, ei nu demonstrau niciun zel. Ba din contră, Vladimir Georgiev fiind bulgar și implicat în atentatul împotriva Papei, disprețul și ura se va răspândi asupra întregii țări, chiar dacă regimul se schimbase.

La Moscova, Vladimir Putin ezita să recunoască nenumăratele crime ale regimului sovietic, cu toate că era aceeași țară și chiar, aceiași oameni. Aproape toți cei actuali se hrăniseră cu lapte din țâța comunismului, iar acest fapt lăsa urme în organism… Așteptând vești de la Valentina, Malko se decise să întreprindă o nouă tentativă pe lângă Leonid Sevîrșin, căci acest bulgar cunoștea la fel de multe lucruri ca și Vladimir Georgiev.

Malko ieși, asaltat de o rafală de zăpadă. De această dată, iarna se instalase de-a binelea, cu cerul său cenușiu. Un fel de ceață învăluia clădirile, dându-le un aspect fantomatic. El conduse cu prudență până la Primul Directorat, pulsul accelerându-i-se când observă o mașină de poliție oprită în fața nr. 26 din strada Ran Bossilek. El parcă în spate și intră în farmacie. Femeia care îl primise și prima dată, îi aruncă o privire îngrijorată.

— S-a abătut o nenorocire asupra prietenului dumneavoastră! îi spuse ea în rusește.

— Ce anume?

— S-a spânzurat, probabil noaptea trecută! Sora lui l-a descoperit azi dimineață, când a venit să-i aducă un pulover tricotat pentru el. Doriți să-l vedeți?

— Da, răspunse Malko fără a mai reflecta.

El o urmă pe farmacistă. Ușa imobilului cu nr. 26 era deschisă și ei intrară, ajungând la apartamentul 12. În fața ușii întredeschise, un polițist își nota ceva. Farmacista îi spuse câteva cuvinte și acesta

se îndepărtă. Un altul se afla în mijlocul sufrageriei. Leonid Sevîrșin era spânzurat, de lampă cu o frânghie foarte scurtă. Mort, părea și mai mic. În cămașă și pantalon, avea fața violacee și ochii închiși. În apartament nu se vedea nici urmă de dezordine. Malko fixă îndelung cadavrul. Leonid Sevîrșin nu avea *niciun* motiv să se sinucidă, el fiind doar un martor incomod, chiar dacă jucase un anume rol în istorie. Acum însă era mai util ca martir, decât viu.

Malko ieși din clădire, fața fiindu-i biciuită de zăpadă. Avea impresia că se întorsese cu câțiva ani în urmă. Efectuându-și ancheta, el reînviase vechii demoni, mereu activi. Leonid Sevîrșin fusese cu siguranță un comunist convins dar comisese greșeala de a deveni un potențial pericol, așa că acum era mort!

Vladimir Georgiev va muri și el dacă Malko nu reușea să-l salveze, pe el și secretul lui.

*

* *

Un frig îngrozitor domnea pe interminabilele culoare subterane și goale ale gării din Sofia. Fațada era grandioasă, cu frescele de ceramică, care reprezentau scene din Evul Mediu.

Puține magazine existente erau închise și câțiva călători se îndreptau spre trenuri. La linia nr. 4, trenul ce venea de la Moscova tocmai sosea, după 36 de ore de mers. Din el coborâră foarte puțin oameni. În mijlocul familiilor ce târau saci grei din plastic, se afla un bărbat înalt, cu părul negru și cărare, cu o figură de intelectual, având ochelari rotunzi încastrați într-o montură fină, metalică.

Acesta ajunse în holul în care câțiva pasageri așteptau pe bănci de lemn, apoi se opri pe refugiul de lângă tramvaiul nr. 67. Cunoscând bine Sofia, el nu avea cum să se rătăcească. Rolul său era simplu: să nu intre în contact cu nimeni, să acționeze și apoi să plece imediat. Trenul avea un enorm avantaj: era cu mult mai discret decât avionul.

Capitolul XX

Cu capul prins între mâinile sale enorme, așezat cu fața spre micuța fereastră ce dădea spre centrul Sofiei. Vladimir Georgiev privea fulguiala de afară.

Tăcerea era absolută. Iarna, strada era completamente liniștită, jumătate din vile fiind neocupate. Un geamăt îl făcu să se întoarcă. Valentina se târa spre baie, lăsând o dâră sângerândă pe parchetul ceruit. Bulgarul îi aruncă o privire încărcată de ură. Din cauza acestei idioate se afla el în această situație! Mai întâi, cheltuielile făcute cu magazinul ei, care îl obligase să deturneze bani. Când o amenința că nu-i va mai da bani, ea îl respingea, excitându-l însă cu ținute hiper-sexy. Dacă ea nu ar fi căzut în capcana întinsă de agentul american, poate că el s-ar mai fi aflat în pușcărie, iar în felul acesta, ar fi fost mai apărat.

Acum, el nu știa cum să iasă „basma curată". Primul lui reflex fusese să-l contacteze pe Leonid Sevîrșin, știind că vechiul spion păstrase contactul cu Moscova, dar când telefonase, aflase de sinuciderea acestuia.

Sevîrșin era singurul lui contact cu „cealaltă lume", care dispăruse din 1990.

Acesta fusese și momentul în care Valentina îl anunțase că se reîntâlnise cu americanul... La auzirea acestui enunț, înnebunise. Își dăduse seama că această idioată nu ținea cont că este urmărită și că această întâlnire reprezenta pentru ceilalți, o tranzacție cu americanii, cu alte cuvinte că el se afla pe punctul de a trăda.

După ce își înecase teama printr-o rafală de lovituri de picioare și pumni, până ce femeia rămăsese inconștientă, sângerând pe frumosul covor chinezesc din living, se calmase, luase carnetul din fața lui și începuse să privească numele și numerele de telefon. Era un carnet vechi, de peste 20 de ani.

Majoritatea numerelor aparțineau unor persoane care avuseseră legături cu Kimex, iar străinii dispăruseră de mult timp. Mental, făcu o listă cu cei care îi puteau da, eventual, un sfat. După o jumătate de oră, el se opri, descurajat. Numerele se schimbaseră, iar oamenii erau fie morți, fie se mutaseră în altă parte. Rămăsese singur pentru a înfrunta această problemă. Brusc îi veni ideea nebună de a telefona la Moscova, dar persoana cu care avusese contact cu 20 de ani în urmă, nu mai deținea același număr de telefon.

Vladimir Georgiev reacționă brusc, precum un geniu: nu exista decât un singur mod de a proba bunele sale intenții. Se ridică și luă cartea de vizită pe care Valentina notase un număr de telefon: cel al agentului C.I.A. Formă numărul și când o voce de bărbat îi răspunse

„alo”, el spuse imediat:

— Sunt Vladimir Georgiev. Sunteți prietenul Valentinei?

*

* *

Malko strânse telefonul portabil aproape să-l spargă, necrezându-și urechilor. Nu se aștepta sub nicio formă la acest telefon. Era prea frumos și el îi adresă un gând recunoscător Valentinei.

— Da, eu sunt, spuse el. Acceptați să ne întâlnim?

— Da. Dar acest lucru nu mă obligă la nimic, adăugă Vladimir imediat.

— Doresc doar să vă explic o problemă, iar noi nu avem nicio intenție negativă în ceea ce vă privește, ba din contră. Unde doriți să mă întâlniți? Ne putem vedea la *Sheraton,* la barul de la subsol.

— Nu, ripostă bulgarul. Nu doresc să merg atât de departe. Afară ninge, așa că ar fi mai bine să veniți dumneavoastră în cartierul meu.

— La dumneavoastră?

— Nu, nu doresc să fiți văzut la mine. Ne întâlnim în locul în care v-ați întâlnit ieri cu Valentina.

— Perfect.

— *Dobre,* conchise Vladimir Georgiev. Peste o oră.

Malko își băgă telefonul portabil în buzunar, spunându-și că de această dată ajunsese la țintă. Dacă Vladimir Georgiev accepta să-l întâlnească, însemna că Valentina îl convinsese. El își băgă arma sub centură, bulgarul putând fi la fel de imprevizibil precum un rechin.

În momentul în care își lăsa cheia la recepție, realiză că Simenova Kolev dispăruse de trei zile.

— Domnișoara Kolev nu este aici? întrebă el.

— Este bolnavă, i se răspunse.

Bolnavă sau prudentă... El era atât de fericit, încât nici nu se mai gândi la acest lucru.

*

* *

Vladimir Georgiev intră în cameră, unde Valentina era întinsă, acesta de-abia aruncându-i o privire. Pentru moment, avea cu totul alte preocupări. El deschise un mic sertăraș și scoase un pistol automat cu țeavă lungă, Tokarev 9 mm, vechea sa armă. Îi scoase încărcătorul și-l verifică, strecurându-și apoi, fericit, arma în buzunarul paltonului.

Avea de gând să dea două lovituri dintr-odată: să se debaraseze de acest nenorocit care-i stricase viața și să demonstreze vechilor săi aliați că el era un om pe care se putea conta.

După ce va rezolva aceste două puncte din planul său, va fi lăsat

în pace. Moartea unui agent al C.I.A. reprezenta un oarecare risc, dar cei care trăgeau sforile în Bulgaria, îl vor proteja. După ce coborî, se așeză la volanul BMW-ului său negru. Motorul demara greu, iar el aștepta puțin, înainte de a ieși din garaj.

Zăpada cădea abundent, dar el se simțea bine, neînțelegând totuși reactivarea acestei vechi istorii, mai ales că Papa se afla în viață. El, Vladimir, nu-l întâlnise niciodată pe Ali Agsa și nu-i păsa de soarta Papei. În acea perioadă, era doar un tânăr maior al DS și executa ce-i ordonau șefii.

*

* *

Oleg Gregorovici Bitov, sau persoana care avea un pașaport cu acest nume, scoase un suspin de ușurare, văzând porțile vilei familiei Georgiev deschizându-se. Aflat la mai mult de 100 de metri depărtare, își petrecuse ziua, congelându-se în mașina sa, Lada 1500. Îmbrăcat cu o vestă dublată cu blană, avea mănuși groase care-i protejau mâinile și-și impusese să oprească motorul la fiecare jumătate de oră, pentru a economisi benzina.

Când văzu luminițele roșii ale BMW-ului dispărând într-o curbă, demară imediat, dar din nefericire nu mai observă BMW-ul. După câteva manevre, reperă totuși luminile din spate ale mașinii lui Vladimir Georgiev, înmatriculată C 3881 KB. Nu mai putea interveni nicio greșeală. Destins, lăsă spațiu între cele două mașini, întrebându-se unde se îndreaptă primul.

*

* *

Vladimir Georgiev coborî cu viteză mică pe strada în pantă, trecând prin fața intrării cazinoului Ibrakov. Parcarea era un simplu spațiu descoperit, nepăzit. Acolo se găsea deja o mașină, cu toate luminile stinse. Vladimir parcă în față și-și strecură arma în buzunarul drept, ridicându-i piedica.

El nu opri motorul din cauza frigului, ieși din BMW și înaintă spre celălalt vehicul, cu mâinile în buzunarele vestei de piele.

*

* *

Malko era în același timp calm, dar și încordat. Până în ultima secundă, crezuse că bulgarul nu va veni la întâlnire, dar acum acesta se afla în fața lui. Important era să și plece împreună cu el... Cu mâna dreaptă pe Beretta așezată pe scaunul de lângă el, pusese un glonț pe țeavă și ridicase piedica. Nu era atât de naiv pentru a nu realiza că această întâlnire într-un spațiu atât de pustiu putea comporta pericole. Prima sa întâlnire cu Vladimir Georgiev nu-i lăsase o amintire prea plăcută. Malko îl privi cum se apropie, cu capul puțin înclinat, pentru a evita rafalele de zăpadă și cu mâinile

înfundate în buzunare. Mai avea de făcut câțiva metri, când Malko înțelese brusc din privirea bulgarului, ce căuta acesta: locul perfect pentru a trage.

El scoase Beretta și o întinse spre Vladimir Georgiev, chiar înainte ca acesta să poată scoate mâinile din buzunare, și țipă în limba rusă:

— Vladimir, nu fii idiot! Nu vă doresc răul!

În tot acest timp, Malko ar fi putut descărca arma de 10 ori, dar Vladimir Georgiev era singura persoană pe care nu o putea ucide decât în ultimă instanță. În pofida armei întinse spre el, bulgarul avansă și scoase în sfârșit mâna sa dreaptă din buzunar, strângând un Tokarev. Malko înjură printre dinți: ori se lăsa împușcat, ori sabota definitiv misiunea sa. Îi rămăseseră doar câteva secunde și el urlă din nou:

— Vladimir, nu trage!

*

* *

Oleg Bitov își puse pe banchetă pistoletul de calibru 22 prelungit cu amortizor și coborî din mașina sa Lada, parcată de-a lungul străzii pe care se afla cazinoul și care ducea spre parcare. El nu-l întâlnise niciodată pe bărbatul pe care venise să-l omoare, dar îi cunoștea caracteristicile fizice, așa că nu avea voie să riște.

El înaintă spre intrarea în parcare, până în spatele BMW-ului, ținând pistolul de-a lungul corpului, știind că în obscuritate nu se poate distinge nimic. Omul se concentra, răsuflă adânc și văzu din spate corpul lui Vladimir Georgiev, care semăna cu o gorilă. După ce înconjură BMW-ul, înaintă calm spre ținta sa. Și celălalt era concentrat, dar spre cu totul altă țintă.

*

* *

Vladimir Georgiev avansa precum un rinocer, cu capul puțin plecat. El ridică brațul la orizontală. Malko știa că se afla la câteva zecimi de secundă de eternitate. Indexul său, din instinct de supraviețuire, apăsă pe trăgaci, dar nu până la capăt. Chiar în acel moment, el distinse o siluetă care înainta în spatele bulgarului și țipă instantaneu:

— Vladimir! Atenție! Uitați-vă în spatele dumneavoastră!

*

* *

Oleg Bitov se găsea la câțiva metri în spatele lui Vladimir Georgiev când auzi avertismentul bărbatului ce se găsea în cealaltă mașină. Cu toate că îi era teamă că acesta era înarmat, el trebuia să-și ducă la îndeplinire misiunea, dar nu avea nicio șansă de a dispărea, dacă nu se debarasa de acest martor.

El ridică brațul și apăsă pe extremitatea amortizorului, îndreptată spre gâtul lui Vladimir Georgiev. *Pac, pac, pac.* Cele trei detunături asurzitoare părea a fi o singură împușcătură. Vladimir Georgiev se opri și, cu un gest ce semăna cu strivirea unei muște aflate pe craniul său, ridică mâna stângă. Oleg Bitov nu mai reacționa: niciodată nu văzuse un om cu trei gloanțe în cap – chiar de calibru mic – care să nu se prăbușească instantaneu. Colosul rămase imobil câteva secunde, apoi, se prăbuși.

Instinctiv. Oleg Bitov reacționă în fața acestui fenomen inexplicabil. El întinse arma și trase fără să se oprească, țintind spre pieptul rănitului până ce colosul nu mai arăta decât ca o masă de carne, plină de sânge.

Când ridică privirea, și-l văzu pe interlocutorul lui Vladimir Georgiev ieșind din mașină, apăsă pe încărcătorul care rămăsese gol, primind apoi un glonț care îi traversă gâtul și un altul în piept. Acum nici nu mai putea respira și căzu în genunchi. I se părea că zăpada este neagră și că-i era foarte frig.

*

* *

Malko privi cele două corpuri întinse la picioarele lui, fiind încă în stare de șoc, după care se apropie și îl răsturnă pe Vladimir Georgiev. Privirea bulgarului era fixă, iar el își dădu seama imediat că acesta era mort. El se aplecă apoi asupra celui care trăsese, îi luă pistolul și îl băgă în buzunar, după care cercetându-l cu atenție, îi găsi portofelul, precum și un pașaport rusesc. Malko lăsă banii: dolari, ruble și leva.

Imediat alergă până la mașina ucigașului și scoase o geantă pusă pe podea, revenind apoi la mașina sa și demarând spre centrul Sofiei. Din mers, îl sună pe Alister Scott.

— Am noutăți, sosesc imediat, spuse el simplu.

Îi venea să plângă: toți acești morți, începând cu cei din Langley, toate eforturile sale se terminaseră printr-un masacru stupid într-o parcare. Poate că, involuntar, Vladimir Georgiev îi salvase viața. Dacă ucigașul nu ar fi fost obligat să-și golească cartușiera, l-ar fi înfruntat pe Malko cu arma de același calibru. Se consolă, spunându-și că bulgarul n-ar fi avut niciodată intenția de a-i vorbi. Acesta venise doar pentru a-l ucide.

*

* *

— Într-o anumită măsură, ați reușit, conchise Alister Scott. De altfel, știam că rușii au fost implicați în atentatul contra Papei. Ați făcut imposibilul.

Se scurseseră aproape 24 de ore de la masacru. Thomas Ray transmisese felicitări pentru Malko.

Malko privea pistolul prelungit cu amortizor, recuperat de la bărbatul care-l executase pe Vladimir Georgiev: nu avea nicio marcă, dar amortizorul aparținea, după cercetările la Langley, KGB-ului.

Pașaportul mortului fusese pe numele de Oleg Gregorovici Bitov. Întrebate, Serviciile ruse pretinseseră că era vorba despre un fals, dar documentul purta o viză de ieșire din Moscova și una de intrare în Bulgaria, fiind nou-nouț. În servietă, se găsise un bilet de tren dus-întors Moscova, la clasa I. Utilizând trenul, ucigașul evita orice urmărire, față de călătoria cu avionul. Acesta era un bărbat de circa 50 de ani, într-o formă fizică bună. Nu avea asupra lui niciun obiect personal. Fusese o fantomă pe care nu o va căuta nimeni și făcuse totodată ultimul cadavru al unei anchete feroce.

Malko privea obiectele etalate pe biroul șefului stației C.I.A. și își spuse că dintre toți cei care participaseră la atentatul din 13 mai 1981, în viață nu se mai găseau decât două persoane: Papa și asasinul său, Mehmet Ali Agsa.

[1] Poliția! Trageți pe dreapta și opriți imediat! (n.a.)
[2] Mafioți turci (n.a.)
[3] Da? (n.a.)
[4] S-a întâmplat ceva rău? (n.a.)
[5] Da, domnule Ugurlu (n.a.)
[6] Sărbătoare religioasă. În care nu se mănâncă nimic, între răsăritul și apusul soarelui (n.tr.)
[7] Peste Bosfor există două poduri. Cei din Istanbul le denumesc după data la care au fost date în folosință (n.a.)
[8] Director general al C.I.A. (n. a.)
[9] Partidul muncitoresc Kurd, creat întâi cu ajutorul KGB. A fost condus de Abdallah Ocealan. răpit în Kenya în 1999 de Serviciile turce, cu ajutorul C.I.A. (n. a.)
[10] Milli Istihrzade Tefkiati (n.a.)
[11] Drug Enforcement Administration (n. a.)
[12] Serviciile britanice (n. a.)
[13] Cine ar fi profitat de crimă? (n. a.)
[14] Serviciile bulgare până în 1990 (n. a.)
[15] Non Official Cover (Agent clandestin) (n. a.)
[16] Casă veche, numai din lemn (n. a.)
[17] Nu doriți să faceți sex cu mine? (n.a.)
[18] Moment în care se întrerupe postul ramadanului (n.a.)
[19] Milliyetsi Harekek Partisi (Mișcare de extremă dreaptă) (n. a.)
[20] În sănătatea dumneavoastră (n.a.)
[21] Voal islamic (n. a.)
[22] Boarfă (n. a.)
[23] Pui de târfă (n.a.)
[24] Proxenetul! Neam de porc ! (n.a.)
[25] Telecomandă pentru deschiderea porților (n.t.)
[26] Frate mai mare, cu sens de respect (n.a.)
[27] Serviciu de cercetare al jandarmeriei (n.a.)
[28] Pui de măgar! (n.a.)
[29] Atentate islamice comise în 1999, asupra a două Ambasade americane (n. a.)
[30] Chiflă cu susan (n. a.)
[31] Arta de a fi fericit, fără a face nimic (n. a.)
[32] Dijourna Sigurnost: Serviciile bulgare (n.a.)
[33] Societate bulgară, exportatoare de arme (n.a.)
[34] Bună ziua (n.a.)
[35] Moneda bulgară (n.a.)
[36] Aproximați 500 de franci (n.a.)
[37] Operațiuni active (n.a.)
[38] Bine (n.a.)
[39] E foarte posibil (n.a.)
[40] Serviciul britanic de contraspionaj (n.a.)
[41] Ea nu vine astăzi. Aveți vreun mesaj ? (n.a.)
[42] Repede! Fugiți! (n.a.)
[43] E bine! E bine! (n.a.)
[44] Ivana!, Avem un client! (n.a.)
[45] Circa 80.000 de franci (n.a.)

[46] Avocatul? (n.a.)
***[47]** Circa 100 de franci (n.a.)*
[48] *Bună ziua, tovarșe! (n.a.)*
[49] *Informator al poliției (n.a.)*
[50] *Mulțumesc mult (n. a.)*